

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 88 / II Legislatura / Setè període

Dimecres, 25 de març de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 69

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts.

El M. H. Sr. President fa avinent a la Cambra el trentè aniversari de la signatura del Tractat de Roma (p. 3999).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Genealogia i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, i les esmenes i els vots particulars reservats (Continuació.)

Esmenes a l'articulat

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Tomàs (S), juntament amb les esmenes núms. 6, 7, 8, 10, 13, 14, 16, 17, 17 bis, 19, 20, 22, 26, 27, 29 i 31 (p. 3999).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4002).

Votació de l'esmena núm. 4 : rebutjada per 29 vots a favor, 74 en contra i 6 abstencions (p. 4004).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 69 vots a favor, 35 en contra i 5 abstencions (p. 4004).

Article 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 5, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4004).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4005).

Votació : rebutjada per 8 vots a favor, 63 en contra i 28 abstencions (p. 4005).

Text del Dictamen

Votació de la introducció i la lletra a) : *aprobat per 69 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 4005).*

Votació de la lletra b) : *aprobat per 67 vots a favor, 28 en contra i 5 abstencions (p. 4005).*

Article 3*Text del Dictamen*

Votació : *aprobat per 72 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 4005).*

Article 4

Esmenes del G. Socialista (núms. 6, de supressió; 7, de modificació, i 8, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4006).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4006).*

Votació de l'esmena núm. 6 : *rebutjada per 24 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions (p. 4006).*

Votació de les esmenes núms. 7 i 8 : *rebutjades per 25 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions (p. 4007).*

Votació de l'esmena núm. 9 : *rebutjada per 4 vots a favor, 67 en contra i 31 abstencions (p. 4007).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 74 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció (p. 4007).*

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 11, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 30 (p. 4007).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4007).*

Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 25 vots a favor, 69 en contra i 4 abstencions (p. 4008).*

Votació de l'esmena núm. 11 : *rebutjada per 5 vots a favor, 65 en contra i 29 abstencions (p. 4008).*

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprobat per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció (p. 4008).*

Votació dels apartats 2 i 3 : *aprobat per 72 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 4008).*

Articles 6 i 7*Text del Dictamen*

Votació : *aprobat per 77 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 4008).*

Article 8

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 12, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 18 (p. 4008).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4009).*

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació de l'esmena núm. 12 : *rebutjada per 8 vots a favor, 63 en contra i 27 abstencions (p. 4009).*

Votació de l'esmena núm. 13 : *rebutjada per 21 vots a favor, 63 en contra i 14 abstencions (p. 4009).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció (p. 4009).*

Article 9

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 15, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4009).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4009).*

Votació de l'esmena núm. 14 : *rebutjada per 25 vots a favor, 73 en contra i 6 abstencions (p. 4010).*

Votació de l'esmena núm. 15 : *aprobad per 98 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 4010).*

Text del Dictamen

Votació (llevat de la darrera frase de la lletra c) de l'apartat 1) : *aprobat per 73 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció (p. 4010).*

Votació de la darrera frase de la lletra c) de l'apartat 1) : *rebutjat per unanimitat (p. 4010).*

Article 10

Esmenes del G. Socialista (núms. 16, de supressió; 17, d'addició, i 17 bis, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Votació de les esmenes núms. 16 i 17 bis : *rebutjades per 26 vots a favor, 72 en contra i 6 abstencions (p. 4010).*

Votació de l'esmena núm. 17 : *rebutjada per 26 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions (p. 4010).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 72 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció (p. 4010).*

Article 11

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 18, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

Votació : *rebutjada per 4 vots a favor, 65 en contra i 32 abstencions (p. 4010).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 65 vots a favor, 36 en contra i 3 abstencions (p. 4010).*

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 72 en contra i 6 abstencions (p. 4010).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 73 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció (p. 4010).*

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 21, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4011).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4011).*

Votació de l'esmena núm. 20 (apartat 2) : *rebutjada per 28 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions (p. 4012).*

Votació de l'esmena núm. 20 (apartat 3) i l'esmena núm. 21 : *rebutjades per 33 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions (p. 4012).*

Text del Dictamen

Votació dels apartats 1 i 2 : *aprovats per 73 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció (p. 4012).*

Votació de l'apartat 3 : *aprovat per 66 vots a favor, 38 en contra i 3 abstencions (p. 4012).*

Disposicions Addicionals**Primera**

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Vots particulars dels I. Srs. Vila i Comaposada i M. H. Sr. Barrera, del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 23, de modificació)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 4012).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4013). Alhora, presenta una esmena tècnica (p. 4014).*

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 24, de supressió, i 25, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 28 (p. 4014).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4015).*

Votació de l'esmena núm. 22 : *rebutjada per 32 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions (p. 4015).*

Votació del vot particular núm. 23 (primera part) : *rebutjat per 8 vots a favor, 66 en contra i 37 abstencions (p. 4015).*

Votació de l'esmena núm. 24 : *rebutjada per 8 vots a favor, 66 en contra i 37 abstencions (p. 4015).*

L'I. Sr. Vice-president Primer fa avinent que l'esmena núm. 25 ha decaigut (p. 4016).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 67 vots a favor, 37 en contra i 8 abstencions (p. 4016).*

Segona

Esmenes del G. Socialista (núms. 26 i 27, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació de l'esmena núm. 26 : *rebutjada per 32 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions (p. 4016).*

Votació de l'esmena núm. 27 : *rebutjada per 36 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions (p. 4016).*

Votació de l'esmena núm. 28 : *rebutjada per 4 vots a favor, 67 en contra i 41 abstencions (p. 4016).*

Votació de l'esmena núm. 29 : *rebutjada per 32 vots a favor, 75 en contra i 5 abstencions (p. 4016).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 71 vots a favor, 37 en contra i 4 abstencions (p. 4016).*

Tercera

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 30, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació : rebutjades per 34 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions (p. 4016).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 73 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció (p. 4016).

Disposicions Transitòries

Primera

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 76 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 4016).

Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Tomàs (S), juntament amb les esmenes núms. 35, 36, 37, 38 i 39 (p. 4016).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4017).

Votació : rebutjada per 29 vots a favor, 67 en contra i 6 abstencions (p. 4017).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 70 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 4018).

Tercera

Votació del vot particular núm. 23 (segona part, amb l'esmena tècnica incorporada) : aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions (p. 4018).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 70 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 4018).

Exposició de Motius

Vot particular de l'I. Sr. Fernández Díaz, del G. p. Popular (núm. 33, de supressió)

El M. H. Sr. President n' anuncia la retirada (p. 4018).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 34, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4018).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4019).

Esmenes del G. Socialista (núms. 35, de modificació; 36, de supressió; 37, de modificació i de supressió; 38, de supressió, i 39, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 32).

Votació de l'esmena núm. 34 : rebutjada per 5 vots a favor, 66 en contra i 34 abstencions (p. 4019).

Votació de les esmenes núms. 35, 36, 37, 38 i 39 : rebutjades per 28 vots a favor, 71 en contra i 7 abstencions (p. 4019).

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de Motius, els títols i el títol de la Llei : aprovats per 67 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció (p. 4019).

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de dues.

Votació final de la Llei : aprovada per 76 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 4020).

Explicació de vot : I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 4020), M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 4020), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4021), I. Sr. Tomàs (S) (p. 4021) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4022).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i nou minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa a la Cambra la inclusió d'un nou punt en l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 4023).

Proposició no de Llei sobre la Desconnexió del Circuit Català de TVE

La I. Secretària Tercera llegeix el text de la Proposició no de Llei (p. 4023).

Votació : aprovada per unanimitat (p. 4023).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de l'Organització Comarcal de Catalunya, les esmenes i els vots particulars reservats i les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Punt segon de l'ordre del dia.)

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 2, amb text alternatiu)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4023).

Posició dels grups : I. Sr. Garriga (M) (p. 4026), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 4027) i I. Sr. Pont (CiU) (p. 4029).

Votació : rebutjat per 33 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció (p. 4030).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, amb text alternatiu)

Torn a favor : I. Sr. Tomàs (S) (p. 4030).

Posició dels grups : I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 4032), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4033), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 4034) i I. Sr. Pont (CiU) (p. 4035).

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions* (p. 4037).

Article 1

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 83 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 4037).

Article 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 4037).

Torn en contra : *I. Sr. Pont (CiU)* (p. 4037).

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció* (p. 4038).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprobat per 73 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions* (p. 4038).

Votació de l'apartat 2 : *aprobat per 76 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció* (p. 4038).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 3 bis, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ganyet (S), juntament amb les esmenes núms. 4, 9, 11, 13, 14, 17, 19, 20, 22, 24, 26, 27, 29, 31, 32, 71 bis, 72, 74, 75, 76, 80, 83, 84, 88, 93, 97 i 100* (p. 4038).

Torn en contra : *I. Sr. Pont (CiU)* (p. 4041).

Votació de l'esmena núm. 3 bis : *rebutjada per 22 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 4041).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 70 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció* (p. 4043).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3 bis).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 5, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 7, 8, 10, 12, 16, 23, 30, 33 i 34* (p. 4043).

Torn en contra : *I. Sr. Pont (CiU)* (p. 4045).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 6, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 4046).

Torn en contra : *I. Sr. Pont (CiU)* (p. 4046).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Votació de l'esmena núm. 4 : *rebutjada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 4046).

Votació de l'esmena núm. 5 : *rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions* (p. 4046).

Votació de l'esmena núm. 6 : *rebutjada per 8 vots a favor, 61 en contra i 23 abstencions* (p. 4046).

Votació de l'esmena núm. 7 : *rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 23 abstencions* (p. 4046).

Text del Dictamen

L'I. Sr. Pont (CiU) intervé per presentar-hi una esmena tècnica (p. 4046).

Votació de l'apartat 1 : *aprobat per 65 vots a favor, 29 en contra i 4 abstencions* (p. 4047).

Votació de l'apartat 2 : *aprobat per 69 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 4047).

Article 5

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 8, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3 bis).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 10, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3 bis).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 12, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmenes del G. Socialista (núms. 13, d'addició, i 14, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 3 bis).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 15, d'addició)

L'I. Sr. Casals i Parral (M) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 18 (p. 4047).

Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 30 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció* (p. 4047).

Votació de l'esmena núm. 9 : *rebutjada per 34 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 4047).

Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 4 vots a favor, 74 en contra i 26 abstencions* (p. 4047).

Votació de l'esmena núm. 11 : *aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4047).

Votació de l'esmena núm. 12 : *rebutjada per 30 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció* (p. 4047).

Votació de l'esmena núm. 13 : *rebutjada per 30 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció (p. 4047).*

Votació de l'esmena núm. 14 : *rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció (p. 4047).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 78 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció (p. 4047).*

Article 6

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 16, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3 bis).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 18, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 15).

Esmenes del G. Socialista (núms. 19, d'addició, 20, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 3 bis)

Vot particular de l'I. Sr. Vives (PSUC) (núm. 21, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4047).

Torn en contra : I. Sr. Pont (CiU) (p. 4048).

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3 bis).

Votació de l'esmena núm. 16 : rebutjada per 4 vots a favor, 69 en contra i 27 abstencions (p. 4048).

Votació de l'esmena núm. 17 : rebutjada per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 4048).

Votació de l'esmena núm. 19 : rebutjada per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 4048).

Votació de l'esmena núm. 20 : rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions (p. 4048).

Votació de l'esmena núm. 21 : rebutjada per 9 vots a favor, 60 en contra i 31 abstencions (p. 4049).

Votació de l'esmena núm. 22 : rebutjada per 27 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions (p. 4049).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 4049).

Text del Dictamen

Votació dels apartats 1 i 2 : aprovats per 69 vots a favor, 27 en contra i 4 abstencions (p. 4049).

Votació de l'apartat 3 : aprovat per 70 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 4049).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i dos minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència creu interpretar els sentiments de la Cambra fent avui, abans de començar la nostra tasca, una afluència emocionada i esperançada al trentè aniversari de la signatura del Tractat de Roma, que va donar naixença a la Comunitat Europea. Catalunya, que sempre s'ha sentit Europa, recorda amb satisfacció, en aquesta data, el camí que s'ha fet per a la seva integració, i formula els vots més sincers perquè aquesta tasca continuï essent duta a terme fins al seu total acompliment.

Hem de tractar ara, continuant amb la discussió del Dictamen sobre les diputacions, de les esmenes de l'articulat. La primera esmena és a l'article 1, i és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. És una esmena de modificació. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, el meu Grup defensarà conjuntament les esmenes —d'acord amb el número que hi ha a l'esquerra en el *Butlletí del Parlament* número 178— números 4, 6, 7, 8, 10, 13, 14, 16, 17, 17 bis, 19, 20, 22, 26, 27, 29 i 31.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Torni a repetir-les, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : Sí, les últimes, almenys.

El Sr. TOMÀS : No, les repetiré totes, senyor President : 4, 6, 7, 8, 10, 13, 14, 16, 17, 17 bis, 19, 20, 22, 26, 27, 29 i 31.

Senyor President, senyores i senyors diputats, per començar en bloc la defensa d'aquestes esmenes, i no sense manifestar, d'entrada, el meu desconcert, la tristesa de veure que en aquest Parlament, on anem a discutir, on estem discutint, segurament, la Llei més important que mai s'haurà legislat, es fa sense la presència de cap membre del Consell Executiu. Jo crec que aquesta és una mostra física, real, autèntica de l'interès que té el Govern de Catalunya en un tema tan important que ha de regular la vida política administrativa del nostre país. Sincerament, des del nostre punt de vista és bastant vergonyós que no hi hagi ni un sol membre del Consell Executiu en aquest Parlament en el moment que estem debatent aquestes lleis.

Dit això, molt preocupat per aquesta situació, començaria el posicionament de les nostres esmenes, intentant que el debat d'avui el fem amb referència a la Catalunya actual, el fem amb referència a la Catalunya que va cap a l'any 2000, intentant posicionar-nos, intentant donar criteris i idees respecte com, al nostre entendre, s'ha d'organitzar Catalunya en tots els seus nivells de caràcter administratiu.

Les esmenes que avui tractem són referents a la Llei de Diputacions, o la que coneixem com a Llei de Diputacions. No és la primera vegada, i ahir ja va sortir en el debat de l'esmena a la totalitat de les quatre lleis, que en aquest Parlament parlem del

tractament de les diputacions. I se'n va parlar en aquest Parlament, per primera vegada, gràcies a una iniciativa del Partit dels Socialistes, i el seu Grup parlamentari, que després va rebre el suport de la majoria de la Cambra, que en un acte de sobirania nacional va dir : «Hem de traspasar les competències de les diputacions a la Generalitat, en virtut d'una situació nova, creada per l'existència d'un Estatut d'Autonomia i d'una llei de bases que regulava l'activitat de les diputacions des de l'any 1955». En aquell debat, fora anècdotes, que són les úniques que ahir van sortir per la boca del portaveu de Convergència i Unió, es deien dues coses : que hem de fer desaparèixer les competències d'aquelles diputacions, però que també hauríem de crear un nou ens intermedi de caràcter local que trenqués el marc provincial establert a Catalunya des del 1833. Cal centrar aquell debat en les competències que aleshores tenien les diputacions, unes competències poc articulades entre si, que no responien a lògiques d'administració coherents, i que a mi m'agradaria recordar-les a les senyores i als senyors diputats, perquè segurament centrarà molt quin va ser el to de la discussió i el perquè d'aquella iniciativa legislativa.

D'acord amb la Llei del 1955, les diputacions tenien competències, per exemple, en el foment, la construcció i explotació de ferrocarrils, de tramvies, de trolebusos; tenien la competència de produir i subministrar energia elèctrica, de l'abastament d'aigües; tenien la competència de la construcció de pantans i de canals de reg; tenien la competència de l'establiment de granges i camps d'experimentació agrícola, de protecció de l'agricultura i també del servei social agrari; tenien competències com la creació i el sosteniment d'establiments de beneficiència, sanitat o higiene, o tenien obligacions en el manteniment i la construcció d'hospitals mèdico-quirúrgics, psiquiàtrics, infantils, instituts de meteorologia, o també tenien competències en matèria de condicionament de malalts infecciosos, d'instal·lació de desinfecció i desinfectació, tractament de la tinya, servei antileprós, etcètera. Per tant, era un conjunt, un marc competencial que pràcticament quedava ja, a partir de l'Estatut d'Autonomia, en mans d'una única administració, en mans de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, era lògic, raonable, i en un acte de sobirania nacional, que aquestes competències passessin a mans de la Generalitat de Catalunya.

Dissortadament, aquella Llei va anar al Tribunal Constitucional, el qual va emetre un dictamen contrari, però del qual es desprenen també elements altament positius : en primer lloc, que la sentència marca que cal anar, d'acord amb l'Espanya de les autonomies i d'acord amb els respectius estatuts d'autonomia, a una clarificació del marc competencial dins el marc de la nova Constitució i dins el marc del nou Estatut d'Autonomia. I marca que calen, i es mantenen, les diputacions provincials, i, per tant, l'estructura provincial, en la seva vessant d'ens local i en la seva vessant també d'àmbit territorial per a la desconcentració de l'Administració de l'Estat.

De la sentència, ho recull pràcticament tot la Llei Reguladora de Bases de Règim Local, la qual estableix un marc competencial absolutament diferent, un marc competencial adequat a la nova realitat jurídica del país, i que simplement deixa en mans de les diputacions les competències següents —que vostès podrien trobar a l'article 36 de la Llei Reguladora de Bases de Règim Local, però que jo també els recordaré. Diu : «Són competències pròpies de les diputacions la coordinació

dels serveis municipals entre si, l'assistència i la cooperació jurídica, econòmica i tècnica dels municipis, especialment els de menor capacitat econòmica i de gestió, la prestació dels serveis públics de caràcter supramunicipal, i, en general, el foment, l'administració dels interessos peculiars de la província.» Poden vostès adonar-se, senyores i senyors diputats, que ens trobem davant d'un marc competencial absolutament diferent, que no té res a veure amb el que establia la Llei del 55, i que, per tant, la situació en què avui ens trobem és absolutament diferent, no té res a veure amb la que discutíem l'any 1980.

Per tant, estem davant d'aquesta Llei, en primer lloc, d'una interpretació jurídica, de si una llei del Parlament pot disposar d'aquestes competències que la Llei Reguladora de Bases del Règim Local li estableix. Al llarg del debat, tant en Ponència com en Comissió, nosaltres hem esmentat que realment no era així. Però, en tot cas, ens ho confirma la sentència del Consell Consultiu a la Llei de comarcalització, quan diu: «És evident que la província pot delegar en les comarques l'exercici d'aquesta competència, però, atès que la titularitat de l'exercici de la competència municipal està a la Llei de Bases de Règim Local, en cap cas el que no pot fer una llei autonòmica és disposar-ne». El Consell Consultiu clarifica i ens dona la raó respecte a la regulació de les actuals competències que tenen les diputacions provincials.

Per tant, aquí no estem discutint el traspàs de competències d'aquestes diputacions a la Generalitat, perquè jo crec que tots els grups parlamentaris saben perfectament que una llei del Parlament difícilment ho pot fer. I perquè, a més a més, ja tenim que en aquestes matèries hi ha altres lleis que han legislat i que, per tant, és una legislació que ve molt determinada.

Per tant, el debat —que no és el que contempla la Llei— s'hauria de regular entorn de les activitats voluntàries que les diputacions han generat, suplint altres administracions, o que les administracions poden generar en virtut, fonamentalment, de la seva capacitat de foment que li dona la competència de la Llei de Bases de Règim Local. Per tant, el debat l'hem de centrar en aquest aspecte, i en un segon aspecte, que és la ruptura del marc provincial.

Al nostre entendre, si fins ara l'Administració de la Generalitat no ha fet ús de les seves competències dirigint, coordinant, regulant aquestes activitats voluntàries que generen les diputacions, és perquè no ha volgut. Hi està perfectament capacitada; hauria de ser un acte de demostració que aquest Govern realment es preocupa, desitja tenir a les mans el marc competencial que l'Estatut d'Autonomia li atorga i, si no ho ha fet, és, al nostre entendre, perquè no ha volgut.

No cal, senyores i senyors diputats —com diu la Proposició de Llei que presenta Convergència i Unió—, rehabilitar una comissió mixta creada abans que s'aproves l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de l'any 78; no cal que lleis determinades indiquin el traspàs d'aquestes activitats voluntàries que fan les diputacions provincials; només cal que el Govern de la Generalitat digui: «aquesta competència, que és meua, d'aquesta competència jo en faig ús» i, en tot cas, en col·laboració amb aquests ens locals —en aquest cas la Diputació—, o amb altres ens locals dels diferents nivells de l'Administració local, «jo les coordino, jo utilitzo les tècniques que la llei a mi em dona», tècniques de coordinació, o tècniques a base de lleis sectori-

als o, en alguns casos, fins i tot en alguns casos, podria arribar a prohibir que un ens local fomentés una activitat voluntària que es creïés, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, que pogués lesionar l'activitat d'aquest Govern.

I això no s'ha fet en molts casos, i en altres sí. És a dir, per exemple, si el Govern de la Generalitat decideix que els ens locals no poden promoure espais naturals, només cal —en tot cas, veuríem si això és correcte o no— que una llei del Parlament de Catalunya, o un decret, digui que els ens de caràcter local no poden promoure la protecció d'espais naturals. Aquí vam elaborar una llei sectorial en la qual vam dir que sí, que els ens locals poden promoure espais naturals i que, a més, poden promoure els privats, fins i tot. Per tant, si la Diputació promou un espai natural està en ús de les seves facultats i seguint la normativa legislada pel Parlament de Catalunya.

En el cas de competències que, per exemple, estan a mans de l'Estat, també ho ha regulat: en la Llei General de Sanitat es regula perfectament tot el que fa referència als centres sanitaris que estan dependents de les administracions de caràcter local i, especialment, de les diputacions provincials; i ho regula perfectament; quin serà el seu paper, quina és la competència reconeguda a la comunitat autònoma, si és que la té, i quin és o qui ha de mantenir, sostenir, dirigir aquests centres sanitaris. O bé tenim com a tècnica de coordinació —que ha tingut unes bones referències— la coordinació en el pla d'obres i serveis a través d'un pla d'obres i serveis; no un pla únic, perquè tampoc podem prohibir —en tot cas, des del nostre pensament— que les diputacions facin plans successius. Però, fins i tot, en el cas que es pogués arribar a dir: «jo puc prohibir a les diputacions fer plans d'obres i serveis» perquè només hi ha un únic Pla d'Obres i Serveis «les diputacions podran, a través d'altres tècniques», perquè així li ho mana la llei, «coordinar-se, ajudar, donar subvencions, pel mètode que sigui, a fi i efecte que els municipis, especialment els més petits, puguin resoldre els seus dèficits infraestructurals».

Per tant, aquí el que estem discutint —perquè no ho podem discutir— són les competències, què fem d'aquestes activitats voluntàries. I, per tant, ni la llei ho contempla, i el que contempla de competències és absolutament fora de to. Aquesta llei, en aquest aspecte, senyores i senyors diputats, no serveix absolutament per a res.

Ara bé, en el tema dels recursos —que és un altre dels aspectes que nosaltres esmenem i que se sustenten en la Proposició de Llei—, si la Generalitat, en virtut, en l'exercici de la seva competència, decideix quedar-se una activitat voluntària ho ha de fer; però el que no pot pretendre —i això s'ha dit ja moltes vegades en aquest Parlament— és que els recursos vagin darrere l'activitat voluntària; per una raó molt senzilla: perquè, d'acord amb l'esquema de finançament de les diferents administracions de l'Estat, o de la Generalitat, o de les comunitats autònomes, o dels ens locals, regula que els recursos que reben han d'anar destinats a les seves competències. Per tant, si, en funció d'aquestes competències, una administració local fa una activitat voluntària que l'administració competent vol rescabalar, lògicament el que ha de fer, l'únic que poden fer aquestes diputacions, en aquest cas, és destinar aquests recursos al compliment dels fins que li mana el seu marc competencial. L'única forma —que és el que vostès tampoc han sabut fer, i que normalment, si s'ha fet alguna vegada, és més per ini-

ciativa dels ens locals que no pas del mateix Govern de la Generalitat— és arribar a tècniques de col·laboració, de tècniques de voluntarisme econòmic, a fi i efecte d'afrontar mútuament els costos d'aquesta activitat voluntària. Ho tenim molt clar, la titularitat depèn de l'Administració de la Generalitat, i tenim molt clar que la gestió, en tot aquest cas, doncs, pertany a l'Administració local, i que les despeses són compartides amb percentatges que, en aquest cas, no tenen cap tipus d'importància, que reflectim.

Per tant, nosaltres creiem que no es poden traspasar aquests recursos; que els recursos que cada administració rep han d'anar a les seves finalitats i que d'aquí, redactar, contemplar en un articulat aquesta situació, no és, al nostre entendre, de cap de les maneres, correcte.

El segon aspecte —que és el que segurament interessa— és el trencament del marc provincial del 1833. Un trencament que els socialistes hem defensat sempre, que defensem a l'actualitat i que defensarem en el futur; i nosaltres el defensarem per la via de la regionalització de Catalunya, per la creació de les regions.

Potser valdria la pena fer una petita ressenya del que ha significat la província o institucions anàlogues en els països que, sota la inspiració del sistema administratiu napoleònic, van implantar, i que a Espanya va venir de la mà dels constitucionalistes de l'any 1812, de la Constitució de Cadis. Jo diria que, en general, la província no ha gaudit enlloc de popularitat, i que ha estat més vista com un obstacle a les reformes institucionals i territorials, com un element d'aquestes.

De la província s'ha dit —i ho hem dit molt especialment a Catalunya— que el seu àmbit anacrònic no respectava les identitats històriques i que era una administració instrumental del poder central. D'aquí la necessitat de superar la seva configuració dotant el país d'una reforma administrativa en profunditat. Aquesta reforma, com s'ha fet arreu dels països europeus? S'ha fet, per exemple, en l'àmbit de la Gran Bretanya, dels països centreeuropeus o dels països escandinaus, a través d'un procés impulsat des de l'Administració de l'Estat, des dels parlaments nacionals, per afavorir la concentració voluntària de municipis, que ha permès que, cap als anys 1980, en aquests països hi hagués una reducció de municipis d'entre el seixanta i el vuitanta per cent; configurant uns municipis d'unes dimensions —ja ho diem— suficients quant a quilòmetres quadrats, quant a capacitats econòmiques, quant a demografia, que li permet una relació directa entre el municipi i l'administració superior amb la qual s'ha de relacionar —en aquest cas, l'administració, per entendre'ns, regional o de nacionalitat.

Ara bé, això s'ha fet sota uns principis que trenquen aquell esquema provincial napoleònic, que diu que aquests ens que neixen, aquests nous municipis que han nascut, han de ser capaços d'afrontar econòmicament totes les finalitats previstes en el seu marc competencial. I, per tant, la reforma feta en aquests països cap als anys vuitanta —els inicis dels vuitanta—, contempla uns principis bàsics, que són el de la descentralització i el de la desconcentració, el de la participació, el de la planificació i la defensa de les prestacions personals i de drets propis d'un Estat social modern. Per tant, els ens locals, autònomament, gestionen els seus assumptes sota la seva responsabilitat.

Aquesta situació no s'ha donat en els països de l'àrea mediterrània, com és el cas de Catalunya. No s'ha produït, en

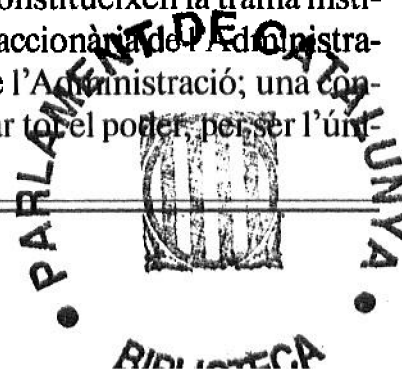
aquests països, una concentració municipal. A bastament s'ha dit : trenta-vuit i escaig de municipis a França, gairebé deu mil a Itàlia, nou mil a Espanya, nou-cents quaranta —quaranta i escaig— a Catalunya, és a dir, un percentatge molt alt de municipis.

Nosaltres creiem que segurament no és prudent que haguessim anat a una concentració forçosa d'aquests municipis, entenent que els municipis tenen unes característiques que cal preservar, que, en tot cas, cal anar al foment de l'associacionisme voluntari d'aquests municipis, però que aquests municipis, en la nostra àrea, i d'acord amb la nostra forma de fer i de veure les coses, i d'acord amb la nostra cultura, com a mínim, tenen encara unes activitats importants, que és representar la comunitat, el que són òrgans de participació ciutadana, grans o petits, però són òrgans de participació ciutadana, i que presten, almenys, alguns serveis, pel sol fet d'estar més propers al ciutadà.

Per tant, tenim que no hi ha reforma municipal, que mantenim el mateix nivell de municipis; àdhuc estem veient que hi ha una demanda de segregació municipal; i, per tant, en aquesta situació, els països mediterranis estan procedint a la reforma dels seus esquemes territorials. Aquí és on nosaltres centrem la nostra posició. Hem de crear un ens intermedi entre els ens locals de base i l'administració regional o de nacionalitat —en el nostre cas, l'Administració de la Generalitat—, que permeti fer aquesta reforma territorial amb profunditat, sota els principis que he esmentat de desconcentració i de participació, de planificació i de defensa dels drets personals d'un Estat social modern. I això només es pot fer generant uns ens intermedis que trenquin amb l'esquema provincial napoleònic; uns ens intermedis que responguin a les realitats territorials vinculades entre si per raons de caràcter geogràfic, cultural, històric, per les raons... no unes divisions fetes a escaire i cartabò, sinó unes divisions territorials que responguin realment a uns territoris amb uns nivells d'homogeneïtat.

Per tant, aquests nous ens intermedis, són els que, al nostre entendre, han de marcar la ruptura del marc provincial, reformar les estructures administratives de Catalunya d'acord amb criteris moderns; criteris moderns que van cap al trencament d'un sistema d'Estat centralista i jacobí; d'un sistema d'Estat, d'un sistema d'Administració que significa que un Estat, una comunitat, és la suma de les seves institucions, la comunió de les seves institucions; no és mai anar a aquell concepte decimonònic de construir un Estat basat en una única administració, que és la que dirigeix, i un conjunt d'institucions que l'únic que van a fer és gestionar, complir les directives que se li dona des de l'Estat o des de la comunitat autònoma. I aquesta és la gran diferència de conceptes del trencament provincial, entre els que defensen anar a parar a una sola administració, o els que defensen que la nostra Generalitat s'hauria d'organitzar com a comunió d'institucions dirigides per la política de la Generalitat.

Què vol dir? Hi ha dues posicions : una posició que mira cap al futur, una posició que atorga nivells de responsabilitat i de confiança cap a la ciutadania, una posició que dona nivells de confiança cap als diferents ens que constitueixen la trama institucional del país, o una concepció reaccionària de l'Administració; una concepció decimonònica de l'Administració; una concepció que l'únic que vol és recuperar tot el poder, per ser l'únic

ca administració que dirigeixi aquest procés. I això és bàsicament el que diferencia un projecte d'esquerra progressista, d'un projecte de dreta conservadora que, sense idees, sense criteris, va articular un model que ja no correspon al que estan fent totes les forces polítiques i totes les institucions de l'Europa que ens envolta.

Per tant, ens podem trobar en el cas insòlit que Catalunya avui sigui el darrer reducte del pensament administratiu reaccionari, basat en esquemes decimonònics. (*Remor de veus.*)

Per tant, nosaltres...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. TOMÀS : Moltes gràcies, senyor President. Per tant, nosaltres estem a favor del trencament d'aquest marc provincial, creant les regions, i les regions amb doble condició, com un ens de caràcter local, i també, per a l'àmbit perifèric, o àmbit territorial on s'ha de desconcentrar l'Administració de la Generalitat.

I aquí també discrepem, perquè, si bé la Proposició de Llei que presenta Convergència i Unió parla de «regions», parla d'unes regions que, en primer lloc, no diu quines han de ser. Sorprenent! Després de set anys d'estar governant la Generalitat de Catalunya, encara no saben quines han de ser aquestes regions on s'han de desconcentrar. Ens parlen, hipotèticament, que el règim de les diputacions —o els ens— només serà provisional mentre anem a aconseguir la província única i, sorprenentment, ahir, precisament, voten en contra d'una proposta que és anar a la província única.

No és que s'abstinguin, és que hi voten en contra. Per tant, senyores i senyors diputats, si les diputacions, el marc competencial s'ha de respectar, si el Govern de la Generalitat, de manera —al nostre entendre— poc moderna, amb poca visió de futur, vol quedar-se amb les competències de les diputacions provincials, que no es vagi per la legislació d'una figura com la d'aquesta Llei, que no ens porta enlloc, que crea confusió, que enganya l'opinió pública; que es vagi, directament, a dir : nosaltres el que volem és uniprovincialitzar Catalunya. Però, és clar, què passa?, que uniprovincialitzar Catalunya no és tan fàcil. No és només fer una llei que digui : d'acord amb el 87.2 trenquem el marc provincial i fem una única província, sinó, precisament la Llei diu : «quan hi hagi les condicions objectives». Quines són aquestes condicions objectives? Quines són? Perquè, és clar, el tema és molt més seriós. És a dir, en primer lloc caldria que féssim una lectura, si l'Estatut de Catalunya contempla, com ho contemplen els estatuts de les comunitats uniprovincials, si la Generalitat pot assumir —no és que estiguem opinant en contra, sinó que caldria fer aquesta lectura— les competències de caràcter local que li atorguen, en aquestes altres comunitats, els seus propis estatuts.

Caldria pensar com s'organitza l'Administració de l'Estat a Catalunya, perquè, és clar, també és Administració i també funciona, a Catalunya, no la podem ignorar, existeix i és important. Com s'ha d'organitzar aquesta Administració, a Catalunya? I aquí és quan —i ahir precisament en Lluís Armet hi va fer referència— caldria un acord de totes les forces polítiques, amb un plantejament rigorós, seriós, que digués : els catalans volem que aquesta Administració s'organitzi d'aquesta manera, a Catalunya; amb un acord de totes les forces polítiques catalanes. O, per exemple, com es planteja la pèrdua de representativitat política en el Congrés i en el Senat? I és que

Catalunya, simplement per trencar unes ratlles, ens podem permetre el luxe de perdre, pràcticament, un terç de la representació política de Catalunya en el Congrés i en el Senat, sense més.

És a dir, no és tan fàcil, no significa que, amb una sola Llei no resoldrem tots aquests problemes, i aquest és un problema que cal resoldre de forma conjunta. I per això nosaltres diem : anem a fer les regions, anem a demostrar que les regions són, realment, eficaces, anem a demostrar que les regions responen a la voluntat del poble de Catalunya, anem a demostrar que les regions són els àmbits territorials més adequats per a qualsevol Administració de Catalunya. I, alhora, anem a les administracions, que també actuen, i dir : us heu d'adequar —que no vol dir igualar—, us heu d'adequar al nostre àmbit regional i, en aquesta opinió, senyores i senyors diputats, no estem sols. Fins i tot polítics molt distants del Grup Socialista o el Partit Socialista opinen com nosaltres. Un polític diu : «D'altra banda, en un plantejament ambiciós» —plantejament ambiciós— «hauríem de pretendre adequar la província a què es refereix la Constitució espanyola, com a divisió administrativa de l'Estat, a la nostra vegueria, aprofitant que la Constitució també permet la modificació dels límits provincials». Miquel Roca i Junyent. (*Remor de veus.*)

Per tant, jo diria que el nostre plantejament, segurament, respon a una visió moderna, progressista, avançada, que camina amb les crosses de la confiança cap al poble, cap a la gestió que generen els mateixos ciutadans, en contra d'un projecte que s'ancora, que en lloc d'anar endavant va cap enrere. I per això no m'estranya que quan la dreta, potser, surt aquí i ens parla del segle XII, o ens parla del segle XIX, o ens parla del segle XVI, nosaltres parlem del 1987 i parlem del segle XXI. Volem una Administració, a Catalunya, moderna, àgil i desconcentrada, que permeti la planificació, que permeti que els administrats, els ciutadans trobin, molt a prop de casa seva, aquell instrument útil per resoldre els seus problemes.

Senyores i senyors diputats, penso que les esmenes que presentem donen coherència al text de les diputacions. És el seu text, aquests textos són seus, els esmenem per donar-los més coherència, i, en tot cas, si vostès volen tenir més coherència en els textos li dono el seu vot afirmatiu i, si no, ja en tornarem a parlar en un futur molt proper, de com s'ha d'organitzar aquesta administració a Catalunya, perquè en el seu projecte no es modifica, no s'altera, no es regula res; simplement, el que es crea és confusió i una desconfiança enorme cap a la ciutadania de Catalunya.

Res més, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, de fet hem tornat a sentir un torn de totalitat, i no estrictament referit a la Llei que ens ocupa, les esmenes que estem començant a discutir sinó també referit, pràcticament, al conjunt. He sentit unes llarguíssimes referències al tema comarcal i municipal. Jo només faré, respecte a les qüestions generals que s'han tocat, algunes breus consideracions, però llavors sí que entraré en el torn en contra de les esmenes; tampoc els asseguro que totes, perquè, naturalment, hauré d'espigolar. Són totes les esmenes parcials socialistes les que han estat no

defensades. Consideracions generals. Senyor Esteve Tomàs, nosaltres hem escoltat atentíssimament —tinc al costat meu els ponents que m'han acompanyat en tota l'elaboració d'aquests textos, que li recordo que són textos d'una Ponència conjunta, majoritaris, això sí, però no de Convergència i Unió, estrictament— i ho comentàvem. Vostè no ha donat cap argument que no confirmés, d'una manera que a nosaltres ens sembla definitiva, que, efectivament, la seva proposta és de fer de cinc a set províncies. També li recordaré una altra cosa: tampoc ens diuen quines. És a dir, segur que de cinc a set, i segur que províncies, però tampoc quines. Això és clar.

Respecte al tema de la província única —vostè ha fet al·lusió a la nostra votació d'ahir respecte a aquesta qüestió—, li he de recordar que en el meu torn de posicionament, que no va ser torn en contra, vaig explicar que nosaltres votàvem en contra d'aquella Proposició perquè si resultava aprovada, i després la iniciativa no prosperava a Madrid, ens quedàvem tres anys més —això va ser un argument utilitzat per primera vegada en aquesta tribuna pel senyor Barrera—, ens trobaríem amb les diputacions mantingudes en el seu nivell competencial actual. I nosaltres el que volíem era que, en el supòsit que la iniciativa, quan es produís, quan es produís, que es produiria quan hi hagués el receptacle per rebre les competències provincials, si aquesta iniciativa fracassava, tindríem tota la resta de la llei per anar aprimant de contingut les diputacions.

Per tant, aquest va ser el sentit del nostre vot d'ahir, va quedar ben clarament explicat, i el que vostè ha fet aquí, sí que és veritat, ha fet vostè, avui, aquí, el torn en contra de la província única. Jo no voldria que els arguments que vostè ha esgrimit aquí fossin els que s'esgrimissin potser en el Congrés dels Diputats per votar en contra de la iniciativa d'aquest Parlament; espero que no ho seran.

Respecte si la Llei de Diputacions és una llei que pot ser eficaç o no, em remeto —simplement— a l'opinió del Grup que és coherentment, i no vergonyantment, provincialista, en aquesta Cambra, que és el Grup de Coalició Popular, i el Grup de Coalició Popular va ser ahir absolutament taxatiu, ens van dir: escoltin, nosaltres votarem a favor del nostre text alternatiu i en contra —suposo— de la Proposició de Llei de Règim Provisional de les Diputacions perquè és una Llei eficaç, que buidarà de contingut les diputacions. Doncs, nosaltres estem convençuts d'això, també; coincidim, en això. (*Remor de veus.*)

La referència que vostè ha fet a les competències de les diputacions i a determinat article de la Llei de Bases de Règim Local —la Llei 7, de 1985— és una lectura absolutament parcial d'aquella Llei, perquè vostè s'ha descuidat de llegir la Disposició Transitòria Segona, que diu: «Disposición Transitoria Segunda. Hasta tanto la legislación del Estado y la de las Comunidades Autónomas...» -«legislación», no altres instruments de nivell inferior com vostè suggeria-, «que se dicte conforme a lo establecido en los artículos 5, apartado b), letra a), 25, apartado 2) y 36 de esta Ley no disponga otra cosa, los municipios, las provincias y las islas conservarán las competencias que les atribuya la legislación sectorial vigente en la fecha de entrada en vigor de esta Ley.»

Per tant, vol dir, que tota aquella teoria que vostè ens feia des de la tribuna simplement no és veritat; és falsa. No hi ha altra solució per buidar de contingut les diputacions que fer-ho

per llei d'aquest Parlament.

Bé, senyor President, perdoni'm que m'hagi estès en aquestes consideracions de caràcter general, perquè, de fet hauríem d'haver pujat, tant el meu Il·lustre contradictor com jo en aquesta tribuna, a defensar ell i jo a fer el torn en contra d'esmenes parcials, i és el que ara faré.

A veure. Ens trobem amb una primera esmena socialista, a la qual em referiré molt poc, perquè simplement és una esmena de coherència amb el seu muntatge de cinc a set províncies i, per tant, ja ha estat a bastament debatut, això. És a dir, és una esmena de modificació que pretén dir: «que la divisió provincial de Catalunya s'adeqüi a les regions en què s'ha d'estructurar l'Administració perifèrica de la Generalitat.» Els ho torno a repetir, eh: «que la divisió provincial de Catalunya s'adeqüi a les regions en què s'ha d'estructurar l'Administració perifèrica de la Generalitat.» Nova confirmació que es tracta d'un *revival* —fent servir paraules del senyor Prats— provincialista.

A continuació, passem a l'esmena número 10. L'esmena número 10 és una esmena a l'apartat 1 de l'article 4, i l'apartat 1 de l'article 4 és molt clar i coherent i senzill, i diu: «Les lleis del Parlament de Catalunya han de distribuir les competències de les diputacions entre les comarques i l'Administració de la Generalitat. La distribució de competències ha de respectar el nucli essencial de l'autonomia provincial» —i això és, estrictament, conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional a què ens hem referit tantes vegades. I vostès el que volen és que s'hi afegixi: «i no pot afectar les competències d'assistència i cooperació jurídica, econòmica i tècnica que corresponen a les diputacions provincials.» Bé, això, en una primera lectura pot semblar que queda implícit en el nostre redactat i que el que fan vostès simplement és clarificar-ho, però és que em sembla que no és així, que aquí hi ha realment una petita trampa amagada.

Vostè sap perfectament que aquest nucli essencial de cooperació jurídica, tècnica i econòmica de les diputacions, en el cas de Catalunya, s'ha de qualificar pel conegut, per altra banda, Decret del 26 de juliol del 78, per la Generalitat preautonòmica, recollit després a l'Estatut i que diu, taxativament: «La Generalitat de Catalunya confeccionarà i aprovarà un únic pla d'obres i serveis per al seu territori.» És clar. El nucli essencial de qualsevol diputació de la resta de l'Estat és jurídic; la cooperació és jurídica, tècnica i econòmica. Per a les diputacions catalanes és el mateix nucli, però qualificat, severament qualificat en el terreny de la cooperació econòmica pel principi de pla únic d'obres i serveis, que, evidentment, coherentment, vostès, amb alguna esmena posterior, pretenen que no sigui únic.

Passem ara al tema important, al tema important de si els recursos han d'acompanyar o no els serveis que passin de les diputacions a la Generalitat. Vostè ens feia un raonament enormement curiós, enormement curiós, que consistia a dir: «Les diputacions reben recursos per exercir les seves competències pròpies.» Llavors, vol dir que, els recursos que destinen a altres coses, els substreien dels recursos d'aquestes competències pròpies? Misteriós. I, llavors, ens deia: «I, per tant, quan altres competències passin a l'Administració de la Generalitat o a una altra administració, no els poden passar els recursos; aquests recursos s'han d'acumular als de la diputació.

» Miri, això és una agressió al sentit comú tan grossa que el Tribunal Constitucional, en aquella famosa sentència que deixava pràcticament sense efecte la Llei d'aquest Parlament sobre la Transferència Urgent i Plena de les Diputacions, aquella sentència, sentència del 28 de juliol de 1981, diu : «Es necesario distinguir, sin embargo, de acuerdo con la Constitución y desde la perspectiva territorial, entre las comunidades autónomas cuyo ámbito comprenda varias provincias, y aquellas otras de carácter uniprovincial » I, llavors, continua, i diu : «En el primer caso,», diverses províncies, «de acuerdo con las ideas expuestas, parte de las competencias que hasta este momento fueron de las provincias pasarán a ser funciones de la comunidad, a la que habrá también que atribuir, en consecuencia», diu el Tribunal, «la parte correspondiente de los recursos provinciales.»

Miri, doncs, nosaltres acatem les sentències del Tribunal Constitucional.

A continuació, hi ha una altra esmena que també és molt important, molt interessant; és l'esmena que, a l'apartat 3 del mateix article 4, pretén suprimir que es tinguin en compte, per a aquest traspàs de competències de les diputacions, els treballs realitzats per la Comissió Mixta que es va crear per Decret del setembre, del 30 de setembre del 77. Els recordaré que el Decret del 30 de setembre del 77 és un decret conseqüència, que segueix en el calendari, en un dia, el Reial Decret-llei que reinstaura la Generalitat provisional, que és del 29 de setembre, i, llavors, com a conseqüència d'aquell Reial Decret, el 30 es dicta un altre decret amb el qual es crea aquesta Comissió Mixta.

Vostès volen que no es tinguin en compte els treballs que ha fet aquesta Comissió Mixta, que no es considerin, i això està en flagrant contradicció amb una opinió —plenament compartida per nosaltres— que vostès donaven en l'Exposició de Motius de la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions; hi estàvem absolutament d'acord. Vostès deien : «La Comissió Mixta Generalitat-Diputacions», aquesta que es va crear el 30 de setembre del 77, «va fer un treball ben meritori, clos en la seva proposta en la qual es demanava que es procedís a transferir la titularitat i la gestió dels serveis i de les competències, i del patrimoni, i del personal, i dels recursos financers, de les diputacions a la Generalitat. El Consell Executiu de la Generalitat provisional va aprovar unànimement la proposta. És evident que si el Govern de l'Estat no hagués bloquejat aquest procés mitjançant el Reial Decret 2704, del 1978, del 27 d'octubre, de ben dubtosa legalitat, que va traslladar al Consell de Ministres l'acord definitiu sobre les transferències i que mai no es va adoptar, a hores d'ara les diputacions provincials a Catalunya serien simples persones jurídiques sense contingut administratiu ni polític viable», que és el que ens profetitzen, molt encertadament, el Grup d'Aliança Popular.

Bé, doncs, això, això que vostès deien l'any 80, nosaltres hi estem totalment d'acord, eh? Serveis, competències, patrimoni, recursos, personal. I vostès volen suprimir el treball tan ben fet, vostès volen que no es consideri el treball tan ben fet d'aquella Comissió Mixta.

Saltaré, saltaré perquè tinc la sensació que ens podríem allargar molt, massa, a l'esmena número 14, quan vostès diuen que l'exercici per les diputacions provincials de les seves compe-

tències en matèria de cooperació econòmica a les obres i serveis dels municipis s'instrumentarà mitjançant plans —en plural— d'obres i serveis.

Miri, pel mateix argument que li he donat abans, el Decret del 26 de juliol del 78, la Sentència del Tribunal Constitucional, és evident que això és simplement fer un pas enrere; és fer un pas enrere sobre una situació que ja teníem reconeguda pre-estatutàriament i que el mateix Estatut d'Autonomia recull.

Finalment, ja, només parlaré de la... No, això és una esmena que no és de vostès.

Senyores i senyors diputats, no tinc cap intenció d'intervenir —m'havia confós amb una esmena que realment és del PSUC; ja tindrem oportunitat de fer-ho. Jo crec que amb les argumentacions que s'han donat a les esmenes a què puntualment he fet el torn en contra, per les argumentacions que he donat respecte les consideracions generals en l'esmena a la totalitat amb què ens ha tornat a obsequiar el senyor Esteve Tomàs, han quedat ben clarament establerts els següents punts : primer, que la seva proposta és una proposta criptoprovincialista, cada vegada menys «cripto», evidentment; que la Llei és útil i bona des del punt de vista que aconsegueix la pràctica desaparició de les diputacions fins que prosperi la iniciativa de província única, i, finalment, que, amb algunes de les seves esmenes, vostès el que pretenen és un retrocés de les competències de la Generalitat de Catalunya, retrocés per darrere de la situació pre-autonòmica de l'any 1978.

Per totes aquestes raons, senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem en contra del conjunt d'esmenes que, hi insisteixo, no ha estat defensat.

El Sr. PRESIDENT : Bé, fet ja el torn en contra, procedeix de passar a la votació d'aquesta esmena número 4 a l'article 1.

Els que siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 74 en contra i 6 abstencions.

Ara, anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article número 1.

Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen per a l'article 1, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article primer ha estat aprovat per 69 vots a favor, 35 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a l'article segon, que té una esmena número 5, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta és una esmena que vol addicionar un nou apartat a l'article segon d'aquesta Llei, que és el que estableix a partir de quines mesures es defineix aquest règim provisional de les competències provincials.

Si en una cosa el nostre Grup parlamentari està d'acord amb la intervenció del ponent socialista en el torn de defensa de les seves esmenes, és que aquesta Llei és una pura i simple operació de maquillatge de les diputacions provincials —ho deia ahir el President del nostre Grup parlamentari—, i que, en definiti-

va, fa possible que canviïn molt poques coses a Catalunya, i, evidentment, el que no fa possible és l'inici d'un camí que porti a la desaparició de les diputacions provincials. Què ens preocupa a nosaltres? Ens preocupa que quan es defineixi aquest règim provisional, es faci a partir de mesures de major centralisme que l'actual, és a dir, que el pas de diputació cap a un altre ens de tal o tal competència no vagi a un major centralisme, en aquest cas, polaritzat a la ciutat de Barcelona, via Generalitat, en la mesura que no està ni descentralitzada ni desconcentrada aquesta institució, sinó que pugui anar cap a organismes de rang territorial inferior, d'àmbit territorial més reduït, en aquest cas, àmbit regional.

Ens preguntem si es volen o no es volen, les regions, i ens contestem —perquè la Llei no ho fa—, ens contestem nosaltres que no es volen, en aquest moment. Ens preguntem si hi ha o no hi ha criteri per instaurar-les. Es diu entre cinc, que en tinguin més de cinc, algú parla entre cinc i set —no el text... Nosaltres entenem que això, aquest cinc, en qualsevol cas implicaria àmbits territorials inferiors als actuals.

És per això que la nostra esmena vol addicionar un apartat segon a aquest article 2, que digui que, en qualsevol cas, la Generalitat exercirà aquelles competències, les que rebí de les diputacions provincials a través del procés de transferència previst en la mateixa Llei, mitjançant òrgans descentralitzats d'àmbit inferior als actuals límits provincials. Per tant, que es produeixi un fet, que és, en tot cas, el que nosaltres lliguem de manera inequívoca a la nostra proposta de província única, que és que l'exercici d'aquestes competències, en passar a província única —que és el que amoïna a altres grups parlamentaris d'aquesta Cambra—, no sigui exercida des d'àmbits d'un major centralisme, sinó, al contrari, més atansades cap al ciutadà.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, sí, efectivament, aquesta esmena fa referència a l'article 2, però també fa referència indirectament a la Disposició Transitòria Tercera, almenys nosaltres ho entenem així.

Jo li voldria recordar a l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula que el text actual de l'article 2 ja va ser fruit d'una transacció amb el seu Grup parlamentari, i jo recordo perfectament que el seu Grup parlamentari volia introduir també aquest text que en aquests moments ens proposa, però que, en canvi, aquest text, o un de molt similar, va ser introduït en la Disposició Transitòria Tercera, precisament, que diu : «El traspàs de serveis de les diputacions catalanes a la Generalitat no ha de significar en cap cas que els ciutadans hagin d'adreçar-se a serveis centralitzats a Barcelona. Mentre no s'hagin creat les regions previstes en la Disposició Addicional Segona, els serveis existents s'hauran d'integrar als serveis territorials corresponents.» És a dir, nosaltres compartim les inquietuds del senyor Maties Vives, el que passa és que donem una solució simplement lleugerament diferent.

Però és que, a més a més, m'agradaria referir-me a aquesta esmentada Disposició Addicional Segona, perquè el que fa la Disposició Addicional Segona, simplement, és marcar un calendari i unes precedències que a nosaltres ens semblen indispensables per poder procedir a la instauració d'aquestes regions, que en el nostre projecte, contràriament al projecte socia-

lista, són no ens locals —un nou nivell d'administració local—, sinó que són precisament això que vostès demanen, és a dir, àmbits de descentralització del Govern de la Generalitat, de desconcentració del Govern de la Generalitat. I la Disposició Addicional Segona ho fa totalment palès, això. Diu : «Quan el Govern de la Generalitat exerceixi la iniciativa a què es refereix la Disposició Addicional anterior», que suposo que també en parlarem més endavant, «haurà de presentar simultàniament al Parlament», és a dir, no condicionat a l'aprovació de la província única, sinó simultàniament amb la iniciativa de província única, «haurà de presentar simultàniament al Parlament un projecte de llei que divideixi el territori de Catalunya en regions, agrupant les comarques d'acord amb llur realitat geogràfica, social, econòmica i històrica.» Em sembla que la lectura d'aquests textos posa ben de manifest que no hi ha una confrontació estricta amb les preocupacions expressades per vostè, sinó, al contrari, el que hi ha és una solució diferent, però a nosaltres ens sembla que prou substancialment satisfactòria.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a la votació de l'esmena número 5, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 63 en contra i 28 abstencions.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a l'article segon.

(*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Per demanar votació separada de la lletra b).

El Sr. PRESIDENT : O sigui, anem ara, doncs, a la votació del text del Dictamen per a l'apartat a).

Els qui siguin favorables al text del Dictamen...

Bé, el començament de l'article i l'apartat a).

Els qui siguin favorables a aquest text que acabo de descriure, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a la introducció i l'apartat a) ha estat aprovat per 69 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Ara posem a votació l'apartat b) del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat b) de l'article segon del text del Dictamen ha estat aprovat per 67 vots a favor, 28 en contra i 5 abstencions.

Ara passem a l'article 3, que no té esmena. Per tant, procedirem a la votació del text del Dictamen d'aquest article 3.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 3 ha estat aprovat per 72 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

I ara caldrà passar a l'article quart, per al qual trobem l'esmena número 6, del Grup Socialista, la número 7, també del

mateix Grup, i la número 8, que han estat ja defensades i contradites.

Per tant, podríem passar ja a l'aprovació... Ah, sí, perdó, hi ha una altra esmena. Sí, l'esmena número 9, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, l'article 4 d'aquesta Llei és el que parla que les lleis del Parlament de Catalunya distribuïran les competències de les diputacions entre els diferents ens : Generalitat i comarques.

El que succeeix, i això ho veurem quan anem a discutir la Llei de comarques —i és per aquest tema que era important que el Ple del Parlament discutís les quatre lleis conjuntament, perquè són lleis permanentment interrelacionades l'una amb l'altra—, el que succeeix és que, quan arribarem a la Llei de Comarques, ens trobarem que no hi ha quin llistat competencial assumiran aquestes comarques, de les actuals competències de les diputacions provincials.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Es fa un llistat genèric, es diu «cultura, sanitat, ensenyament...», és a dir, aquí hi cap tot. Ensenyament, què vol dir? Que es faran càrrec les comarques, de les despeses de la neteja de les escoles, o que podran decidir les inversions del RAM o d'obres noves, per exemple? Sanitat, què voldrà dir? Voldrà dir que tots els diners atribuïbles a una comarca es donaran al consell comarcal perquè els gestioni? Per la cara que fa el Conseller, em temo que no; em temo que no serà així. Per tant, què vol dir, la competència de sanitat? O, què vol dir, la competència de cultura? Voldrà dir que tots els diners destinats a equipaments culturals, a treballs diversos, seran transferits a les comarques perquè puguin fer-ho des d'allà? Sí o no? Per tant, hem definit unes unitats de competències que és un calaix de sastre, i que tot queda a l'arbitri, més que de les futures lleis del Parlament de Catalunya, fins i tot a la bona voluntat del Consell Executiu de torn, d'aplicar, de tirar endavant aquell llistat competencial a mans de les comarques.

Com que la nostra confiança en l'actual Consell Executiu és absolutament limitada, és la raó per la qual plantejem un procés diferent, que entenem que, al mateix temps, dona resposta al que són les necessitats comarcals de casa nostra; és a dir, no fem un llistat ridícul, buit de contingut, que ho vol dir tot i no vol dir res, en la Llei de comarques, i després ho deixem tot a l'arbitri d'un programa d'actuació comarcal, susceptible de ser modificat cada quatre anys en la mesura en què puguin canviar les correlacions de forces a cada comarca, no aprovat per cap mena de llei i, en definitiva, com un simple programa funcional d'actuació, sinó que el que definim en les nostres esmenes a la Llei de comarques és un procés d'estatut comarcal a partir del qual la lliure i voluntària agrupació de municipis defineixen un estatut, el porten a aquesta Cambra, aquesta Cambra l'aprova per llei, i aquest és el marc competencial que tindrà cada comarca.

És per això que nosaltres el que plantejem, quan estem parlant de lleis que transferiran competències a la Generalitat i a les comarques, és una addició a aquest article quart, que diu que les comarques definiran «en els seus estatuts el marc competencial al qual caldrà adaptar la transferència de competèn-

cies i recursos de les diputacions als ens comarcals». El senyor Ferran Pont, amb qui suposo que tindrem la satisfacció de discutir-nos quan estiguem parlant del tema comarcal, m'ha repetit al llarg de les darreres setmanes : «Escolta, això que dieu de l'estatut és igual que el nostre programa d'actuació comarcal» Bé, si realment és així, fem una cosa : jo li ofereixo la possibilitat de canviar la paraula «estatut» per «programa d'actuació comarcal» en aquesta esmena. Si vostès no ho accepten voldrà dir, en qualsevol cas —i ho veurem segurament demà—, que hi ha algunes diferències importants, de fons, entre el que nosaltres definim com a estatut comarcal i el que vostès defineixen com a programa d'actuació comarcal.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor Maties Vives, ja li puc assegurar a partir d'ara, però amb tota certesa, que el seu estatut i el nostre programa d'actuació comarcal no són la mateixa cosa, i, a més a més... (*Remor de veus.*) No, no, és que li he preguntat al senyor Ferran Pont, i m'ho ha confirmat, perquè, és clar, jo prefereixo que m'ho digui ell directament (*remor de veus*)...suposo, o no ho entenen bé, és igual.

Mirin, la nostra proposta... Efectivament, vostè té raó que aquestes són quatre lleis interrelacionades; ha sigut molt bo poder-les portar totes quatre juntes a un ple, i aquest és un tema que discutirem a fons en parlar de la Llei que estructura les comarques.

De tota manera, deixi'm fer només un petit inici del que és el nostre plantejament, que serà, doncs, discutit amb més profunditat en la Llei de comarques. El nostre plantejament és que la Llei de comarques determina una sèrie d'àmbits materials en els quals mana que les lleis del Parlament donin competències a les comarques, i deixa que siguin, no l'arbitrarietat, senyor Maties Vives, sinó les lleis del Parlament, les que omplin aquesta llista d'àmbits materials.

És clar, vostè diu : «Oh, és que això s'hauria de fer d'una altra manera, que és que a la comarca es donés un estatut que llavors fos aprovat per llei d'aquest Parlament». A nosaltres ens sembla que la tècnica que proposem, que és : llistat d'àmbits materials, que mana que les lleis donin competències, i que llavors, el criteri —no l'arbitrarietat— d'aquest Parlament sigui el que vagi omplint el contingut específic d'aquest llistat d'àmbits materials, és una tècnica millor.

Per aquesta raó, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena, perquè, és clar, si hi votéssim a favor, seria com una espècie de perla, perquè no votarem pas a favor de l'altre tema, del mateix tema situat en la Llei de comarques.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Passem ja a la votació d'aquestes esmenes. Si cap grup o diputat indica el contrari, votariem les esmenes 6, 7 i 8, del Grup Socialista, juntament. (*L'I. Sr. Vives demana per parlar.*) Senyor Maties Vives?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : L'esmena 6, per separat, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : L'esmena 6, per separat. Votariem l'esmena 6 i, després, la 7 i la 8.

Diputats a favor de l'esmena número 6, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena número 6 ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions.

Esmenes 7 i 8.

Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquestes dues esmenes, la 7 i la 8, han estat rebutjades per 25 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions.

Correspon ara l'esmena número 9, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 67 en contra i 31 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 4.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 4?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 4 ha estat aprovat per 74 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'article cinquè. L'esmena que hi queda per defensar és la número 11, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. La defensarem conjuntament amb l'esmena número 30, del nostre Grup parlamentari...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VIVES : ...i el que pretén és continuar discutint, i és per això que estem defensant esmenes a l'articulat i no esmenes a la totalitat, com vàrem fer ahir, en un tema que a nosaltres ens preocupa, i que creiem que és el tema central d'aquest procés de transferències de les diputacions cap a altres ens.

Concretament, l'article 5, el que estableix és que es crea una comissió mixta integrada per representants de la Generalitat i de les quatre diputacions, i prou. I prou. En Ponència, el nostre Grup parlamentari va fer notar que s'oblidaven de les comarques, i llavors va aparèixer una disposició addicional tercera —si no ho recordo malament—, que diu : «Bé, una vegada estigui constituït això dels consells comarcals, doncs, llavors ja farem una incorporació a aquest treball...» És clar, nosaltres entenem que això no ha de ser així. És a dir, entenem que, des del primer moment, aquesta ha de ser una taula que no tingui dos peus —perquè pot caure—, si no és que estan estratègicament ben situats, sinó que n'ha de tenir, com a mínim, tres; com a mínim, tres, i que no es pot produir un procés, diríem, de circumvallació de competències de les diputacions cap a la Generalitat, i, després, ja les passarem cap als consells comarcals, sinó que s'ha de produir que, en el mateix moment, aquelles competències, les més, vagin a parar a les comarques i, aquelles altres, les menys —en funció de les seves necessitats, de la prestació de serveis, com diu la mateixa Llei—, vagin a parar a la Generalitat.

Nosaltres entenem que no és «de rebut» l'argument que segurament se'ns donarà, perquè és el que se'ns va donar en Comissió i és el que es va comentar en Ponència. Dir : escolti,

això dels consells comarcals va per llarg, el que volem és anar de pressa, el que volem és que això passi ràpidament, buidar-les de contingut, etcètera. Entenem que no és així, si més no, perquè el procés de constitució d'aquesta comissió mixta també serà lent. Pensem que aprovarem la Llei, i estem a finals del mes de març, que el mes de juny hi ha eleccions municipals, que això obliga a desmuntar les diputacions, a refer-les de nou... En qualsevol cas, ens n'anirem, segurament, molt a prop de fi d'any, i, si no, ja en parlarem, quan sigui el moment oportú, de la constitució d'aquestes comissions mixtes.

Naturalment, si vostès s'omplen la boca dient que les comarques estaran tan ràpidament constituïdes, no hi hauria cap inconvenient que aquesta fos una taula amb tres peus, i un d'ells, les comarques. Perquè entén el nostre Grup parlamentari que el procés no pot ser unidireccional, sinó que ha de ser bidireccional, en línia amb el que jo deia abans.

I aquesta..., la no-acceptació d'aquesta esmena a nosaltres ens fa reiterar el que argumentàvem ahir en la defensa del nostre vot particular, és a dir, la intencionalitat bàsica d'aquesta Llei és la d'intentar esgarrapar alguns diners de les diputacions provincials per ser administrats des del Consell Executiu de la Generalitat, però mai, ni en cap cas, un intent seriós de fer desaparèixer les diputacions provincials.

Entenem nosaltres que l'Administració és millor en la mesura que és més propera als ciutadans i que, per tant, fóra bo, és bo que a la Comissió Mixta que es crea per transferir les competències de les diputacions hi hagi la presència inequívoca de les comarques. Si no, farem néixer aquest nou ens, que és, sense cap mena de dubte, l'ens més transformador o més frustrant, segons com es treballi —i ho dèiem ahir— d'aquestes quatre Lleis, que és l'ens comarcal, el farem néixer ja amb l'handicap, d'entrada, que per començar a gaudir d'algun tipus de competències haurà de recórrer a mecanismes que, des del nostre punt de vista, són estranys al que hauria de ser una filosofia clara de voluntat descentralitzadora, que és la transferència directa des de les diputacions cap a les comarques, sense un procés de concentració previ que és, en qualsevol cas, el que garanteix, *de facto*, el que s'estableix en l'article 5 i en la Disposició Addicional Tercera d'aquesta Llei.

És per això que nosaltres plantegem dues esmenes en aquesta direcció, en el sentit que en la Comissió Mixta integrada per representants de la Generalitat i de les quatre diputacions catalanes hi hagi també representants de les comarques de forma peritària, de forma equivalent, per tal que el procés de transferències sigui un procés real i clar : diputació-comarques; no un únic procés unidireccional : diputacions-Generalitat, que implicaria centralitzar més la prestació de serveis que actualment fan les diputacions provincials.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquí tornarem a fer un tipus de debat que consisteix a fer un judici d'intencions, per part d'uns, i, per part dels altres, intentar demostrar —crec que prou palpablement— que el text al qual nosaltres donem suport, si no se'n fa una lectura enormement suspicax, és plenament satisfactori en el sentit que es vol defensar.

Efectivament, senyor Maties Vives, a nosaltres ens sembla que és impossible constituir unes comissions mixtes amb la presència d'uns ens que encara no existeixin, i això gairebé li diria que és una impossibilitat, no metafísica, sinó física, que és molt més sòlid, tangible almenys.

Les comissions mixtes, de les quals tenim una certa experiència, una llarga experiència —i no em refereixo només a la Comissió Mixta Estat-Generalitat, sinó també a aquella Comissió Mixta de les Diputacions, a la qual em referia abans—, per fer la feina bé, han de fer una primera etapa d'estudi. Aquesta primera etapa d'estudi es pot dur a terme perfectament, perfectíssimament, amb la presència de les dues potes, que deia vostè, amb la previsió que fa la nostra Disposició Addicional Tercera —que els llegiré— que tan bon punt estiguin constituïts els consells comarcals s'hi incorporin. La Disposició Addicional Tercera diu : «La Comissió Mixta establerta per l'article 5 s'ha de constituir un cop haurà entrat en vigor la primera de les lleis a què es refereix l'article 4 i s'ha d'ampliar amb una representació comarcal tan aviat com es constitueixin els primers consells comarcals a l'empara de la Llei d'Organització Comarcal de Catalunya.» Ens sembla que és una posició absolutament diàfana i nosaltres, la veritat, no hi veiem cap element sospitos.

Vostè ha dit, també, que defensaria l'esmena 30 del seu Grup parlamentari —si no ho he entès malament—; potser m'he confós amb el número de l'esquerra; es referia a l'esmena número 30, numeració del seu Grup, senyor Maties Vives, o es referia a l'esmena 30 de la Disposició Addicional Tercera? Del contingut de la seva intervenció, en dedueixo que es refereix a l'esmena 30, perquè si es referís a l'esmena 21, a la qual ja arribarem, tenia, tinc —i li ho anuncio— una sentència del Tribunal Constitucional del 27 de febrer del 87 que clarifica enormement la nostra posició respecte a aquesta esmena, i sóc conscient que en dir això avanço un argument i li dono, d'aquesta manera, algun avantatge.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent defensat ja aquestes esmenes, sotmetem a votació l'esmena número 10, a l'article cinquè.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 10 ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 69 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 11, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 65 en contra i 29 abstencions.

Text del Dictamen de l'article cinquè...

(*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Per demanar votació separada de l'apartat primer, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Si no s'indica el contrari, votariem, en primer lloc, l'apartat primer i, tot seguit, el segon i el tercer, conjuntament.

Text del Dictamen de l'apartat primer.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer de l'article cinquè del text del Dictamen ha estat aprovat per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Punts segon i tercer del text del Dictamen de l'article cinquè.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La resta..., els punts segon i tercer del text del Dictamen de l'article cinquè ha estat aprovat per 72 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen dels articles sisè i setè, que no tenen esmenes.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen dels articles sisè i setè han estat aprovats per 77 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 12, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President, l'esmena 12 i l'esmena 18, conjuntament...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VIVES : ...i valgui ja l'aclariment que el nostre Grup parlamentari farà sempre referència als números de l'ordenació del Dictamen, és a dir, mai, en cap cas, a les esmenes nostres anteriors. Ho dic perquè no hi hagi confusions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, moltes gràcies, perquè es facilita bastant el debat.

El Sr. VIVES : Per això ho fem, senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VIVES : ...malgrat que el senyor Subirà sembla ser que portava els números canviats, perquè no acabava d'aclarir-s'hi.

Bé, el senyor Subirà ens deia abans : «escoltin, vostès no es malfiïn, no malpensin», és a dir, jo anava a dir, m'ha vingut al cap allò de «ara dirà que l'encertaran», no ho ha dit, no ho ha dit, però en qualsevol cas aquesta esmena ve a aclarir això, és a dir : «malpensa, en aquest cas, malfia't, sigues susceptible davant d'aquests temes i, segurament, l'encertaràs», perquè l'article 8 diu..., i és clar que hi ha una reserva de llei, diu : «quan ho estableixi la llei, la distribució de competències a què es refereix l'article 4 pot ser compatible amb el manteniment...», amb el manteniment de què? Doncs, mirin, senyores i senyors diputats, «amb el manteniment de funcions executives de les diputacions, en el qual cas aquestes funcions s'exerciran per delegació de l'Administració de la Generalitat.» És a dir, estem dibuixant un article —amb reserva de llei, això sí, però una reserva de llei absolutament defensiva, perquè si hi ha d'haver reserva de llei ja en parlarem quan arribi la llei, no cal que ho colloquem aquí— amb el qual estem determinant que les diputacions podran, per delegació de l'Administració de la Generalitat, exercir funcions executives, és a dir, vostè em passa la competència —Generalitat—, vostè té els diners —que és la Diputació—, me'ls passa o no me'ls passa —aquí hi ha hagut abans una discussió interessant iniciada pels nostre Grup parlamentari ahir a la tarda, ja, en el torn de rèplica

al vot particular a la totalitat del Grup Socialista—, però tot seguirà igual, com fins ara. És a dir, fem un canvi de titularitat, però vostès, diputacions, seguiran actuant en forma d'institució per delegació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya amb les mateixes funcions que feien fins ara : operació pura i simple de maquillatge.

Nosaltres entenem que si això ha de ser així, que pot ser-ho —allà vostès, en definitiva serà el seu posicionament polític—, ja en parlarem quan arribin aquestes lleis de distribució de competències. Per què colloquem en aquesta Llei un article absolutament defensiu? Articles com aquest són els que ens reforcen en la nostra concepció política, que ja no només és un joc metafísic, ni tan sols físic, és la pura i simple constatació, pel que vostès escriuen en les seves lleis que vostès no tenen cap intenció de fer desaparèixer les diputacions provincials; que vostès estan definint, amb articles com aquests que estem esmenant, un futur amb diputacions, i aleshores resultaria que l'única posició provincialista —«cripto» o no «cripto», però diputacions—, en aquesta Cambra estaria no només compartida per un grup amb claredat i coherència, com és Aliança Popular, segons vostès, i segons les esmenes que estan presentant, per un altre Grup, en aquest cas el Grup Socialista, sinó que la política del gat per llebre estaria explicitada en molts dels articles d'aquesta Llei que estem tractant.

En conseqüència, el que ens plantejem és la supressió d'aquest article 8, en funció de l'esmena número 12 i, al mateix temps, en funció de l'esmena número 8, la desaparició de l'article 11, de manera coherent amb les votacions que ja hem efectuat en votar l'apartat b) de l'article segon d'aquesta Llei, en relació amb la coordinació de les competències que quedin en mans de les diputacions provincials.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Bé, nosaltres creiem que els objectius de la Llei són clars i diàfans. Nosaltres, del que estem convençuts és que, tal com ha dit algun diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, aquest no és un procés fàcil i, per tant, requereix un període transitori.

La reserva de llei que fa el punt 1 de l'article 8 és una reserva de llei, per altra part, necessària, perquè en tot cas el que determina és que la competència, la titularitat de la competència passaria a l'ens autònom i només per delegació es donaria l'execució dels serveis a les diputacions temporalment. I això queda enormement clarificat en el punt 2 del mateix article 8, al qual vostè, senyor Maties Vives, hàbilment no s'hi ha referit, però, és clar, és que és una habilitat molt petitona, perquè només cal tenir davant el text per adonar-se'n, perquè resulta que el punt 2 de l'article 8 comença dient : «Mentre es mantindrà aquest règim», evident al·lusió al caràcter transitori, provisional d'aquest règim, que a més a més és coherent, fins i tot, amb el nom de la Llei.

Per tant, senyor Maties Vives, que quedi ben clar : nosaltres volem la desaparició de les diputacions via província única; nosaltres volem, mentre això no sigui possible, la reducció de les diputacions al seu nucli competencial essencial, intocable, qualificat en el cas de Catalunya per l'aspecte de la cooperació econòmica, Pla Únic d'Obres i Serveis, i aquesta és la nostra

línia; si establim situacions transitòries com aquesta, senyor Maties Vives, és pel mínim de prudència que evidentment no cal que tingui un grup que amb les seves posicions no determina el que realment passa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent estat defensada anteriorment l'esmena número 13 i no havent-hi cap altra esmena a aquest article, passem a la votació de l'esmena número 12, en primer lloc, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 12 ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 63 en contra i 27 abstencions.

Passem a l'esmena número 13, ara sí, del Grup Socialista.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 13 ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 63 en contra i 14 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 8.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra, si us plau?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article vuitè ha estat aprovat per 60 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Passem a votació les esmenes corresponents... No, en primer lloc, s'ha de defensar l'esmena número 15, a l'article 9. Per fer-ho, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Aquesta és una esmena que el nostre Grup parlamentari, quan analitzàvem el contingut de l'article 9 i vèiem que es faria un Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya, i es deia que les diputacions provincials havien de participar en la seva elaboració, en una primera reflexió de caràcter polític se'ns acudia que, si el que realment preteníem era la desaparició de les diputacions provincials, segurament no fóra bo que diguéssim que només les diputacions havien de participar en aquesta elaboració, i que segurament fóra bo que hi haguessin de participar també els municipis. Un posterior treball, ja més tècnic, ens portava a l'article 36.2, apartat a), de la Llei de Bases de Règim Local, que establia l'obligatorietat d'aquesta participació, és a dir, que els municipis de Catalunya participaran en l'elaboració del Pla Únic d'Obres i Serveis. La posterior reflexió —no ja del PSUC, sinó del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya— ens dona la raó, ens diu que, això, s'hi ha d'incorporar, i, en conseqüència, apellem al bon criteri d'aquesta Cambra, de donar el seu vot favorable a una esmena que garanteix la participació dels municipis de Catalunya directament en l'elaboració del Pla Únic d'Obres i Serveis.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, nosaltres vam considerar molt a fons aquesta esmena en el debat en Comissió, i, real-

ment, la nostra decisió en aquell debat en Comissió de votar en contra d'aquesta esmena es devia que nosaltres interpretàvem que es donava, efectivament, una intervenció dels municipis, ja automàticament, en el Pla d'Obres i Serveis, pel fet que un cop fixades les bases per aquest Parlament, els municipis intervenien d'una manera absolutament decisiva, que era precisament la presentació, d'acord amb les bases, dels diferents projectes, i aquesta és innegable que és una intervenció decisiva.

Bé, després ens vam trobar que el Consell Consultiu —que, com sempre, ha fet un treball enormement acurat— va considerar que era millor la menció explícita —no aquesta implícita, que nosaltres consideràvem— de la participació dels municipis. I jo recordo haver declarat ja en públic, després de conèixer el Dictamen del Consell Consultiu, que el nostre Grup pensava votar a favor d'aquesta esmena, i, efectivament, ho farem.

Aprofito, senyor President, ja que ens estem referint a l'article 9, per anunciar que el nostre Grup demanarà votació separada de l'incís, a l'article 9, a la lletra c) —d'aquest apartat 1 que és objecte de debat en aquests moments—, l'incís a la lletra c) darrer, que diu : «i l'han d'executar».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : O sigui, que aquest hauria de votar-se separatament.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, i anuncio que votarem en contra d'aquest incís, i explicaré el perquè. El Decret a què m'he referit abans, que és el que qualifica molt fortament la cooperació econòmica de les diputacions catalanes, aquell Decret de 26 de juliol del 78, que després és recollit en l'Estatut, ens diu el següent —abans l'he llegit parcialment, ara llegiré tot el paràgraf. És el punt 2 de l'article segon del Decret. Diu : «La Generalitat de Catalunya confeccionarà i aprovarà un pla únic d'obres i serveis per al seu territori. L'execució del pla correspondrà a la Generalitat de Catalunya, qui podrà encomanar delegació ...», etcètera. Però nosaltres pensem que en cap cas, en cap cas, aquesta llei hauria de significar un retrocés respecte a posicions assolides ja per la Generalitat pre-autonòmica.

Per tant, anuncio aquest vot contrari a un incís del text del Dictamen.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Passem ja a la votació de les esmenes, ja que totes han estat defensades. L'esmena número 14, en primer lloc, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 14 ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 73 en contra i 6 abstencions.

Esmena, ara, número 15, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 15 ha estat aprovada per 98 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Ara anem a votar el text del Dictamen de l'article novè. Si no s'indica el contrari, votariem tot el text del Dictamen, llevat dels mots darrers : «l'han d'executar», de la lletra c) de l'apartat 1 de l'article novè.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 9, llevat del paràgraf final de la lletra c) de l'apartat primer, ha estat aprovat per 73 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

Votarem ara el paràgraf final : «l'han d'executar», de la lletra c) de l'apartat primer de l'article novè.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Per unanimitat ha estat rebutjat aquest darrer paràgraf de la lletra c) de l'apartat primer de l'article novè.

Passem ja a la votació de les esmenes corresponents a l'article 10. La primera d'elles és la del Grup Socialista, que podríem votar conjuntament, totes tres, si no es demana votació separada. (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) El senyor Maties Vives?

El Sr. VIVES : De la número 17, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per tant, votariem les esmenes 16 i 17 bis conjuntament.

Vots a favor de les esmenes 16 i 17 bis, conjuntament, poden posar-se drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes, la 16 i la 17 bis, han estat rebutjades per 26 vots a favor, 72 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 17.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 17 ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 10.

Vots a favor del text del Dictamen, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 10 ha estat aprovat per 72 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Sotmetem ara a la consideració dels senyors diputats l'esmena número 18, corresponent a l'article 11, que ja ha estat defensada, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 18 ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 65 en contra i 32 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 11.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 11 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 36 en contra i 3 abstencions.

Passem ja a l'article 12, esmena número 19, ja defensada anteriorment, del Grup Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 19, del Grup Socialista, ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 72 en contra i 6 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 12 ha estat aprovat per 73 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'article 13. Manca una esmena per defensar, que és l'esmena 21, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, he de dir que aquest Diputat surt amb el temor de la sentència del Tribunal Constitucional que el senyor Subirà em llançarà, en la seva intervenció de rèplica, per dir que no votaran l'esmena 21 del nostre Grup parlamentari.

Això no obstant, aquest cert temor s'esvaeix en observar com, el que vostè ha dit, un grup parlamentari que no té responsabilitats de decidir què passa a la Cambra resulta que en un tema tan important com la presència dels municipis en l'elaboració del Pla Únic d'Obres i Serveis ha tingut la virtut de fer l'única esmena que permetia això, i, per tant, de permetre que vostès, que sí que decideixen, s'hi poguessin acollir en benefici dels municipis d'aquest país.

Per tant, enfortit amb aquest concepte i atemorit per la sentència del Tribunal Constitucional, anem a veure què diu l'apartat tercer de l'article 13 d'aquesta Llei. Fixin-se bé què diu, perquè hi ha dos punts, al meu criteri, a remarcar. Diu : «En el supòsit d'incompliment del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya, o quan l'actuació de les diputacions no s'ajusti a les directrius dels plans de coordinació, el Govern de la Generalitat pot proposar al Parlament de Catalunya» —de nou, la garantia de reserva de llei que s'aplaudeix— «de suspendre les assignacions o les subvencions incloses en el Pressupost de la Generalitat». Fins aquí hi ha un tema, és a dir, quan les diputacions incompleixin les directrius del Pla Únic d'Obres i Serveis, el Consell Executiu podrà proposar al Parlament suspendre assignacions, subvencions a aquestes diputacions. Segon element d'aquest article : a què van destinades aquestes subvencions? Van destinades a finançar activitats pròpies de les diputacions provincials. Jo li demanaria, d'entrada, al senyor Subirà, que quan em llanci la sentència del Tribunal Constitucional, m'explíci en concret a quin dels dos camps està referida aquesta sentència. Perquè nosaltres entenem que aquí es pot donar, d'acord amb aquest apartat, un supòsit previ : una diputació no compleix les directrius del Pla Únic d'Obres i Serveis. El Govern de la Generalitat reacciona, i què fa?, li suspèn les seves assignacions i, a més a més, com aquell qui diu, si fos un nen petit, no el deixaria sortir de casa.

Jo crec que aquí podríem dir que ja està bé. És a dir, el President de la Generalitat, fa pocs dies, invocava des d'aquesta tribuna, un principi, que era el principi de fidelitat, de lleialtat institucional, i reclamava el paper que li correspon en els tribunals per resoldre determinat tipus de contenciosos. Estem absolutament convençuts que aquest apartat tercer és un d'aquests casos en els quals caldria partir del principi de lleialtat institucional, i de deixar als tribunals que resolguessin els conflictes que es puguin provocar com a conseqüència de la no-aplicació d'una determinada llei.

Però, per altra banda, nosaltres no creiem en assignacions de

la Generalitat destinades a finançar activitats pròpies de les diputacions provincials. Per tant, se'ns podria dir : «Home! això és per a aquelles activitats a les quals els deleguem la gestió, d'acord amb el que ha dit en l'article anterior». No, no, són activitats pròpies de les diputacions provincials. De nou estem davant d'aquell espectacle —obrim cometes— de «duro sevillano» que representa aquesta Llei, és a dir, una llei que té la voluntat de regular provisionalment el règim de les diputacions provincials fins a la seva desaparició, per convertir Catalunya en província única, etcètera, és a dir, totes les frases a què ja ens tenen acostumats al llarg d'aquest debat; observem com apareix en sec, de cop, que la Generalitat es dedicarà —perquè, si no, difícilment, els podria treure, els podria frenar, els podria congelar— a finançar, mitjançant assignacions o subvencions, activitats pròpies de les diputacions provincials. És clar que no ens sorprèn aquest text; no ens sorprèn si pensem que en el primer text que vostès van portar a aquesta Cambra, vostès volien fer el mateix amb els ajuntaments, i que, afortunadament, el seny de tots plegats —i entre ells, el seu— va permetre que això no succeís.

Per tant, el nostre Grup parlamentari, senyor President, no està d'acord amb aquest mecanisme de suspendre assignacions d'ofici en el moment que s'interpreti, només per una part, que l'altre incompleix determinades directrius, perquè no hi haurà cap ens, d'acord amb aquest article, que pugui garantir que això es produeix, llevat, efectivament, del Parlament de Catalunya, llevat d'un Parlament de Catalunya, en el qual, en el cas que ens ocupa, el Govern de la Generalitat té majoria absoluta i, per tant, continua essent-ne part. No, això no és «de rebut»; nosaltres entenem que cal que organismes neutrals, l'únic respecte dels quals sigui el respecte de les lleis, i no el de majories polítiques conjunturals, decideixi, en tot cas, quan la diputació incompleix unes directrius, quan se li poden retirar assignacions.

Però, d'altra banda, tampoc compartim el segon incís, el fet que la Generalitat es dediqui a subvencionar, a finançar activitats que no són de la Generalitat, sinó activitats pròpies de les diputacions provincials. Per aquestes raons, senyor President, demanem que sigui suprimit l'apartat tercer d'aquest article 13, amb la nostra esmena número 21, i que, conseqüentment amb aquest criteri, i pel cas —jo diria que improbable, però sempre cap aquesta possibilitat— que no arribi a prosperar la nostra esmena, anunciem ja que demanaríem votació separada de l'apartat tercer d'aquest article.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, a part de tancar les cometes que ha obert el senyor Maties Vives abans i no ens ha tancat, pujo a la tribuna perquè haig de llegir unes coses, i com que ja, es veu que l'edat es manifesta, doncs, hauré de posar-me les ulleres.

Senyor Maties Vives, miri, aquesta és una sentència a la qual he tingut accés només aquest matí, perquè és molt recent, és de 27 de febrer del 87. I ho he pogut subratllar en una primera lectura, i diu el següent, diu : «Es preciso señalar, en primer término, que se trata» —un control anàleg que estableixi una llei de la comunitat autònoma valenciana— «de un control de legalidad y no de oportunidad. Los eventuales reparos no responden a criterios de oportunidad política, sino que se dedu-

cen en razón del posible incumplimiento de directrices de coordinación aprobadas por decreto. Es decir, en atención a criterios de estricta legalidad.» Després, més endavant, la mateixa sentència diu: «ya que la eficacia de la coordinación exige de los presupuestos provinciales la imprescindible congruencia con los fines fijados.» Continua, i diu: «La suspensión» —ara «suspensión»— «de las subvenciones y las asignaciones comunitarias: la legitimidad de esta forma de control extraordinario, por cuanto se trata de un control previo de legalidad, no judicial, depende de su estricta adecuación a las normas de bloque de constitucionalidad que lo hace posible. En este sentido, dado que la finalidad del control es la de asegurar la eficacia de las medidas coordinadoras...» A nosaltres ens sembla, senyor Maties Vives, que vostè pot estar en desacord amb aquestes previsions que fa la nostra Llei, però resulta que es troba també en desacord amb una sentència del Tribunal Constitucional respecte a una Llei del País Valencià que feia les mateixes previsions.

Nosaltres pensem que això torna a inscriure's en el marc del règim transitori de les diputacions provincials, però la realitat és que, encara que la voluntat sigui la que és i que la llei mani el que mana respecte a la iniciativa de la província única, he dit abans —i ho torno a repetir— que una situació transitòria és inevitable, i hem de tenir les suficients garanties perquè en aquesta situació transitòria no es produïssin actuacions contràries a les directrius emanades del Govern de la Generalitat i, en darrer terme, d'aquest Parlament.

I, a més a més, senyor Maties Vives, jo no voldria —vaja! no ho faria, mai— demanar disculpes a ningú pel fet de tenir majoria en aquesta Cambra. És a dir, la Cambra és tant un legítim representant del poble quan hi ha una majoria absoluta com quan no hi és, i, per tant, la garantia que dona la previsió que fem en aquest text legislatiu que sigui aquest Parlament qui aprovi les mesures, ens sembla que és una gran garantia i perfectament suficient.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent estat, per tant, defensades les dues esmenes a l'article 13, posem a votació, en primer lloc l'esmena número 20, del Grup Socialista.

Vots a... (El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.) Perdó?

El Sr. BARRERA: Separadament, senyor President, l'apartat segon i l'apartat tercer.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor President, corresponent a l'esmena?

El Sr. BARRERA: Corresponent a l'esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Corresponent a l'esmena. D'acord. Per tant, com que l'esmena demana la supressió de l'apartat segon i tercer, seguint la indicació que s'ha fet per part del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, votarem, en primer lloc, de l'esmena 20, la supressió de l'apartat segon.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 20, en relació amb l'apartat segon, ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions.

Sotmetem ara l'apartat tercer de l'esmena número 20.

(L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.)

El Sr. VIVES (de l'escó estant): Senyor President, pot ser votada conjuntament...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Conjuntament. Perfectament. Conjuntament amb la del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del Grup parlamentari.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 20, amb referència a l'apartat tercer, i la 21 de l'apartat tercer han estat rebutjades per 33 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions.

Ara anem a votar el text del Dictamen de l'article 13, a la votació separada, com s'ha indicat, de l'apartat tercer.

Apartat primer i segon. Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen a l'article 13, corresponents als apartats primer i segon, ha estat aprovat per 73 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Apartat tercer d'aquest article. Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'apartat tercer de l'article 13 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 38 en contra i 3 abstencions.

Passem ja a les disposicions addicionals. La primera esmena que cal defensar és el vot particular corresponent a l'esmena número 23, que presenten l'Il·lustre Diputat senyor Marc Aureli Vila i el Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera. Per defensar aquest vot particular, té la paraula el Molt Honorable Diputat, senyor Barrera.

El Sr. BARRERA: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre vot particular té dues parts. Una, que es refereix a la Disposició Addicional Primera, i una altra que proposa l'addició d'un nou paràgraf a la Disposició Transitòria Tercera. Són, per tant, dues coses completament diferents que, únicament pel mecanisme de presentació, estaven barrejades en aquest moment. De tota manera, faré la defensa al mateix temps, separadament però, per a una qüestió i per a l'altra.

La nostra proposta de modificació de la Disposició Addicional Primera fa referència a la qüestió de la província única, sobre la qual ahir vam ja parlar en repetides ocasions en aquesta Cambra.

Com vostès saben, nosaltres som partidaris de la fusió de les quatre províncies en una de sola, i som partidaris que això pugui fer-se com més aviat millor. Per aquesta raó, per exemple, vam votar ahir el vot particular del Partit Socialista Unificat, tot i essent conscients —tal com ja vaig exposar en la meua intervenció— que, si s'hagués aprovat, significava un mecanisme defectuós, perquè manteníem mentrestant, durant un temps que podia ser llarg, les diputacions tal com estaven. Però, al nostre entendre, la qüestió era prou fonamental perquè poguéssim acceptar aquest inconvenient. Nosaltres creiem que la qüestió de la província única és una qüestió essencialíssima, una qüestió bàsica en el camí de la recuperació de la llibertat de Catalunya i que, per tant, podíem perfectament acceptar que la situació de les diputacions es perllongués —ja fa tant de temps que dura— si això era a canvi que aquest

Parlament plantegés de seguida, sense retards, la proposta de modificació dels límits provincials per obtenir la integració de les províncies. I això perquè som conscients —i també vaig dir-ho ahir— que aquesta proposta no serà acceptada, certament, no seria acceptada en la present legislatura de les Corts de l'Estat. Però creiem que cal presentar-la tan aviat com es pugui, perquè cal anar mobilitzant, en aquest sentit, l'opinió pública catalana, i que, encara que s'hagi de reiterar la proposta, si realment arriba un moment que hi ha a Catalunya una voluntat prou clara, evidentment nosaltres estem convençuts que al final les Corts de l'Estat ens donarien satisfacció.

Bé, ara, la nostra proposta, el nostre vot particular, vol una mica, en aquest sentit, intentar que aquesta proposta d'integració de les quatre províncies es faci al més ràpidament possible. He dit «una mica» i no únicament per, en fi, utilitzar una expressió que moltes vegades en el nostre llenguatge corrent utilitzem de manera imprecisa. Que, en realitat, si nosaltres volguéssim seguir el criteri que deia que aquesta integració cal que es faci al més de pressa possible, no plantejaríem cap termini, sinó que diríem: «immediatament el Govern de la Generalitat ha de presentar al Parlament de Catalunya...» etcètera. Però, no obstant això, ens hem col·locat en una posició possibilista, i hem acceptat l'argument, hem acceptat l'argument que se'ns va donar en Ponència, per part del Grup majoritari, que, del punt de vista de l'opinió pública catalana, convenia no fer la impressió que es volia anar a la província única, únicament i per aplegar totes les competències de les diputacions en el Govern de la Generalitat. És evident que aquesta és una interpretació que els adversaris de la província única podrien perfectament utilitzar i, en aquest sentit, doncs, nosaltres hem acceptat, amb aquest criteri possibilista, el fet que és bo, en un cert sentit, que ja que sabem que no s'acceptaria la nostra proposta de fer-ho de seguida, és bo en un cert sentit que l'organització comarcal de Catalunya estigui ja establerta i, aleshores, l'objecció de voler una centralització total ja, evidentment, no tindria sentit. Per això nosaltres proposem que la presentació al Parlament de Catalunya, per part del Govern de la Generalitat, de la proposta sigui feta un cop aprovada pel Parlament la Llei de divisió comarcal, i no, tal com diu el text del Dictamen, un cop constituïts els consells comarcals. Quina és la diferència? Si fos de manera immediata, es podria dir que el de les comarques queda enlaire perquè no sabem durant quant de temps les podrem constituir, perquè hi poden haver objeccions dels municipis al mapa comarcal que ara plantegem. Però, un cop aprovada la Llei de divisió comarcal, el mapa ha quedat fixat i, per tant, la constitució dels consells comarcals és absolutament automàtica. Per tant, no hi ha absolutament el menor dubte que només en el tràmit, en aquest mateix Parlament, de la proposta que presentarà el Govern, els consells comarcals ja s'hauran constituït.

En aquestes condicions ens sembla que el retard que introdueix el text del Dictamen és un retard absolutament inútil si realment es té la voluntat de tirar endavant la proposta de província única; ara, si el que es vol és guanyar temps perquè això no s'hagi de presentar en aquesta legislatura i a la pròxima legislatura ja en parlarem, ja veurem qui tindrà majoria, ja veurem si es fan lleis noves, etcètera, aleshores és una altra cosa, però si la voluntat és autèntica, no hi ha absolutament cap raó, ni d'oportunitat, ni de temps, ni jurídica ni res, que im-

pedeixi d'aprovar la nostra proposta que la proposta d'integració de les províncies sigui feta un cop establerta la Llei de divisió comarcal. Bé, aquesta és la defensa, doncs, de la primera part del nostre vot particular. I ara passo a la segona part. La segona part correspon a la posició que hem defensat reiteradament en Ponència i que, en part, ha estat acceptada per la majoria de la ponència, de la necessitat de donar garanties jurídiques que no hi haurà ni concentració ni centralització com a conseqüència d'aquesta llei de reducció de les competències de les diputacions provincials ni com a conseqüència, tampoc, de la seva desaparició si hi hagués la província única.

I nosaltres creiem que això no n'hi ha prou a dir que ja es farà, sinó perquè es pugui fer realment a temps, perquè no hi hagi ni concentració ni centralització, cal encetar el procés al més ràpidament possible. I per això nosaltres proposem que s'afegeixi a la Disposició Transitòria Tercera, un nou paràgraf que seria el primer, que diria el següent: «El Govern de la Generalitat, en el termini de dos mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta Llei ha de prendre les mesures necessàries per reiniciar la ràpida desconcentració i descentralització dels serveis de la Generalitat en l'esperit del que preveu la Disposició Addicional Segona.» Fixin-se que tampoc demanem que això quedi ultimat, diem, únicament, que s'iniciï i, per tant, ens sembla una proposta perfectament realista, perfectament acceptable pel Govern de la Generalitat en aquests moments.

Ja se'ns ha assenyalat que potser l'expressió «en l'esperit del que preveu la Disposició Addicional Segona» pot ser no prou precisa perquè, evidentment, malgrat Montesquieu, l'esperit de les lleis és difícil, de vegades, de saber exactament quin és.

Nosaltres acceptaríem qualsevol fórmula equivalent que significaria simplement una esmena tècnica de redacció en el sentit de precisar els termes del nostre enunciat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, per a un torn en contra parcial, perquè tinc el goig d'anunciar que el nostre Grup pensa votar a favor de la segona part de l'esmena que ens acaba de defensar el Molt Honorable senyor Heribert Barrera i faré unes consideracions respecte a aquesta segona part, després.

En relació amb la primera part. Jo crec que ens guia, a nosaltres, exactament la mateixa, els mateixos objectius que guien el senyor Barrera. El que passa és que nosaltres pensem que, desgraciadament, malauradament, la divisió provincial, a Catalunya, després del segle i mig d'aplicació que ha tingut no ha deixat de fer forat al país. És cert que la tradició del catalanisme polític ha consistit, en aquest punt, concretament, a reclamar sempre la desaparició de les províncies, però en el nostre poble hi ha gent menys sensibilitzada i existeix aquella dita popular, que jo crec que reflecteix l'actitud d'alguns ciutadans en aquest terreny, que és allò de dir que val més boig conegut que savi per conèixer. Nosaltres volem..., en aquest cas, evidentment, el boig conegut serien les diputacions. Nosaltres pensem que no és només un problema formal que els consells comarcals estiguin constituïts —que en el calendari que ens dibuixava el senyor Barrera, efectivament, probablement ho es-

tarien en el moment de presentar la iniciativa—, sinó que hagin tingut l'oportunitat de moure's, de fer l'efecte demostració, és a dir, de donar senyal de vida en les respectives comarques per tal de facilitar la comprensió per part del ciutadà menys sensibilitzat de la iniciativa de província única.

De fet, el meu il·lustre contradictor ha dit —que, de fet, el contradictor sóc jo—, el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dit que no votar aquesta esmena podia significar que nosaltres confirméssim, fins a cert punt, la reticència de no voler dur a terme el que es proposa. Però, de fet, el que es tracta és d'un canvi en el punt de referència i un canvi del temps per prendre la iniciativa. Però la força del manament, la força del manament legal continua existint. Per tant, nosaltres estem tan obligats en un cas com en l'altre a fer el que volem fer, i en la nostra proposta —ho reitero— ho fariem després que els consells comarcals haguessin pogut donar senyal fefaent de vida en les respectives comarques i ajudar a dissipar les reticències que alguns ciutadans poguessin tenir.

Per aquesta raó i no per cap altra, senyor Barrera, votarem en contra d'aquesta primera part de l'esmena número 23.

En relació amb l'altra, la nostra voluntat d'acceptar aquesta esmena no és res més que una confirmació addicional del que jo he estat dient repetides vegades, fent tornos en contra del Grup parlamentari del PSUC. És a dir, nosaltres estem absolutament d'acord que és convenient també començar a donar senyals de forma molt ràpida que no es va, en absolut, a un procés de centralització. I, evidentment, també ens agradaria que pogués ser, o bé considerada com a esmena d'estil, senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Vol dir tècnica...

El Sr. SUBIRÀ : Tècnica, una esmena que canviés la paraula «esperit», a la penúltima pàgina...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : «Dels serveis de la Generalitat en l'esperit...»

El Sr. SUBIRÀ : «En l'esperit del que preveu la Disposició Addicional Segona» per l'expressió «en el marc», que ens sembla més escaient a un text jurídic.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Si el Grup esmenant tampoc hi té cap inconvenient, quan sigui l'hora ho sotmetrem a votació des d'aquesta perspectiva d'esmena tècnica.

El Sr. SUBIRÀ : Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Correspon ara defensar l'esmena número 24 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, el tema en realitat és el mateix. Jo aprofitaria per defensar conjuntament les esmenes 24, 25 i 28 del nostre Grup parlamentari que vénen a manifestar el següent. Nosaltres creiem, hem dit en alguna ocasió, ho reiterem aquí, que hi ha poca voluntat política per tirar endavant el que és una bona intenció per part del Grup majoritari d'avançar cap a la província única.

Nosaltres ens preguntem en què pot afectar el temps d'avançar cap a aquesta província única la constitució dels consells comarcals, és a dir, per què es planteja esperar això? Per què es planteja esperar això quan, d'altra banda, no s'espera la transferència de competències de les diputacions. És a dir, si se'ns

digués : és que no afectarem cap competència de diputacions fins que no hi hagi els consells comarcals constituïts i llavors farem el procés de desmantellament d'aquestes diputacions, bàsicament cap a les comarques, entendríem un cert discurs lògic de Convergència i Unió dient : i és per aquest motiu que no podem anar cap a la província única fins que no sigui així perquè, si no, el procés quedaria coix. I és aquí on no val l'argumentació que donava ara el senyor Subirà, perquè, és clar, el que es fa és dir : no, no, no, les competències de moment les passem a la Generalitat, ara, per poder anar cap a la província única, hem d'esperar que hi hagi els consells comarcals constituïts. I aquesta és la falla de la lògica del seu text, i és per això que no ens creiem el que vostès ens estan explicant.

Nosaltres el que plantejem és que el Govern de la Generalitat presenti al Parlament de Catalunya, d'aquí fins a sis mesos —i si no hem modificat això és perquè a partir de l'anàlisi de temporalitat observàvem que hi havia convocades unes eleccions municipals dintre de tres mesos, si no, haguérem escurçat aquest termini—, dintre de sis mesos un projecte de llei, una proposta per exercir una de les dues vies, que no entendríem nosaltres com a projecte de llei, perquè ho varem dir ahir i ho reiterem : en el camí cap a la província única cal la recerca d'un ampli acord polític a Catalunya. Quan anem al Congrés dels Diputats amb la proposta per què finalment optem, hem d'anar-hi, si és que volem partir d'unes mínimes garanties d'èxit, doncs, des d'un petit racó d'aquesta Cambra, que segurament dirà que no, fins on està situat el Diputat senyor Antoni Lucchetti, geogràficament, tots d'acord en la defensa d'aquest text. I, naturalment, aquí no s'hi podrà anar des de la confrontació i, per tant, el camí que hem iniciat amb el debat d'aquestes quatre lleis és una mala pedra bàsica per avançar cap a la província única. Nosaltres ens preguntem si no és que el Grup parlamentari de Convergència i Unió està convençut que les comarques no acabaran de funcionar i que, per tant, s'estalviarà aquest tràmit i que haurà complert amb el que és un mandat estatutari, que haurà complert amb el que és un mandat del seu programa electoral formalment però que, a la pràctica, haurà representat el «modifiquem-ho tot per tal que no canviï res» en les relacions institucionals de Catalunya.

Si partim de la base que amb aquesta Llei no es volen suprimir, realment, les diputacions i, per tant, les províncies; si partim de la base que en la Disposició Addicional Segona no es vol descentralitzar la Generalitat ni desconcentrar-la, si es parteix de la base de creure —i ho veurem en la Llei de Comarques— que aquestes comarques difícilment poden ser compreses d'entrada, i segurament durant molt de temps, si no és que les mateixes comarques assoleixin els nivells que els corresponen, pels diferents municipis que les han de configurar, se'ns fa difícil de creure en la bona voluntat de dur a terme aquest projecte, perquè —ho repeteixo— la lògica està trencada per un procés previ de concentració de competències, article cinquè d'aquesta Llei.

És per això que el nostre Grup parlamentari el que planteja és que, des de l'aprovació d'aquesta Llei que estem tractant fins sis mesos després, sigui presentada la proposta per exercir una de les dues vies d'iniciativa que s'estableix a l'article 87.2 de la Constitució espanyola i és per això que plantejem que en el mateix moment de presentar aquella Llei, en el mateix moment de presentar aquella Llei i, per tant, sis mesos després

—sis mesos a partir d'avui—, sigui presentat també al Parlament el Projecte de Llei de descentralització, de creació, en definitiva, de les regions de la mateixa administració de la Generalitat de Catalunya. És a dir, conjuntament amb aquesta Llei que nosaltres preveiem que s'ha de presentar dintre de sis mesos.

I és per això que a l'esmena 28 definim el que han de ser aquestes competències mínimes de les vegueries, i un mínim esquema de com haurien d'estar regides, de com haurien d'estar gestionades, administrades aquestes regions. Text que ens agrada molt més que l'esmena proposada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que, naturalment, votarem a favor —i ho hauríem fet, amb independència del posicionament que adoptés el grup majoritari en aquesta Cambra en relació amb aquest tema, però que, és clar, a diferència del nostre text, parla de «prendre les mesures necessàries per iniciar la ràpida desconcentració, amb l'esperit...», ara s'ha canviat per «en el marc» —algú feia broma aquí a la vora meu, i deia «això és un marc espiritual»—, bé, doncs, sí, és realment un marc espiritual el que anem a dibuixar, però, si més no, és la còpia d'un determinat poema que hi ha a Catalunya, quan diu allò d'«assentar les bases, que permetin establir les hipòtesis a partir de les quals anirem a fixar les estructures, que permetin determinar en el futur en quin tipus d'envans col·locarem totes aquestes estructures, per tal de fer possible que algun dia...», i continua, i continua. Això entenem que és simplement això, una nova cortina de fum i un rentar-se les mans davant la responsabilitat del moment en aprovar aquestes lleis per part d'un grup que ni vol desconcentrar la Generalitat, ni —creiem nosaltres— vol que aquestes comarques realment funcionin, i serà tasca dels municipis demostrar-los que sí que poden funcionar i molt ens temem que en la immensa majoria dels casos contra la voluntat del grup majoritari d'aquesta Cambra, i que no vol, al mateix temps, seriosament, amb rigor, avançar cap a la creació de la província única. Ens creuríem que s'hi vol avançar si el procés de transferència de competències fos bidireccional; mai ho podrem creure quan és unidireccional i en línia oposada al que manifesta aquesta Disposició Addicional.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Senyor Maties Vives, el subconscient l'ha traït a vostè, perquè ha dit, fixi-s'hi bé, i això, evidentment, no cito el *Diari de Sessions* perquè no l'he pogut llegir encara, però ja s'hi veurà; ha dit : «Si partim de la base que no es vol anar a la província única, si partim de la base que no es volen aprimar les diputacions i passar les competències a les comarques; si partim de la base..., arribem a la conclusió que no es vol anar a la província única.» Efectivament, si es parteix d'aquesta base, i, sobretot, si no es fa cas dels arguments que dona el contraargumentant, i, sobretot, si es basa l'argumentació pròpia ja no en aquests prejudicis, perquè això és la definició exacta de prejudici, eh? : «si partim de la base de...», eh?, sinó que, a més a més, es fa constantment com a única argumentació un simple judici d'intencions : «Ens sembla que vostès no volen», «ens sembla que vostès no voldran...», «ens sembla que els consells comarcals en els quals vostès, no sé què, ... tampoc voldran.» No, senyor Maties Vives, de la lectura dels textos no es des-

prèn això. I li ho llegiré. Disposició Addicional Primera : «El Govern de la Generalitat», text del dictamen, «un cop constituïts els consells comarcals, ha de presentar al Parlament de Catalunya, en el termini màxim de tres mesos, una proposta per exercir una de les dues vies d'iniciativa que estableix l'article 87.2 de la Constitució, per tal d'obtenir, a través de l'alteració de límits provincials, la integració en una sola província, denominada Catalunya, de les actuals províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.» Taxatiu, marcat amb terminis; vostè pot no estar d'acord amb els terminis. He explicat per què, he explicat per què nosaltres pensem que és necessari, senyor Maties Vives, no només un gran consens polític, no, o no tan sols, o no principalment un gran consens polític, sinó que es requereix un ampli suport popular, que nosaltres creiem que es pot aconseguir a través de l'efectiva demostració del funcionament dels consells comarcals. Perquè, senyor Maties Vives, hem assistit, en aquest debat, a posicions clarament provincialistes —des del nostre punt de vista— de dos grups parlamentaris d'aquesta Cambra, i tenim l'esperança que un ampli suport popular pogués canviar això. L'hem de començar a generar.

Vostè ha intentat fer una determinada igualtat, una determinada equació entre el procés de reducció de les competències provincials i el procés de província única. Nosaltres creiem que els dos processos tenen un element essencialment diferent, que és que el procés de reducció de les competències provincials és un procés que pot introduir pocs elements de desconfiança en la població; que aquest pas de competències a les comarques pot tenir l'efectiva demostració que, efectivament, hi ha una major proximitat de l'Administració a l'administrat, i, llavors, això és el que ens pot conduir a una actitud positiva de cara al plantejament de província única.

És aquesta la nostra posició; li ho he tornat a explicar, li tornaré a explicar tantes vegades com calgui, però jo li agrairia que en lloc de partir de les conclusions, no partís de les conclusions, en tot cas arribés a les conclusions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent estat ja defensades, per tant, totes les esmenes corresponents a aquesta Disposició primera, passem a la votació d'aquestes.

En primer lloc, votariem l'esmena número 22 del Grup Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 22 ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions.

En relació amb el vot particular de l'esmena 23, correspon ara votar la primera part, ja que la segona la votarem en el moment de votar la Disposició Transitòria Tercera, per procedir amb major rigor.

Per tant, votarem aquesta part de l'esmena 23.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 23, corresponent al vot particular d'Esquerra Republicana, ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 66 en contra i 37 abstencions.

Passem, ja, a les esmenes 24 i 25, si no s'indica el contrari, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor? (*Remor de veus.*) Sí? Separat? (*Pausa.*) Gràcies.

Esmena 24, vots a favor? (*Remor de veus.*) No, és que aquesta Presidència ha indicat que com que es refereix a la Transitòria Tercera, procedeix votar-la quan es vagi a votar les esmenes corresponents a la Transitòria Tercera. Per tant, votarem l'esmena 24. Moltes gràcies.

Vots a favor de l'esmena 24, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 24 ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 66 en contra i 37 abstencions.

Esmena número 25, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. (*El M. H. Sr. Barrera s'aixeca per parlar.*)

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*): Jo penso que aquesta esmena número 25 ara lògicament ha de ser retirada, perquè, si s'aprova, aniria contra el seu objectiu.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Efectivament; ha decaigut. Per tant, correspon votar ara el text del Dictamen de la Disposició Primera.

Vots a favor del text del Dictamen de la Disposició Primera, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de la Disposició Addicional Primera ha estat aprovat per 67 vots a favor, 37 en contra i 8 abstencions.

Passem, ja, a les esmenes corresponents a la Disposició Transitòria Segona, la primera de les quals és l'esmena número 26, del Grup Socialista, que es podria votar, possiblement, conjuntament amb la 27 i 29, si no hi ha... (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) Demana votació separada? Una per una?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): De les tres esmenes, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perfecte; per tant, ve en primer lloc l'esmena 26.

Vots a favor de l'esmena 26, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 26 del Grup Socialista ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions.

Esmena número 27, del Grup Socialista també.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 27 ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

L'esmena 28, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 28 ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 67 en contra i 41 abstencions.

Esmena número 29, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 29 ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 75 en contra i 5 abstencions.

Correspon, ara sí, votar l'esmena que hem deixat apartada del vot particular número 23, corresponent a la Disposició Transitòria Tercera... ah, perdonin, sí, m'havia oblidat del text del Dictamen de la Disposició Addicional Segona abans de votar aquesta esmena 23.

Per tant, text del Dictamen de la Disposició Addicional Segona.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, el text del Dictamen de la Disposició Segona ha estat aprovat per 71 vots a favor, 37 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara l'esmena número 30 de la Disposició Tercera, perquè és una Addicional, a la que abans ens referíem. Per tant, l'esmena número 30... i 31, que és igual.

30 i 31; vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 30 i 31 han estat rebutjades per 34 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions.

Text del Dictamen de la Disposició Addicional Tercera, és a dir, la Disposició Transitòria Tercera. He comès el mateix error que havia comès jo anteriorment. (*Remor de veus.*) Ara votarem la Disposició Addicional, el text del Dictamen de la Disposició Addicional Tercera.

Per tant, vots a favor del text del Dictamen de la Disposició Addicional Tercera, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen d'aquesta Disposició Tercera ha estat aprovat per 73 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

Correspon ara votar —perquè no hi ha cap esmena—, sotmetre a votació la Disposició Transitòria Primera.

Text del Dictamen; vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de la Disposició Transitòria Primera ha estat aprovat per 76 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Esmena número 32 del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, per defensar conjuntament 32, 35, 36, 37, 38 i 39.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdó?

El Sr. TOMÀS: Ho repetiré: per defensar conjuntament les esmenes 32, 35, 36, 37, 38 i 39.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

Senyor President, senyores i senyors diputats, vostès hauran comprovat que la nostra intervenció que hem fet en un conjunt d'esmenes no ha estat en cap cas replicada pel portaveu de Convergència i Unió que ha fet el torn en contra; crec que no ha estat capaç d'emetre un discurs que repliqués, no?, les nostres tesis de com s'ha de configurar una administració moderna i eficaç, ni de com l'Administració que ells proposen torna als camins del mal jacobinisme que sempre s'ha emprat en aquest país, però, a més a més, ha fet una afirmació en la

línia de dir : «Escolti, jo tinc un paper aquí, del Tribunal Constitucional, que diu que les competències ara són de la Generalitat, i que, per tant, s'ha de fer un traspàs de serveis.» Jo, en la meua explicació, li he dit : «Escolti, en allò que és competència de la Generalitat, executin aquesta competència; en allò que l'Estatut d'Autonomia contempla i que no contemplava la Llei de Bases de Règim Local del 55, i que ara no contempla la del 85, faci el favor, vostè, d'aplicar la competència que ha d'exercir.»

Però, és clar, el primer exemple que tenim en aquesta Llei, el primer, clar i contundent, és que ni el Consell Executiu ni el Grup parlamentari que li dona suport tenen cap interès a afrontar aquest marc competencial que li dona l'Estatut d'Autonomia, i menys si aquesta competència beneficia els municipis, el tenim en aquesta Disposició Transitòria Segona, quan diu que «el finançament d'aquest pla únic d'obres i serveis continuarà essent finançat pel mateix sistema que amb els pressupostos de la Generalitat es finança avui dia». Totes les senyores i els senyors diputats que han discutit els pressupostos manta vegades han comprovat que només la participació dels pressupostos de la Generalitat en el pla d'obres i serveis no arriba ni al 10% d'aquest pressupost.

Aleshores, si es vol exercir la competència, si aquesta competència es vol exercir amb exclusivitat, si es reclama un pla únic d'obres i serveis, en virtut de les competències, vostès tenen l'obligació de finançar aquest pla d'obres i serveis, perquè si no financen el pla d'obres i serveis, de què els serveix la competència? Com exerceixen aquesta competència? Quin exemple més clar i més bonic que vostès, les competències, no les volen exercir!

Per tant, a nosaltres ens sembla, en certa mesura, bastant grotesc que en la Llei digui que —en aquesta Transitòria— es continuarà finançant aquest pla de serveis de la mateixa manera com s'ha fet fins ara.

En aquest sentit, nosaltres, en funció d'un rigor, de la seriositat, de la demanda que, en tot cas, el Govern de la Generalitat assumeixi les competències que se li assignen, diem que no és correcta aquesta Disposició Transitòria i que, en tot cas, el que s'hauria de fer és suprimir-la, perquè almenys no hàgim de veure com el Consell Executiu de la Generalitat, el Govern de Catalunya, no assumeix les competències que l'Estatut li atorga.

Quant a les altres esmenes, ja a l'Exposició de Motius, nosaltres demanàvem en aquestes esmenes que la Llei reflectís la voluntat d'aquest Parlament que Catalunya anés cap a un procés de regionalització; un procés de regionalització que posés en marxa, per primera vegada després de molts anys, aquest procés de desconcentració de la Generalitat, que està reclamant la ciutadania catalana, i que acabés amb aquest desgavell que avui dia tenim, quan veiem que els caps dels serveis territorials de les delegacions de la Generalitat no tenen ni capacitat executiva; és a dir, que avui dia tenen menys capacitat executiva que la que podien tenir els antics delegats provincials en les diferents matèries.

Per tant, nosaltres, a l'Exposició de Motius, volíem que quedés molt clara la voluntat d'aquest Parlament d'indicar —per via de llei— que el Govern de la Generalitat s'ha de desconcentrar, i s'ha de desconcentrar a través de les diferents regions. I també, en la mateixa Exposició de Motius, a través de

les esmenes, que quedés molt clar que les altres administracions s'han de subordinar a aquest esquema administratiu que, des del Parlament, hem creat en l'àmbit del nostre país.

En aquest sentit anaven les nostres esmenes a l'Exposició de Motius, que defenso conjuntament, i com que, a través del debat, hem vist actituds clarament antiregionalistes, clarament contràries a la desconcentració de la Generalitat, creiem, d'entrada, que les nostres esmenes tindran poca fortuna i, per tant, seran rebutjades, però entenem que amb aquesta votació fem un flac favor als interessos del país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? (*Pausa.*) Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que aquestes esmenes —especialment les esmenes a l'Exposició de Motius— que defensava el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula són no només inadequades al text que ha quedat després del debat i de l'aprovació de les esmenes que hem fet, o del rebuig d'esmenes que s'ha fet, han quedat decaigudes, perquè, és clar, es faria una referència en l'Exposició de Motius a unes regions que no són les que preveu el text que s'ha aprovat fins ara.

Jo vull, simplement, tornar a insistir, des del punt de vista d'aquestes proposades regions, per part del Grup Socialista, que, simplement, són un canvi de nom, un maquillatge, a més a més, prim, de l'organització provincial. És a dir, ens trobaríem; no amb quatre províncies, sinó amb cinc, sis o set províncies.

Respecte al tema del finançament, és molt clara la posició que ha defensat el senyor Esteve Tomàs; és claríssima. Consisteix a dir : «Escoltin, vostès agafin les competències que puguin, sense finançament», contravenint, no un paper, senyor Esteve Tomàs, no un paper del Tribunal Constitucional; contravenint una sentència del Tribunal Constitucional, que, a més a més, utilitza una frase —ara li ho estic citant de memòria, abans l'he llegit des de la tribuna— que diu : «Naturalment, els recursos han d'acompanyar les competències i els serveis». Bé, nosaltres pensem que la petita jugada que significaria que realment es posés la Generalitat en la tessitura de dir : «Vostès exerceixin competències; tenen un finançament que ja és prou limitat, doncs, exerceixin més competències, i sense el finançament adequat», ens sembla que és una cosa, evidentment, no votable per ningú. No votable per ningú, i, fins i tot, m'atreviria a dir que ni tan sols proposable, però, això, ja s'ha vist que no.

De tota manera, per tant, senyor President, anuncio que, naturalment, votarem en contra de l'esmena que proposa aquesta cosa que va contra el sentit comú, que és que les competències no han d'anar acompanyades dels recursos corresponents, i també, per coherència amb totes les votacions que hem fet fins ara —i per no produir una exposició de motius incoherent amb la Llei—, votarem en contra de les esmenes a l'Exposició de Motius.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació l'esmena 32.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 67 en contra i 6 abstencions.

Ara anem a la votació del Dictamen de la Disposició Transitòria Segona, que no té esmenes, i, per tant, passem al text del Dictamen.

Per tant, el text del Dictamen de la Disposició Transitòria Tercera és el que sotmetem ara a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. La Segona, perdó, la Segona.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició Transitòria Segona ha estat aprovat per 70 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Ara sotmetem a votació, de l'esmena 23, que havia quedat aparcada, la Disposició Transitòria Tercera, que és l'addició d'un nou paràgraf primer, amb l'esmena tècnica que ja s'ha esmentat.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta votació ha donat per resultat 70 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Ara passem a la Disposició Transitòria Tercera i, per tant, podem votar el text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Disposició Transitòria Tercera ha estat aprovada per 70 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

I ara tenim la Disposició Final, a la qual tampoc hi ha cap esmena.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquesta Disposició Final, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Disposició Final ha estat aprovada per 70 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'Exposició de Motius, a la qual queda per defensar l'esmena 33, que és un vot particular del Grup... Retirada? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Retirada. Llavors, queda, encara, l'esmena 34, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*): Senyor President, senyores i senyors diputats, la retirada de l'esmena del Grup parlamentari Popular ens obliga a modificar la nostra posició, perquè, en realitat, qui la volíem retirar érem nosaltres, perquè, defensant formalment el mateix —la supressió de l'Exposició de Motius—, era evident que ho fèiem per motius radicalment distints, i, per tant, nosaltres teníem previst, si el Grup Popular sotmetia a votació la seva, retirar la nostra per tal de no coincidir. En qualsevol cas, per tant, no la retirem, la sotmetem a la consideració de la Cambra, perquè entenem que l'Exposició de Motius res té a veure amb el text. I no es tracta que el nostre Grup parlamentari faci apriorismes amb les conclusions; es tracta que el que es desprèn del text és el que ens permet de fer

l'apriorisme i arribar, per tant, a les conclusions a les quals hem arribat i, naturalment, en funció de les quals —no a partir, sinó en funció de les quals— ens hem posicionat al llarg del debat.

Per què diem això? I crec que una simple lectura de l'Exposició de Motius ens permet amb rotunditat aclarir-ho. L'Exposició de Motius diu, entre altres coses, el següent, de la divisió provincial: «Ha estat sempre considerada com un element aliè a l'estructura territorial». D'acord. El que passa és que la Llei no elimina aquest element aliè a la nostra estructura territorial; el manté.

L'Exposició de Motius diu: «Un dels principals problemes de l'organització territorial és, doncs, cercar la solució més idònia per resoldre l'estructura supramunicipal a Catalunya, i evitar l'existència de duplicitats i encavallaments entre les diputacions provincials i les noves comarques.» Fantàstic. Doncs, bé, perquè anem a un procés de creació de comarques i deixem intacte l'estructura provincial. Continuem: «D'altra banda, la divisió provincial també condiciona l'estructura territorial dels serveis de l'Estat i la futura descentralització de l'Administració de la Generalitat». D'acord, d'acord. Doncs, perquè, si la condiciona, no l'hem eliminada amb aquesta Llei i anem a estructurar-nos la Generalitat i a eliminar els condicionaments de l'estructura de l'Estat a Catalunya?

Continuem: «És per això que l'única solució vàlida, idònia i realment efectiva, des del punt de vista de la simplificació administrativa, ha de passar necessàriament per l'existència a Catalunya d'un sol nivell local supramunicipal». D'acord! Per tant, perquè, a partir de la situació actual, en què hi ha un sol nivell local supramunicipal, ara vostès en creen dos; deixen el que hi havia, i crearem, en la propera llei que aprovarem, l'estructura comarcal de Catalunya.

Podem seguir: «Amb aquest llei s'opta, doncs, clarament, per la decisió de convertir Catalunya en comunitat autònoma uniprovincial»; el més calent, a l'aigüera.

Seguim, seguim i acabem: «També s'obre la possibilitat», diu, «de crear sense condicionaments la regió o demarcació supracomarcal, que ha de constituir la divisió bàsica per a l'organització territorial dels serveis de l'Administració de la Generalitat»; de nou, el més calent, a l'aigüera, *ad kalendas graecas*.

Amb el calendari que estableix aquesta llei hem fet una decisió, hem dit que presentarem uns projectes en aquesta Cambra que els haurà de presentar una nova majoria, perquè amb el calendari que vostès han previst en cap cas podran portar vostès ni l'inici de les actuacions legislatives, ni les propostes de desplegament de l'article 87.2 de la Constitució, ni la regionalització de Catalunya dins de l'actual legislatura, i vostès fan amb això un exercici, que jo diria de dubtosa no legalitat, però sí de dubtosa elegància, que és condicionar a través d'una llei el que pugui succeir en una futura legislatura. Si tenim en compte que hi ha grups que discrepem del contingut d'aquesta llei, d'altres que han anunciat que proposaran la revisió, és evident que convertim aquest tema no només en un tema de dubtosa eficàcia sobre el territori, sinó, de nou, en un nou intent de confrontació entre partits a partir d'un tema que hauria de ser un fruit, un producte del consens, de l'acord entre aquests mateixos partits, i que, consegüentment, obligar, en el cas que es modifiquin les majories en aquesta Cambra, a revisar lleis tan importants com aquesta en funció d'un simple canvi de majoria

parlamentària, important canvi de majoria parlamentària que es pugués produir en unes noves eleccions, col·loca el que ha de ser una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut, una de les quatre lleis de desenvolupament bàsic, a l'arbitri de les majories parlamentàries.

A partir d'aquí, la negació que ha fet el grup de la majoria, que actuava per motius de conjuntura política, cau per la seva pròpia base, una base que no és ni apriorisme, ni és col·locar una conclusió com a punt de partida de les futures i idèntiques conclusions —com deia abans el senyor Subirà—, sinó que és la pura i simple constatació dels textos que acabem de llegir.

En conseqüència, nosaltres, que estem identificats en tots aquells apartats de l'Exposició de Motius —que jo he llegit—, entenem que no correspon donar gat per llebre a la ciutadania de Catalunya i que com que el text de la llei no s'ajusta ni gens ni mica, ni poc ni molt, al que és el contingut estricte de l'Exposició de Motius, nosaltres demanem que sigui suprimida aquesta Exposició de Motius, si més no perquè quedi clar i palès quina és la voluntat del grup majoritari, que és el que està escrit: el manteniment de les diputacions, el manteniment de l'estructura provincial, esgarrapar —si pot— alguns diners a aquestes diputacions i fer coincidir sobre el nivell supramunicipal que ja existeix de diputacions, un altre nivell supramunicipal, en aquest cas, les comarques.

Per aquestes raons, senyor President, nosaltres demanem la supressió d'aquesta Exposició de Motius, contradictòriament amb el que opinem, que és que hi estem d'acord, però en la mesura en què no té res a veure l'Exposició de Motius amb el text, entenem que no es pot mantenir amb la seva estructura actual, amb el seu redactat actual.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. El senyor Maties Vives està fent realment uns exercicis de raonament interessants, jo diria que fins i tot malabarístics: ens acaba de dir que hi votarà en contra perquè hi està d'acord.

Llavors, també ens ha dit en començar la seva exposició que si el Grup Popular hagués defensat el seu text o no hagués retirat la seva esmena, millor dit, llavors ell hauria retirat la seva, perquè, és clar, el Grup Popular hauria dit exactament el contrari, hauria dit que aquesta Llei, i la seva Exposició de Motius, no la voten perquè efectivament produeix el buidat de les diputacions.

Bé, però, és clar, estem repetint arguments, senyor Maties Vives, i vostè ens ha repetit per enèsima vegada l'argument que es deriva d'una lectura prejudicada. Vostè ens ha dit que, és clar, com que la intenció que tenim —que vostè sap que nosaltres tenim— és una, aleshores, el text s'ha de llegir de determinada manera.

Miri, doncs, no és així. Nosaltres creiem que l'Exposició de Motius és l'expressió concreta i explícita de les intencions del nostre Grup parlamentari en aprovar aquesta llei i nosaltres responem de la coherència que hi ha entre l'Exposició de Motius i el text que aprovarem.

Vostè, senyor Maties Vives, ha fet servir diverses vegades expressions populars, que les ha fet servir, jo crec que amb un ànim cordial, i ens ha dit allò de «el més calent és a l'aigüera». No és veritat, no és veritat, hi ha dates concretes; vostè pot estar en desacord amb els terminis, pot estar en desacord amb

els punts de referència, però el que no pot dir és que el més calent és a l'aigüera, perquè es fixen.

També ens ha dit allò de «donar gat per llebre». És clar, amb tota la cordialitat, senyor Maties Vives, jo li hauria de dir que vostè té les orelles a cal ferre, però perquè no ha escoltat cap dels meus arguments, però, com que crec que això no és veritat i que vostè els ha escoltat i els ha entès, arribo a la conclusió que el seu és simplement un exercici d'imatge o dialèctic.

Miri, el nostre objectiu en aquest debat no és sortir més o menys espectacularment en els titulars dels diaris; el nostre objectiu és fer d'una manera viable, real, possible, el buidat de les diputacions i la iniciativa de província única. Com que aquest és el nostre objectiu, nosaltres creiem —insisteixo— que el text és coherent amb l'Exposició de Motius i nosaltres, naturalment, votarem en contra de la supressió de l'Exposició de Motius.

El Sr. PRESIDENT: Bé, posem ara a votació aquesta esmena número 34.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 66 en contra i 34 abstencions.

Ara anem a procedir a la votació de les esmenes del Grup Socialista a aquesta Exposició de Motius. Podem fer-ho conjuntament? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, aleshores, anem a votar les esmenes del Grup Socialista a l'Exposició de Motius, que són la 35, la 36, la 37, la 38 i la 39.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'esmena ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 71 en contra i 7 abstencions.

Ara hem de votar el text del Dictamen de l'Exposició de Motius, els títols i el títol.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Exposició de Motius, títols i títol ha estat aprovat per 67 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

Ara aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb l'article 109.1 del Reglament, l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text. Per poder procedir a aquesta votació en la forma reglamentària, aquesta Presidència suspèn ara cinc minuts la reunió i per a d'aquí a cinc minuts marquem aquesta votació qualificada.

Per tant, se suspèn la sessió per reprendre-la d'aquí a cinc minuts.

(És un quart de dues del migdia i nou minuts. La sessió es reprèn a dos quarts de dues.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Anem, doncs, ara, a fer la votació global, d'acord amb el que demana l'article 109.1 d'aquesta Llei que ha estat discutida en aquestes darreres sessions.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat d'aquesta votació és 76 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció. Per tant la Llei ha estat aprovada amb el degut quòrum.

Anem ara a l'explicació de vot. Aquesta Presidència prega als senyors diputats que faran ús del dret d'explicació de vot que facin realment una explicació de vot i que no reprenguin la discussió d'un tema que ha estat amplament debatut. Qui és que demana explicació de vot? (*L'I. Sr. Fernández Díaz demana per parlar.*) L'Ilustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, i d'acord amb la petició de la Presidència, només per explicar, efectivament, quin ha estat el sentit del nostre vot, que creiem que ha quedat molt aclarit al llarg de la sessió d'aquest matí.

Ahir, tant en la defensa del vot particular nostre, que es concretava amb una esmena a la totalitat amb text alternatiu a aquesta Proposició de Llei, com en el posicionament del nostre Grup enfront del vot particular socialista i del PSUC, crec que va quedar clar quina era la ...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : ... la posició del Grup parlamentari Popular davant d'aquesta Proposició de Llei. És evident que nosaltres som contraris a aquesta Llei, lògicament l'acatarem, però creiem que no és una llei encertada, des del nostre punt de vista. I pensàvem que la millor manera de demostrar la nostra discrepància total i frontal respecte al contingut i la motivació d'aquesta Llei era, doncs, lògicament, no participar de manera activa en el sentit de presentar i defensar esmenes al text articulat, abstenir-nos en totes les esmenes que es poguessin avui sotmetre a votació, i, lògicament, votar en contra de tots els articles que componen l'actual Llei que regula provisionalment les competències de les diputacions provincials. Vull dir que, sens dubte, hauríem pogut votar puntualment a favor d'algunes de les esmenes que han estat presentades, sobretot algunes que ha defensat el Grup Socialista, però creiem que, realment, tal com estava travat el Dictamen de la Proposició de Llei, per aconseguir un objectiu, que era el que s'ha esmentat reiteradament al llarg d'aquest debat, que era el de buidar de manera efectiva de competències i de recursos les diputacions provincials —cosa que li agrada molt al senyor Subirà, i que utilitza dialècticament com a argument enfront d'altres grups parlamentaris; des del nostre punt de vista efectivament és així—, dic que, tal com estava de travat aquest Dictamen, realment era molt difícil intentar desvirtuar el seu objectiu en un sentit polític, i intentar millorar, per tant, puntualment el contingut de la Proposició de Llei. Creiem que, al contrari, demostràvem més clarament la nostra oposició a aquesta Proposició de Llei no participant, com he dit, en la votació de les esmenes, si no era en un sentit d'abstenció total, no presentant-ne cap —per això hem retirat, precisament, la que teníem prevista respecte a l'Exposició de Motius—, i, finalment, com he dit abans, votar en contra de tots els articles i també en el vot de globalitat.

Aquest és el sentit del nostre vot, i ho volíem manifestar públicament en aquesta última intervenció en aquest debat sobre

les diputacions provincials.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció per a explicació de vot. (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres ens felicitem de l'aprovació d'aquesta Llei, i per això hem votat afirmativament en la votació final. Ens en felicitem per diverses raons que, en principi, ja han quedat clares en el curs del debat amb les nostres intervencions. En primer lloc, el més fonamental, per la Disposició Addicional Primera —que nosaltres hauríem volgut encara amb un text diferent, però que tanmateix és important—, que estableix un compromís i un calendari per presentar a les Corts de l'Estat la proposta de supressió de la divisió provincial de Catalunya. Creiem que això és molt important, que és una fita important en el camí de l'alliberament de la nostra nació, i, per tant, per aquest sol fet ens sembla benvinguda aquesta Llei.

Ens en felicitem també perquè estableix un marc de buidat de competències de les diputacions provincials, mentre aquesta integració de les quatre províncies en una sola no hagi tingut lloc. Evidentment, hem de ser realistes, i malgrat que els nostres objectius són molt clars, som conscients de les dificultats immediates d'aquesta integració, i, per tant, ens sembla bo que mentrestant es vagin buidant les competències de les diputacions, sobretot perquè creiem que això també és un factor favorable perquè aquesta integració pugui tenir lloc, pugui ser assumida com una voluntat del poble català més endavant.

En fi, també ens felicitem de l'aprovació d'aquesta Llei perquè ens sembla que ja ha quedat clara l'obligació que el Parlament estableix al Govern de la Generalitat de procedir a una desconcentració i descentralització, és a dir que, de tot el conjunt d'aquestes lleis territorials, n'ha de sortir una estructura administrativa més descentralitzada i més desconcentrada que l'existent, i que, com diu la Llei textualment, «en cap cas s'hagi de venir a fer a Barcelona alguna cosa que abans es podia fer en un altre lloc del territori».

Conseqüents amb aquest criteri, evidentment, no solament hem votat la totalitat de la Llei...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. BARRERA : ... sinó que hem votat favorablement tots els articles del Dictamen menys un, l'article vuitè, i hem votat contra l'article vuitè perquè aquest article permet encara mantenir en exercici les diputacions en allò en què ja no tenen competències, a través de donar-los unes facultats executives. S'ha donat aquí l'argument de la progressivitat necessària en aquest buidat, però aquest argument, al nostre entendre, no és en absolut vàlid, perquè la progressivitat ja l'estableix la mateixa Llei a través de dos mecanismes : primerament, quan l'article 4 diu que la distribució de competències de les diputacions es farà per llei; per tant, per noves lleis que aquest Parlament ha d'aprovar, i que es poden fer progressivament d'acord amb les necessitats; segon, perquè l'article 5 estableix una comissió mixta que ha de regular el traspàs dels serveis, per tant, també, això permet de fer la progressivitat. Per tant, aquest article 8, jo no vull fer cap judici d'intencions, però ens sembla contradictori amb la finalitat general de la Llei, i per això hem

votat en contra.

Bé, nosaltres l'única cosa que lamentem és que aquesta Llei hagi tardat tant. Després de la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat, al nostre entendre hauria calgut, immediatament, proposar al Parlament un nou text, d'acord amb el que estableix la sentència, tal com s'ha fet ara. Es va donar ahir, com a argument per no haver-ho fet, que calia conèixer les bases i que no estava aprovada la Llei de Bases de Règim Local, que el Tribunal Constitucional havia dit que calia, en certa manera, intentar extreure-les de la legislació vigent. Bé, és cert que això té un cert fonament, però al nostre entendre, des del punt de vista de les llibertats de Catalunya, de l'autonomia catalana, hauria estat molt interessant intentar extreure aquestes bases de la legalitat vigent amb un criteri autonomista, perquè si ho haguéssim fet hauríem creat una situació *de facto* que hauria pogut influir favorablement més tard sobre la mateixa Llei de Bases de Règim Local quan hagués estat discutida a Madrid. De la mateixa manera que, per exemple, si s'hagués pogut procedir, si s'hagués procedit amb la celeritat necessària al traspàs de les diputacions a la Generalitat en el període de la Generalitat provisional, segurament la situació *de facto* aleshores creada hauria influït sobre el mateix text de la Constitució. Creiem que s'ha perdut una oportunitat, però, en fi, les coses són com són, i ara, en certa manera, reprenem el temps perdut.

Per tot això, doncs, nosaltres estem contents que aquesta Llei s'hagi aprovat, i creiem que és una peça important en l'organització territorial de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? (*L'I. Sr. Vives demana per parlar.*) L'Illustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup parlamentari ha votat en aquest Ple de forma coherent amb el que ha estat el nostre treball tant a l'interior de la Ponència com de la Comissió, on vam intentar aportar el màxim de temes, d'idees, d'articles concrets que intentessin millorar el text, on vam participar activament en els treballs, i, coherents amb el que va ser la nostra actuació en Comissió, hem avançat en aquest Ple amb la defensa esmena per esmena de les nostres posicions; hem donat el nostre suport a aquells articles amb els quals, considerats en si mateixos i pel que deien, coincidíem; hem votat en contra, en canvi, tant d'aquells articles amb els quals no coincidíem com en la votació de globalitat. Per tant, res més lluny del nostre posicionament polític que cap mena d'apriorisme, que cap mena de prejudici a l'hora d'entrar en aquesta Llei.

I hem dit no globalment al conjunt de la Llei per les raons que ja hem exposat, en algun cas, en la defensa d'esmenes concretes, perquè és cert que hi ha uns certs encotillaments legals a l'hora de tractar aquesta Llei, alguns d'ells tan curiosos com l'article 67 de la Llei de Bases de Règim Local, pactat entre el Grup de Minoria Catalana i del PSOE, a Madrid, que autoritza el Govern central a intervenir en qualsevol «entidad local» —també les de Catalunya— «en interés general de España» —i, això, no ho hem votat nosaltres, ho han votat bàsicament les dues forces majoritàries d'aquesta Cambra—, i hem dit que no al conjunt de la Llei perquè entenem que el manteniment

d'una possibilitat de delegació de funcions, la no-eliminació d'àmbits territorials, la possibilitat d'assignacions Generalitat-diputació per a activitats pròpies de la diputació, el manteniment de competències en mans de les diputacions més enllà del que ens obliga la Llei de Bases de Règim Local, etcètera —ho hem manifestat en les nostres esmenes—, dibuixen un futur, en el moment en què aquesta Llei s'apliqui, d'únic i exclusiu maquillatge, d'un cert rentar la cara a aquests ens provincials, però que no impliquen, en cap cas, la seva desaparició, el seu posicionament administratiu i territorial sobre Catalunya.

Hem dit que no a la globalitat d'aquesta Llei perquè la seva aprovació complica innecessàriament l'Administració catalana en els seus diferents nivells. Hem dit que no a aquesta Llei, en la mesura que no garanteix la transferència directa de les competències de les diputacions a les comarques; única raó que, per a nosaltres, justificaria junt amb la província única per a Catalunya, la desaparició de les diputacions. I hem dit que no, finalment, senyor President, perquè entenem que la Llei no fa camí cap a la província única, perquè no és cert que dintre d'aquesta legislatura, calendari en mà, pugui entrar en aquesta Cambra —entenem nosaltres, creiem nosaltres, i tant de bo ens equivoquéssim!, i tant de bo ens equivoquéssim que això fos així— una proposició per començar a discutir el tema de província única. I hem dit que no, finalment, senyor President, perquè aquesta és una Llei que no desconcentra el que és l'Administració de la Generalitat, i que, per tant, sense fer desaparèixer cap nivell administratiu a Catalunya, en crea un altre, en manté un altre, no creant aquell que específicament hauria de crear, que és la mateixa desconcentració de l'Administració de la Generalitat.

Per tots aquests motius, senyor President, el nostre Grup parlamentari, que ha donat suport a alguns articles d'aquesta Llei amb els quals coincidíem, ens hem de manifestar, en aquesta votació de globalitat, i així ho hem fet, en contra del global d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? (*Pausa.*) El senyor Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, com vostès saben molt bé, hem votat «no» a la Proposició de Llei que aquest Parlament acaba de votar, per moltes raons —raons prou conegudes, tant en l'esmena a la totalitat que varem defensar ahir com en el conjunt d'esmenes parcials que també hem defensat aquest matí. Hem votat «no» per una Llei que està estructurada d'acord amb el sentit comú —que el senyor Subirà defensa tan sovint—, que significa, en el conjunt dels quatre projectes que anirem aprovant en aquest Parlament, un projecte que assenyala el caràcter d'un ideari centralista en un model administratiu del país, que és l'únic reducte de l'Europa moderna on aquest ideari vol encara triomfar. Segurament, d'acord amb l'ideari polític que defensen, no els agrada, no estan d'acord amb els efectes beneficiosos en els increments del benestar social que significa aquest país estructurat sobre la base de l'autonomia de cada un dels ens, o veure com els ciutadans de Catalunya, a través de l'autonomia de què gaudeixen les seves ciutats, viles i pobles, estan incrementant des de l'any 78 cotes importants en el seu nivell de vida.

Hem votat «no» perquè és un projecte que no estableix la desconcentració de la Generalitat. Un símptoma més, un

senyal més d'aquest profund marcat sentit centralista : no estableix la regionalització de Catalunya. Hem votat que no perquè hi ha un concepte clar, per part de la majoria, per part del Consell Executiu, de renúncia al marc competencial que l'Estatut d'Autonomia atorga. Hi ha una renúncia a executar allò que les competències atorguen. I hem votat que no perquè és el projecte més —entre cometes— «provincialista» que hauria pogut aprovar aquest Parlament, perquè almenys algú que es proclama provincialista ho té molt clar : són quatre administracions, desconcentració, descentralització... però, no, en aquest projecte el que anem a fer és tot el contrari. Segurament entronca més amb el provincialisme històric, nascut el 1800 i escaig.

En canvi, que nosaltres hem fet una oferta molt clara, una oferta constructiva, una oferta basada en un model de com organitzar l'Administració de la Generalitat per tal de fer efectiu aquest principi de descentralització i de desconcentració. Un projecte en favor de tots els interessos de les institucions i dels ciutadans de Catalunya. Hem fet una oferta a fi que la Generalitat assumeixi les competències que l'Estatut li atorga, que no les deixi, que no les abandoni, que les executi. Hem fet una oferta de la necessitat de la coordinació de les diferents administracions catalanes. En aquest principi de la Generalitat, comunió d'institucions de la Generalitat, originada en favor de tots, en contra de ningú, originada en favor, fonamentalment, del ciutadà.

Ens hauria agradat que les nostres tesis, que les nostres lleis, que les nostres esmenes haguessin gaudit de la seva aprovació, perquè segurament haurien configurat ja un marc —en aquesta Llei i en les que vénen— molt diferent en favor dels interessos de tots.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) L'Il·lustre Diputat, senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, fer l'explicació de vot en un debat com aquest, que va començar amb una esmena a la totalitat que ara ha continuat amb una esmena a totalitat —que va començar amb tres esmenes a la totalitat—, i que aquest matí ha continuat amb una altra esmena a la totalitat quan es tractava de defensar esmenes, ens sembla que el que es fa —i realment ho hem sentit des d'aquesta tribuna, en aquestes darreres intervencions— és repetir arguments. Jo intentaré repetir-ne molt pocs, d'arguments. És a dir, no començaré a dir que les posicions del Grup, obertament, coherentment provincialista, em donen la raó quant a l'objectiu de la Llei, que la Llei fa el que volem que faci; no hi insistiré. No insistiré en l'amagada proliferació de diputacions que proposa el Grup Socialista. No insistiré en les interpretacions basades en prejudicis que ha fet el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya; no insistiré en tot això. El que sí que faré és algunes consideracions addicionals i, sobretot, faré recurs a una ciència que, de vegades, s'ha dit que serveix per a qualsevol cosa, però jo penso que la podem fer servir també amb un cert rigor, que és l'estadística.

Abans d'entrar en el tema estadístic, de tota manera, vull fer notar que un dels arguments que s'ha donat per dir que nosaltres no érem sincers —fixin-se quin grau de retorçament dialèctic té—, se'ns ha dit : «vostès no són sincers perquè espe-

ren que s'acabi la legislatura per fer les coses que han de fer i llavors, com que hi haurà una altra majoria, ja no ho hauran de fer». Això seria tant com dir que nosaltres apostem que no es mantingui la majoria que en aquests moments té aquesta Cambra, i a això li asseguro, senyor Maties Vives, que no hi apostem. Nosaltres —si això l'ha de tranquil·litzar— farem tot el possible perquè la correlació de forces sigui la mateixa, de tal manera que estarem absolutament obligats a tirar endavant el que aquesta Llei diu, suposat que no s'hagués pogut fer abans d'acabar la legislatura. Però és evident que no se'ns pot atribuir la intenció que nosaltres mateixos ens tiréssim pedres al terrat intentant no tenir la majoria que tenim, per tal de no haver de donar compliment a aquesta Llei. Vaja!, això no s'aguanta de cap de les maneres.

Ara ve l'estadística. Se'ns ha dit, se'ns ha dit : «Vostès són els representants d'una opció ultraconservadora i seran l'únic exemplar d'aquest animal que quedarà a Europa en els propers anys». Bé, doncs, examinem com s'han produït les agrupacions de vot en aquest debat, i això ens pot donar alguna llum, m'imagino jo. I, llavors, ens trobem amb el següent : ens trobem que el Grup Socialista, que fa una proposta —segons diuen— avançadíssima, no ha aconseguit pràcticament el consens de ningú en la seva proposta. Ha coincidit en onze votacions amb el Grup del PSUC —en onze votacions—; ha coincidit amb el Grup d'Esquerra Republicana en cinc votacions i ha coincidit amb Convergència i Unió en una votació. En canvi, Convergència i Unió ha coincidit en quaranta votacions amb Esquerra Republicana, ha coincidit en vint-i-sis votacions amb el PSUC, i ha coincidit en dues —dues— votacions amb un Grup que, naturalment, té un plantejament filosòfic molt diferent i coherent, que és el de Coalició Popular.

Ara anem a l'altre cantó. I fixin-s'hi bé : el Grup Socialista, que ha aconseguit la coincidència amb el PSUC només en onze votacions, i amb Esquerra Republicana només en cinc, en canvi ha coincidit amb el Grup de Coalició Popular, que és un grup coherentment provincialista, en trenta-quatre votacions. És clar, d'això, jo en dedueixo que, efectivament, hi ha dos grups clarament provincialistes, i llavors hi ha uns altres grups, amb diferències entre ells, que són grups nacionalistes i de progrés.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat amb això la tasca d'aquest matí. Per tant, suspendrem la sessió, per reprendre-la aquesta tarda a dos quarts de cinc —quatre trenta.

Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de dues del migdia i deu minuts.*)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència, a petició de tots els grups parlamentaris, i d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, ha de proposar al Ple l'alteració de l'ordre del dia, amb la inclusió d'un nou punt : Proposició no de Llei sobre la Desconnexió de Ràdio-televisió Espanyola, que es tramitarà, si la Cambra així ho acorda, com a segon punt de l'ordre del dia.

El Molt Honorable President que us parla fa avinent que, si no se suscita cap objecció o cap oposició, es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment. *(Pausa.)*

**Proposició no de Llei
sobre la Desconnexió del
Circuit Català de TVE**

No havent-hi cap objecció, la Presidència fa avinent que resta aprovada aquesta proposta :

«Proposició no de Llei sobre la Desconnexió de RTVE. En sessió tinguda en el dia d'avui, la Mesa ha admès a tràmit aquesta Proposició no de Llei. Atès que és signada per tots els grups parlamentaris, i d'acord amb els precedents parlamentaris, ha considerat que no calia obrir el període d'esmenes.

»Finalment, d'acord amb els articles 62 i 89 del Reglament, ha acordat d'eximir-la dels terminis de distribució i publicació, a fi que pogués ésser tramitada en el Ple.»

Un Il·lustre senyor Secretari donarà lectura a la Proposició no de Llei.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Proposició no de Llei sobre la Desconnexió del Circuit Català de Televisió Espanyola :

«El Parlament de Catalunya,

»1. Manifesta el seu suport a totes les iniciatives per a potenciar les emissions de Televisió Espanyola des de Catalunya i, per tant, a les repetides propostes del Consell Assessor de Ràdio-televisió a Catalunya, per a ampliar els horaris de desconnexió del Centre de Producció de Programes de Sant Cugat, i a la decidida actitud dels professionals de Televisió Espanyola que, des de Catalunya, també n'han proposat i defensat la desconnexió i l'ampliació.

»2. Insta el Consell Executiu a demanar urgentment al President del Govern la immediata ampliació de la desconnexió del Circuit Català de Televisió Espanyola, en els termes demanats pels professionals d'aquest mitjà a Catalunya, i que el Consell Assessor de Ràdio-televisió Espanyola a Catalunya ha defensat sempre.

»3. Insta el Consell Executiu a plantejar al Govern central la necessitat que, d'acord amb les previsions constitucionals, s'introdueixi la concepció de l'Estat de les autonomies a la programació de Ràdio-televisió Espanyola.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, no havent-hi cap actitud de dissentiment, caldrà sotmetre a votació aquesta Proposició no de Llei, que ha estat anunciat ja per aquesta Presidència que no hi haurà discussió prèvia.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui no hi estiguin d'acord?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

mitat dels presents.

**Proposició de Llei
de l'Organització Comarcal de Catalunya**

Ara entrem en el segon punt de l'ordre del dia, que és Debat i votació del Dictamen de la Comissió i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de l'Organització Comarcal de Catalunya, de les esmenes i vots particulars reservats per defensar en el Ple, i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Essent que no, començarem el debat de la Proposició de Llei. Primer, per les esmenes i els vots particulars a la totalitat. Hi ha una esmena a la totalitat i un vot particular a la totalitat. L'esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar l'esmena... *(Pausa.)* Hi ha un error quant a la col·locació, vaja, l'ordenació d'aquestes primeres intervencions. Caldria passar, primer, al vot particular, abans de l'esmena a la totalitat, que també és esmena a la totalitat, el vot particular.

Bé, la primera esmena, aquesta que ara passa a ser primera esmena, a l'article segon, apartat primer, lletra b), és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; és una esmena d'addició. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... *(Pausa.)* És una esmena a la totalitat amb text alternatiu. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, efectivament, per defensar un vot particular entregat a la Ponència, de substitució de la totalitat de la Proposició de Llei que arriba a aquesta Cambra sobre l'organització comarcal de Catalunya. Un vot particular que ve dominat per una idea, que és : què han de ser les comarques en el futur organigrama administratiu institucional de Catalunya?

A nosaltres ens hauria agradat que la Ponència, la Comissió i el Ple haguessin fet cas de l'opinió d'un eminent científic, en relació amb aquests temes, com és el senyor Lluís Casassas, que ha mantingut i reiterat manta vegada la següent expressió : «els polítics, tots, el que haurien de fer és una llei marc; haurien de dir per consens què entenen ells que ha de ser una comarca i, un cop fet això, demanar als tècnics que facin una proposta en un termini de temps curt, amb el compromís, si més no, d'acceptar-la.»

Enteníem que calia fer això, enteníem que calia que el Parlament elaborés una llei marc, en la qual decidíssim tres o quatre grans qüestions. Primera qüestió : les comarques han de ser ens superadors del minifundisme municipal, sí o no? Les comarques han de ser ens descentralitzadors de la Generalitat —una altra hipòtesi—, sí o no? Les comarques han de ser ens que intentin superar els desequilibris territorials, sí o no? I aquestes preguntes, aquesta Ponència que es va desenvolupar, efectivament, com es deia ahir, amb un to amable i distès, entenem que no les vam contestar, que no les vam contestar no perquè no tinguéssim respostes, sinó, segurament, perquè no

ens les vam plantejar, perquè portem una Llei de comarques sense haver-nos posat d'acord ni discutit aquests tres grans temes, és a dir, que es resumeixen en un : el perquè de les comarques. Per què ho diu l'Estatut? Jo diria que si fos així, segons com ho fem, podem evidenciar tots nosaltres, els polítics, que ens vàrem equivocar amb l'Estatut, i això fóra greu.

Jo deia ahir que aquest tema podia ser el tema més transformador o el més frustrant de les quatre lleis que previsiblement aprovarem en aquesta Cambra, i vull respondre'm avui, ara que estem davant d'aquest tema, que el projecte, que la Proposició que surt amb els vots de la majoria de la Ponència de la Comissió ens porta directament a la frustració.

Ens queda, al Grup Parlamentari del PSUC, una esperança, que és saber, conèixer què faran els municipis de Catalunya quan tinguin aquesta Llei al davant : s'hi emmotllaran? seguiran el «tram-tram» que marca aquesta Llei o giraran la Llei contra els seus autors? I, naturalment, el Grup parlamentari del PSUC aposta per aquesta segona hipòtesi : que els municipis giraran, si de veritat volen les comarques, la Llei contra els seus autors; el que ens preocupa és que, quan ho facin, no ho giraran contra una majoria d'aquest Parlament, o de la Comissió, o de la Ponència, sinó que ho giraran contra el Parlament de Catalunya.

I és per això que apostàvem per una via diferent, per una via en la qual les comarques afectessin una sèrie de qüestions; les comarques calia que afectessin el concepte de treball amb el sòl, el concepte d'especulació amb el sòl, el concepte de l'ordenació urbanística de Catalunya; les comarques calia que afectessin el concepte d'apropiació privada del patrimoni natural, calia que ho fessin; les comarques calia que afectessin l'apropiació privada del patrimoni cultural, també; les comarques calia que afectessin la concentració espacial, territorial de les inversions, i algú dirà ara : «vostè està fent aquí un intent de reflexió marxista». Mirin, aquests quatre conceptes que calia afectar i que jo els acabo de llegir no provenen de cap ens marxista : són les quatre conclusions a què va arribar el Congrés de Cultura Catalana l'any 1977, quan reivindicava l'organització comarcal de Catalunya. Dèiem que l'organització comarcal —Congrés de Cultura Catalana— havia de servir per a això. I, naturalment —i no és un apriorisme, és la lectura del text—, la Proposició no afecta això.

Com veiem les comarques nosaltres? Mirin, les veiem molt lluny d'un text que, de resultes del referèndum de l'Estatut, deia el següent : «les comarques que inclouen una capacitat de circumscripció no apareixen en la llista de vots favorables a l'Estatut fins al lloc 19, el Gironès; el 24, el Segrià; 27, el Barcelonès; 32, el Tarragonès. El que constitueix el cinturó de Barcelona no apareix fins al lloc 32, el Vallès Occidental; 23, el Baix Llobregat.» Ens pot estranyar aquest fet? A mi no em sorprèn. I encara valoro més l'esforç de la gent de Santa Coloma de Cervelló, Torrelles, Olesa, etcètera, que estan per damunt de la mitjana dels sis del Baix Llobregat —54,02%—, i que es remunten fins al 76,82% dels vots afirmatius; no em fa estrany que estiguin per sota Collbató, Abrera, Viladecans, Sant Andreu de la Barca, Cornellà, Sant Boi, el Prat i Castelldefels, que només té un 44,8% del sí. Totes, totes aquestes localitats, totes aquestes comarques, amb un fort contingut immigratori, però sobretot, i això només cal comprovar-ho a través dels resultats del 15 de juny i de les municipals, amb un nombrós con-

tingent comunista, socialista. És a dir, s'establia una distinció de les comarques de Catalunya en funció del component polític que donava lloc en els municipis a la composició electoral d'aquestes comarques.

Si això fossin paraules d'un determinat tècnic, d'un sociòleg, no els donaríem el valor que tenen; el que succeeix és que són paraules de l'actual President de la Comissió de Cultura d'aquest Parlament de Catalunya, i, naturalment, prefiguren el que ha estat la posició de Convergència i Unió en el tractament... —sí, senyor Joan Colomines, són paraules de vostè—, en el que és la Llei Comarcal de Catalunya que en aquest moment anem a discutir.

Amb què no estem d'acord, nosaltres, i per això plantejem un text alternatiu? No estem d'acord amb el procés de creació. Són vàlides les comarques del 36? Nosaltres afirmem rotundament que creiem que no, en aquest moment. I és evident que proposàvem la creació de comarques provisionals a partir de la divisió del 36, però per què? No per crear unes comarques que quedessin encotillades i que per ser modificades calgués, fes falta el vot de les dues cinquenes parts dels municipis de cada comarca que representessin almenys la meitat de la població —com volen vostès—, sinó comarques provisionals amb consells comarcals provisionals que fossin la garantia, l'àrbitre, el jurat, si volen el sindicat, els síndics, que recollissin un procés d'elaboració d'estatuts comarcals que podria ser que res tinguessin a veure amb la divisió comarcal del 36, a partir de la lliure voluntat de cadascun dels municipis.

Saben vostès què passarà a la meua comarca, a la Conca de Barberà? Hi ha una vella i legítima aspiració dels homes de la Baixa Segarra, de Santa Coloma de Queralt o de les seves rodalies, per crear comarca pròpia. Saben vostès que perquè això sigui possible el senyor alcalde de Montblanc —que és del seu partit— i el senyor alcalde de l'Espluga —que, si no ho és, aviat ho serà— hauran d'explicar... (*Remor de veus.*) No, ho dic perquè era un home que venia del sector conservador, vinculat a Aliança Popular, diguem-ne, i com que la tendència és aquesta... (*remor de veus*) Saben que aquests dos alcaldes hauran d'explicar —amb perdó, amb perdó—, hauran d'explicar als seus habitants, a la gent de Montblanc i de l'Espluga que voten a favor de trencar la seva comarca, de deixar que una sèrie de municipis constitueixin comarca a part, ells, que en certa manera representen la capital de la comarca? Com ho explicaran, això? Saben vostès que amb la seva Llei obliguen l'Ajuntament de Montblanc i de l'Espluga a posicionar-se contra aquesta Llei, perquè hauran de donar llum verda a la creació d'una nova comarca, que per fer-ho s'han de posicionar contra la Llei del Parlament de Catalunya? Podríem parlar de la comarca de Banyoles, o del Moianès, o de Mollerussa, exemples, tots ells, que coincidirien amb el que jo els acabo de posar.

Hi ha un altre text que deia, al final d'un article periodístic : «Fóra trist, molt trist, que les comarques veiessin el Govern de Catalunya com un aliat més de les formes de govern que hem sofert fins aquí, davant del qual les comarques no renunciarem a la recuperació de la nostra identitat i a ser protagonistes del nostre futur. Si s'avancés per aquí —pel camí que vostès proposen— el gran derrotat seria aquell govern, serien les comarques i, per conseqüència, seria Catalunya. Els homes i dones d'allò que avui són les comarques, que fins aquí eren «las provincias», estimem massa Catalunya com per atemptar,

per culpa de la voluntat excloent d'alguns partits polítics, contra la nostra pròpia nació. En reclamar la comarcalització de Catalunya des de baix, les comarques creuen que tenen la raó; el problema és veure si tindran la força o l'hauran de cercar de bell nou; si de cas, el futur govern té la paraula.» Aquestes paraules no són de cap diputat de Convergència i Unió, són del Diputat del PSUC que els parla, escrites l'any 1980. Doncs, bé, el que reclama el PSUC és exactament això : la creació d'un procés comarcal des de baix, a partir de l'associacionisme voluntari del conjunt dels municipis que vulguin configurar lliurement cadascuna de les comarques.

No estem d'acord, tampoc, punt número 2, amb les competències que vostès volen atorgar a aquestes comarques. No n'hi ha prou de dir en el text de la llei : «ensenyament, sanitat, cultura, esports...» Què vol dir tot això? Ho dèiem aquest matí. Les competències d'ensenyament —aprofitant que aquí hi ha, dels pocs consellers, el conseller d'Ensenyament—, què voldrà dir, senyor Conseller? Que vostè traspassarà el que és la partida pressupostària per a reformes, millora, noves construccions a la comarca i que ella els distribueixi, o no voldrà dir això? La competència en sanitat, què voldrà dir? El mateix? En esports, què voldrà dir? Veig que no, senyor Conseller; és a dir, segurament vostè no voldrà perdre aquesta partida de poder que té sobre el territori de Catalunya. Per tant, nosaltres, sense apriorismes, creiem que la vaga definició competencial que es fa en la Llei respon a una manca de voluntat en aquest terreny.

Des del nostre punt de vista, era preferible un procés estatutari, un procés en què, a partir de la lliure associació de municipis, aquests elaboressin el seu estatut, que aquest estatut vingués a aquest Parlament de Catalunya i que, per aprovació de la Comissió primera, passés a ser estatut comarcal per llei del Parlament, inamovible; segurament a Banyoles els interessa molt la competència en política forestal; segurament a les zones del Pirineu els interessa molt aquesta competència, i, segurament, tenir competències en pesca marítima tan se'ls en dona, tant a la comarca de Banyoles com al Pirineu de casa nostra.

Vostès no volen anar per aquí; vostès volen anar a elaborar el que anomenen pomposament un «programa d'actuació comarcal», que elaborarà la mateixa comarca, que en el millor dels casos serà un pla d'obres i serveis comarcal, i que, en definitiva, això quedi a l'arbitri, no del que dona garantia de continuïtat, que és una llei del Parlament de Catalunya, un estatut comarcal, sinó que doni garanties que, durant els quatre anys que hi hagi determinada correlació de forces, això sigui aplicable.

Si vostès fan un simple exercici mental de constitució de consell comarcal, d'elaboració del programa d'actuació comarcal, de la recerca de recursos perquè aquest programa pugui tirar endavant, de la contractació i de sotmetre a subhasta i a concurs públic les obres d'aquest programa d'actuació i de voler tirar endavant això, s'adonaran que quan la primera totxana caigui sobre alguna de les obres previstes en el programa d'actuació comarcal ja estarem canviant de nou els municipis i, en definitiva, estarem modificant, segurament, determinades correlacions de forces, per què no?

En conseqüència, això no dona estabilitat comarcal, això col·loca les comarques a l'arbitri del que decideixi el poder polític

preestablert, el poder polític que tinguin al damunt, en funció dels recursos que els vulguin donar, ja que, com dèiem, per una altra banda, quedava limitat l'accés a competències directes via diputació ... Per tant, en aquest segon, nosaltres entenem que res més allunyat del seu text que dotar les comarques d'un autèntic poder polític, que és pel que sempre havíem batallat, Congrés de Cultura Catalana *dixit*.

Tercer tema : les fórmules, els mecanismes d'elecció del consell comarcal. Vostès han elaborat un sistema que, res més lluny de la meua voluntat —i els ho he repetit en Ponència i en Comissió, i suposo que no m'ho negaran— que sigui antide-mocràtic, no ho és : el proposa una majoria parlamentària i, conseqüència de tal, s'incardina dins el sistema democràtic; però el que és evident és que no és un sistema proporcional, el que és evident és que no és un sistema d'un home, un vot, perquè, en fer dos collegis, regidors un, vots l'altre, dos punts per als regidors, un puntet per als vots, vostès estan negant el sistema d'estricta proporcionalitat, el sistema d'un home, un vot, i, en conseqüència, aquest sistema no és «de rebut» per a nosaltres. És allò que llegíem ahir, i lamentàvem haver-ho de llegir ahir en aquella petita picabaralla, perquè on ens hauria agradat realment llegir les opinions de l'actual Conseller de Cultura sobre aquest criteri que vostès tenen de recuperació comarcal i de com respon a interessos electoralistes, i de com res té a veure amb la realitat social de casa nostra, era precisament en aquest punt en el qual s'esqueia perfectament.

Per tant, nosaltres no anem per aquí. Nosaltres entenem que caldria escollir els consells comarcals en forma estrictament proporcional, en forma d'un home, un vot; en forma d'arreglar els vots de cada formació política a la comarca, i a partir d'aquí elaborar el consell comarcal, sense distorsions, sense interessos electoralistes que els beneficien a vostès, i, en tot cas, per si algú en té algun dubte, algun senyor diputat en té algun dubte, quan arribem a l'article 21 de la Llei, d'això en podrem parlar a bastament.

Quart tema pel qual no compartim les opinions del text majoritari de la Proposició de Llei, i en canvi, incardinem el nostre text alternatiu : la relació de la comarca amb els municipis. Nosaltres entenem que calia partir d'una lliure adhesió, que calia no anar a apriorismes per llei, i que volíem unes comarques que, fixin-s'hi bé, bàsicament havien de ser comarques volgudes, comarques desitjades, comarques que, per entendre'ns, demà al matí, quan aquesta Llei sigui llei per a tot Catalunya, fessin que cada ajuntament d'aquest país, cada municipi d'aquest país es posés dempeus per començar a treballar, per construir, per vertebrar una autèntica organització comarcal a Catalunya. Això no serà així : els municipis, els ajuntaments —eleccions municipals pel mig— estaran pendants que vostès els envïïn la seva enquesta per decidir no quines competències volen, no quin àmbit territorial volen, no quina forma d'elecció del consell comarcal, no quins recursos, no quines transferències; els municipis no en podran dir res, de tot això, els municipis contestaran amb un sí o amb un no si volen o no volen quedar situats dins d'aquestes línies territorials que vostès els han dibuixat amb aquesta Llei. I res més. Jo em pregunto, tornant a l'exemple d'abans, com s'ho farà el senyor alcalde de Montblanc? Què dirà? Dirà que ell sí que vol estar dintre d'aquestes ratlles; però què dirà en relació amb Santa Coloma?, que sí o que no? Perquè segons com vostès plante-

gin la pregunta —i en això dels referèndums comprendran que nosaltres tinguem cua de palla—, segons com vostès presentin la pregunta, naturalment serà molt difícil conèixer quina és la voluntat dels municipis de Montblanc, de l'Espluga, dels de la Baixa Garrotxa, d'altres, sobre les relacions que tinguin amb la comarca històrica del 36. Per tant, nosaltres entenem que, sense afectar la representació política bàsica municipal, calia anar a un procés de lliure adhesió.

Cinquè i últim punt de discrepància : no pot ser tirar endavant aquesta Llei amb la subsistència, sobre el territori català, d'altres administracions d'ens locals, i ens referim concretament a les províncies, a les diputacions. Mirin, no som nosaltres els que ho diem, anem de nou als textos —que és un exercici sa, com diu el senyor Subirà manta vegada en aquesta Cambra. Hi ha un text que diu : «La coexistència d'unes i altres entitats —comarques i províncies— destorbaria una bona administració local, perquè fóra inevitable que es produïssin necessàriament problemes d'interferències mútues, que s'inflés la burocràcia i s'encarissin inútilment les despeses, és a dir, que la decisió d'una comunitat autònoma, en ús de l'autorització constitucional, de crear unes divisions territorials pròpies com la forma més adient per a la realització de les funcions administratives locals, suposa precisament, en tots els casos, la inconveniència de mantenir unes altres divisions territorials a nivell provincial. » Això, no ho diuen els serveis tècnics del PSU ni cap lletrat contractat pel nostre partit, això és un Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya, a la qual jo suposo que vostès donen una gran credibilitat, ja que ha de ser així, és així, i, per tant, quan afirma que la coexistència dels dos ens locals supramunicipals representarà un encariment, un entrebanc, un excés de burocràcia, una forma artificial de dirigir aquest país, naturalment espero que vostès en facin el cas que mereix.

Què seran les comarques? Seran diputacions petites o seran ajuntaments grans? Això, cal que ho esclariem i no ho hem esclariat. I el Projecte de Llei no opta ni per una ni per una altra via, crea un híbrid que no se sap on va ni per què serveix ni per quins motius els ajuntaments de casa nostra l'han de desitjar. Entenem nosaltres, i acabem, que aquesta és una Llei que és una gran peça d'arqueologia; jo no diré ni conservadora, ni dre-tana, ni al servei de les coses més arcaiques, no, no. L'arqueologia no té, segurament, adscripció ideològica : es feia fa molts anys, es fa avui i serveix tant per rescabalar els antecedents romans del nostre territori com d'altres de més recents, però en qualsevol cas és una peça d'arqueologia el que vostès han fet, és una peça poc respectuosa amb la voluntat d'autonomia municipal; és una peça construïda amb pors, amb pors!, que no ha anat al fons de la qüestió, és una llei feta —permetin-me l'expressió, i això sí que és un judici d'intencions, i segurament un apriorisme—, feta per vostès perquè no tenien més remei, perquè els ho manava l'Estatut, perquè hi estaven obligats; perquè jo crec —i això sí que és un judici d'intenció polític— que vostès no creuen en les comarques, de la mateixa forma que crec que les comarques, si realment comencen a ser útils per als ciutadans d'aquest país, realment acabaran essent quelcom que es girarà contra els mateixos autors.

Voldria acabar tal com he començat, amb una expressió que jo comparteixo plenament, una expressió, també una opinió d'un eminent científic d'aquest país, el President de la Societat

Catalana de Geografia, que diu, fent un comentari sobre la seva Llei : «Sembla que, vist tot això, hom pot demanar-se per què s'ha avançat la proposta de la implantació de la divisió del 36, afegint-hi el respecte de les províncies actuals. És ben difícil respondre a aquesta pregunta : serà pel pes d'alguns interessos particulars, per les inèrcies mentals, o pels temors davant les innovacions? No és fàcil dir-ho, però el que sí que es pot afirmar és que si s'efectuava el treball d'arqueologia previst, que no d'altra manera es pot titllar la implantació de la proposta majoritària de la Ponència, Catalunya, a més d'abandonar el camí de la racionalitat més exigent, pot deixar de figurar com a capdavantera en el camp de l'organització territorial, al revés del que s'esdevingué ara fa més de cinquanta anys. »

Aquesta és la nostra preocupació, aquest és el motiu de la nostra esmena amb text alternatiu, que entenem que és una proposta més respectuosa amb l'autonomia local, més respectuosa amb les realitats de la Catalunya de l'any 1987, més respectuosa amb la necessitat de dotar les comarques d'un autèntic poder polític, més respectuosa amb la voluntat de desmuntar les províncies, més respectuosa amb la voluntat de crear un poder local fort a Catalunya, que és la garantia *sine qua non* de crear un poder autònom nacional a Catalunya autènticament fort.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... No hi ha torn en contra? Bé, aleshores, doncs, els altres grups que no hi han intervingut hauran de fixar la seva posició en intervencions que podran ser més o menys flexiblement interpretades. Qui és que vol... (*Ll. Sr. Garriga demana per parlar.*) El senyor Garriga, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, intentaré ser molt breu i cenyir-me als punts més destacats sobre el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, sobre aquesta Proposició de Llei d'Organització Comarcal de Catalunya.

Ahir, en un discurs titllat de llarguet, vaig dir que, des de feia molts anys, els municipis, les comarques i la Generalitat formaven part de l'essència del catalanisme polític. Penso que això sumat al mandat estatutari que tenim avui i que atribueix a la comarca el caràcter de peça necessària en l'organització territorial de Catalunya, juntament amb el municipi, ens permet contemplar amb un cert optimisme la posada en marxa d'aquesta organització comarcal. L'Estatut d'Autonomia, d'altra banda, és molt explícit en aquesta qüestió, i s'inclina clarament a la comarca com a ens local, a considerar la comarca com un ens local.

Tenim nosaltres tres punts, que suposo que seran objecte del debat més aprofundit d'aquesta tarda, o d'aquesta sessió. Una, que és la referent al sistema d'elecció dels consells comarcals. Dit d'una forma molt sintètica, jo penso que l'elecció en segon grau és tan democràtica com pugui ser qualsevol altre tipus d'elecció. No és la primera vegada que dintre de sistemes democràtics es recorre a eleccions en segon grau, i mai han estat titllades d'antidemocràtiques sense poder demostrar en què es basaven autènticament. Jo crec que dintre de la Comissió va haver-hi un esperit conciliador, un esperit que buscava el consens i que és el que va permetre arribar a una fórmula

mixta per a l'elecció dels consells comarcals. Crec que aquest compromís pot satisfer tothom.

Hi ha un altre tema, que ha apuntat l'orador que m'ha precedit però en el qual suposo que entrarem més endavant, que és el tema de l'agrupació de municipis. Penso que l'agrupació de municipis no s'ha de fer sota una òptica simplement geogràfica, de buscar les proximitats o les discontinuïtats entre municipis, basats en la divisió territorial del 36, sinó que l'agrupació o separació de municipis s'ha de fer basant-se eminentment en el caràcter de la funcionalitat o en el caràcter de la prestació de serveis que un municipi vulgui donar, rebre o obtenir mancomunadament amb d'altres. Crec i penso que aquest és el criteri que nosaltres hem de seguir.

I un altre punt, que pot ser també posat de manifest avui i que fou objecte de debat en la Comissió, és el de la figura del gerent. Penso que la figura del gerent és una garantia d'eficàcia, és una garantia de millor gestió i és una garantia per a nosaltres de despolitització del funcionament de les comarques.

Per tot això, sense aprofundir més, car tenim altres esmenes dintre de l'articulat que expliquen la nostra posició, és pel que votarem favorablement aquest Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup d'Esquerra Republicana, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Marc Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Si ho permet l'Honorable President, pensem reunir les dues respostes al vot particular, tant del PSUC com dels socialistes, per després pronunciar-nos nosaltres.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, serà després que ho faran. El Grup Popular vol intervenir? El senyor Fernández, en nom del Grup Popular, té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, suposo que el Diputat senyor Maties Vives no es sorprendrà si li dic que nosaltres, lògicament... No és aquí, el Grup del PSUC. En tot cas, no es sorprendrà si li dic que el Grup Popular votarà en contra d'aquest vot particular, no perquè vingui del PSUC sinó perquè lògicament hem de ser coherents amb nosaltres mateixos. Vull dir que, com diu l'últim paràgraf de l'Exposició de Motius, que diu : «Per últim, aquesta iniciativa ha de contemplar-se especialment relacionada amb la necessitat de convertir Catalunya en una província única, via llei orgànica de les Corts Generals.», i és evident, aquest text alternatiu que presenta el Grup del PSUC ha de complementar-se, perquè, si no, no té sentit en termes d'eficàcia d'organització de l'administració pública a Catalunya, si no és convertint Catalunya en una província única. I com que nosaltres estem en contra de la província única, lògicament hem de votar en contra d'aquesta alternativa, i algunes coses més que comentaré a continuació. Però, en tot cas, és evident que el posicionament sobre aquest vot particular o aquesta esmena a la totalitat ens permet dir algunes coses al respecte.

Certament, s'ha dit que la Comissió Jurídica Assessora deia, d'alguna manera, que no era possible mantenir una estructura territorial basada, a Catalunya, en municipis, comarques i províncies. Nosaltres diem que sí que és possible. Ja sé que tot és possible, estic parlant en termes d'operativitat i d'eficàcia administrativa, lògicament, i de servei als ciutadans per part de

l'Administració pública a Catalunya, sigui aquesta local o autonòmica. Sí que és compatible, sí que és perfectament possible el manteniment d'una estructura territorial basada en municipis, comarques i províncies, com és també perfectament possible el manteniment d'una estructura territorial basada en municipis, comarques i vegueries, —o regions, és igual. El que no és compatible és tenir vegueries i províncies; és a dir, el model és : municipis-comarques-províncies/municipis-comarques-vegueries; municipis-comarques-vegueries i províncies, realment, és portar l'organització territorial de Catalunya a uns nivells d'ineficàcia, d'increment de despesa pública, d'irracionalitat de gestió absolutament intolerables, i, per tant, des d'un punt de vista —hi insisteixo— d'eficàcia administrativa i de millor utilització dels recursos públics per servir els ciutadans és evident que els dos models no són compatibles. O anem pel model municipis-comarques-vegueries, o anem pel model municipis-comarques-províncies. Lògicament, nosaltres optem pel camí del model municipis-comarques-províncies i, per tant, estem en contra del model de vostès que és coherent amb l'anterior proposta de resolució o esmena a la totalitat que intenta convertir, via Corts Generals, doncs, Catalunya en província única. I és coherent la seva posició, i coherent la nostra votant en contra d'aquest text alternatiu. Però sí que vull significar una cosa, que és que el que és evident és que, si optem pel model municipis-comarques-províncies —que és el nostre—, aquí manca resoldre un problema, i és : sobre quin territori actua la Generalitat a nivell de desconcentrar els seus serveis? És a dir, el que la província és per a l'Estat —la província és la divisió territorial que té l'Estat per al compliment dels seus fins, segons diu la Constitució, al marge que sigui, a més, circumscripció electoral—, el que és evident és que necessitem una cosa similar al que és la província per a l'Estat a nivell de Catalunya com a divisió territorial que té la Generalitat per prestar els seus fins, per complir els seus fins.

Aleshores, és clar, podem anar que les vegueries o regions, a nivell territorial, puguin coincidir amb les províncies, i podríem dir : «Escolti! el que hem fet és mantenir les coses com estaven canviant el nom». Bé, això és una decisió política. O podem dir : «No! anem a incrementar les províncies per disminuir el territori —que és el que volen els socialistes—, de tal manera que les regions seran similars als territoris provincials i aquestes regions, a més, seran els àmbits territorials on la Generalitat complirà els seus fins, de la mateixa manera que ho fa la província... l'Estat ho fa a través de la província. El que passa és que segons el model socialista el territori de la regió com a divisió interna de la Generalitat de Catalunya coincideix amb la divisió territorial *provincia* a efectes de compliment dels fins de l'Estat. Són decisions polítiques, però s'ha d'optar. Perquè, evidentment, nosaltres, que estem per la via del model municipi-comarca-província, el que sí que diem és que la Generalitat necessita desconcentrar la seva activitat a nivell territorial, perquè no poden continuar les coses com estan en aquests moments.

I haig de dir una cosa també al respecte : que el Govern de la Generalitat i el Grup parlamentari que li dona suport aparentment ja han optat per un model, quan ha dit en l'anterior Llei —que ja hem aprovat— que quan estiguin constituïts els consells comarcals es presentarà una iniciativa legislativa en aquest Parlament per presentar davant la Mesa del Congrés

dels Diputats una proposició de llei de conversió de Catalunya en província única, i acompanyar aquesta iniciativa legislativa d'una divisió territorial de Catalunya en regions perquè la Generalitat pugui desconcentrar les seves funcions.

De tota manera, haig de significar que és evident que si comptem que és lògic que siguin les Corts Generals de l'Estat les que tinguin l'última paraula quant a la modificació del mapa provincial, perquè la província és la divisió territorial de l'Estat per complir els seus fins, i no pot tolerar —en aquest cas l'Estat— que la divisió territorial seva la modifiqui una altra instància que no sigui ell mateix, això és lògic i comprensible; i partint, a nivell de pragmatisme polític, que en un termini curt no es pugui modificar el mapa provincial, a la pràctica ens trobarem, si no fa coincidir la Generalitat la seva divisió territorial amb la divisió provincial, que, a la pràctica, tindrem municipis, comarques, vegueries o regions i províncies, i és evident que el mapa de l'organització territorial de Catalunya serà absolutament paranoic. I ho dic amb tota claredat. I aquest és un problema de decisió política que en un moment determinat s'ha d'adoptar.

En aquests moments hem deixat el tema *ad kalendas graecas*, o si no *ad kalendas graecas* a través de l'anterior llei, doncs d'aquí a un any o un any i mig. Però, de tota manera, que es tingui molt present que a través d'aquest vot particular que nosaltres estem debatent en aquest moment s'opta per un model determinat i que és coherent amb l'intent de conversió de Catalunya en província única. Amb el que hem aprovat anteriorment i el que aprovarem a continuació és evident que el problema queda sense resoldre i que ha d'arribar un moment que la Generalitat es defineixi d'una manera decidida i determinada. Nosaltres, el Grup parlamentari Popular, ja ho hem dit: estem per la via del municipi, comarca i província. Creiem, sincerament, que seria molt valent per part de Convergència i Unió acceptar que la divisió territorial que tindrà la Generalitat per al compliment dels seus fins coincideixi territorialment amb les províncies. I també vull dir una cosa, nosaltres tampoc estariem en contra d'incrementar el nombre de províncies de Catalunya, no hi estariem en contra —no hi estariem en contra. Perquè, segurament seria necessari si hem de mantenir la província, perquè el territori provincial potser seria molt gran a efectes de divisió interna de la Generalitat però que, en tot cas, és una decisió política, que ha d'arribar un moment que Convergència i Unió tingui la valentia política d'assumir-la, perquè, si no, és evident que estem complicant enormement, cada dia més, el mapa territorial de Catalunya, en lloc de simplificar-lo, com teòricament hauria de ser després d'aquest debat sobre les quatre lleis que componen l'organització territorial de Catalunya.

I s'ha de pensar, ja per acabar, que després de les pròximes eleccions municipals, i després de ser aprovades aquestes lleis, tindrem un procés, a Catalunya, que deixarà potser petit el procés de la Barcelona Traction, amb la desaparició teòrica de les diputacions, comissions mixtes diputacions-consells comarcals-Generalitat per transferències, i amb tots els drets jurídics i qüestions patrimonials que aquestes coses porten després, desaparició de la Corporació Metropolitana de Barcelona, creació de dos ens metropolitans a Barcelona, creació dels consells comarcals... Catalunya serà, en aquest sentit, una absoluta disbauxa, només falta el tema aquest. És un tema que, sens

dubte, no tan sols el legislador sinó sobretot l'Executiu autonòmic l'ha de tenir molt present, perquè entren en una dinàmica en la qual fa la impressió que, no nosaltres, però sí els alcaldes acabaran bojós qualsevol dia.

Finalment, hi ha dues coses més, al marge de les que he dit, respecte al vot particular del PSUC, respecte al tema de les competències. Nosaltres no estem d'acord que, a través de l'estatut comarcal, les comarques diguin quines seran les competències pròpies. Entenem... ja sé que al final serà una llei del Parlament, però nosaltres creiem que el Parlament ha d'assumir la seva responsabilitat i que sigui el Parlament qui fixi, a través de lleis sectorials, quines seran les competències que gestionaran les comarques a través dels consells comarcals. Creiem que és un procediment que, sens dubte, és millorable, nosaltres l'hem acceptat a nivell de ponència conjunta, ara ho ratifiquem i, lògicament, estem en contra del model que dissenya el PSUC en aquest vot particular.

Després, quant al sistema d'elecció dels consells comarcals, haig de dir que nosaltres ja estem a favor del sistema que proposa el PSUC. Efectivament, aquest sistema, que es dissenya en l'article 6, per a nosaltres és absolutament democràtic, absolutament acceptable. Accepto també que és perfectament democràtic el sistema que es dissenya en el Dictamen que analitzarem a continuació, és perfectament democràtic.

Les diputacions provincials, en l'actualitat, ja sabem que no conformen els seus òrgans de govern a través del principi d'un home un vot, sinó que és una elecció de segon grau entre els regidors, a partir dels partits judicials de cadascuna de les províncies, i és un sistema absolutament democràtic; no voten les hectàrees, però voten els regidors.

Però, en tot cas, nosaltres creiem que és més defensable, en termes polítics i democràtics, la proposta del PSUC, creiem que és una aportació positiva. De tota manera —hi insisteixo—, no estem en contra del model que es dissenya en el Dictamen de la Ponència i, per tant, ja en la Ponència conjunta, vam dir que estàvem bàsicament d'acord amb aquell sistema.

Però, en definitiva, a través del que he dit, i sobretot per coherència amb nosaltres mateixos, en votar en contra de la Llei de diputacions, i en votar en contra del vot particular que intenta aconseguir —via proposició de llei a presentar davant les Corts Generals— Catalunya en província única, per coherència amb això, lògicament, nosaltres votarem en contra d'aquest vot particular del PSUC.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Partit Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, molt breument, per posicionar-nos davant d'aquest vot particular, i anunciar d'entrada el nostre vot afirmatiu. I això sobre la base —com molt bé saben els senyors diputats, coneixen si s'han llegit els dos textos, el vot particular del PSUC i l'esmena a la totalitat que nosaltres presentarem— que el vot particular té àmplies coincidències amb l'esmena a la totalitat que el Grup Socialista presentarà en aquest Parlament; coincidim en el procediment d'iniciativa quant a la constitució de les comarques; coincidim en l'estatut comarcal quant al marc competencial, i també, tot i que pot haver-hi algunes diferències, estem molt

d'acord amb un sistema de representació per a les comarques, de caràcter democràtic, com la que proposa el vot particular del PSU. Per totes aquestes qüestions, nosaltres votarem a favor d'aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, pertoca de fer el posicionament del Grup de Convergència i Unió sobre aquest vot particular del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

En primer lloc, he de manifestar, doncs, el meu acord amb aquesta reivindicació general de comarques, en el nostre país, que s'ha fet des de diferents perspectives. Penso que, des de fa molts anys, però anant ja només als anys de recuperació de comarques, aquesta referència al Congrés de Cultura Catalana, la referència a l'organització de partits a la clandestinitat, la referència als articles després a les revistes del CEUM, o revistes d'aquest tipus, que tots em sembla que de diferents grups a la Cambra en podríem trobar sobre aquest tema de les comarques, era una reivindicació general que volíem per a Catalunya una estructura comarcal.

Aquesta estructura comarcal que tots volíem per a Catalunya podríem dir que enteníem les comarques diferentment. Però certament que a l'hora d'establir relacions entre uns i altres, sempre era amb referència al 36, no per consagrar aquesta divisió del 36 —per dir potser que s'havien de fer unes modificacions, en un sentit o en un altre—, però sempre fent referència a les comarques del 1936.

És per això que nosaltres, evidentment, estem totalment d'acord a impulsar aquestes opcions, perquè el nostre país pugui tenir una organització territorial comarcal. Hauria de dir que, si pels atzars de les majories en aquests parlaments, doncs, la majoria fos del PSU, en aquest moment, en el Parlament de Catalunya, doncs, possiblement nosaltres introduiríem esmenes a la seva proposta, però creuríem que és una bona proposta per anar a l'organització comarcal de Catalunya. Per què? Doncs perquè l'organització comarcal de Catalunya ha de tendir, sobretot, a la millora de la qualitat de vida dels ciutadans, a proporcionar uns serveis equivalents arreu del país, a apropar els centres de decisió als interessats, a reequilibrar d'activitats i a intentar reequilibrar d'activitats la població de Catalunya, aquests són uns grans objectius, em sembla, amb els quals tots estariem d'acord.

Aleshores, es tracta que hi ha diferents camins per assolir aquests objectius. Aquests objectius que, des del moment que s'aprova l'Estatut, l'any 1979, es concreten ja molt en els municipis i les comarques com a elements bàsics de l'estructura territorial de Catalunya. En aquest sentit, el Partit Socialista Unificat de Catalunya ha fet la seva proposta. En la seva proposta, bàsicament —i em sembla que val la pena que ho recordem en aquesta Cambra—, es tracta inicialment de restablir la divisió de 1936, de constituir els consells comarcals i, a partir d'aquí, sí, crear o posar en marxa un procediment diferent del que la Proposició de Llei que va establir la Ponència conjunta i la Comissió ha fixat. Ara, les diferències, les diferències en aquesta segona fase, no són tan importants com s'ha volgut assenyalar, d'alguna manera, per part del senyor Maties Vives quan ha fet la seva presentació.

Aquesta reclamació per part del PSU, que les comarques s'han de fer des de baix, pensin que s'inicia restablint el 36, constituint consells comarcals i, a partir d'aquí, introduint modificacions, cosa que després, en el transcurs del debat, anirem fent mica en mica, i podrem veure que hi ha també les seves dificultats per poder aconseguir aquesta posada en marxa d'aquest procés de forma diferenciada. Fins i tot és molt possible que si es posés en marxa, s'aprovés aquesta fórmula que proposa el PSU, hi hauria unes comarques que podrien avançar molt més amb el seu estatut, unes altres que molt menys, i crearia certament fortes disfuncionalitats en el funcionament de les possibles delegacions des de... o cessions de competències des de Generalitat o des de diputacions a les mateixes comarques.

És cert, també, que aquest concretar competències i recursos —perquè no es tracta només de competències, sinó que, bàsicament, la competència ha d'anar acompanyada sempre dels recursos— sembla que pugui ser feta des dels mateixos ajuntaments o des d'aquest estatut comarcal, quan tots els senyors i senyores diputades del Parlament saben perfectament que és en el Parlament i per la via de llei a qui pertocarà aquest repartiment de competències i de recursos.

També, en un tercer punt, el Partit Socialista Unificat de Catalunya parla de l'elecció del consell comarcal, jo estic molt content de sentir, doncs, que és un sistema democràtic també el que té la proposició de llei, com ho és el seu i com ho és el que després, em sembla, amb seguretat, ens exposaran el Grup Socialista, tot són sistemes democràtics, són sistemes diferents, cada un dóna més valor a uns element o un als altres però que, després, tindrem oportunitat de discutir quan tractem de la Proposició de Llei.

S'ha dit que la nostra Proposició de Llei feia una referència a arqueologia en el sentit de les comarques, potser sí que és cert, arqueologia no, però sí que són unes comarques, una divisió comarcal amb una tradició que tots els partits polítics en la clandestinitat havíem acceptat i que el mateix Partit Socialista Unificat de Catalunya ha presentat com a primer element. Per tant, és una arqueologia —si és que ho és— acceptada per gairebé tots i nosaltres pensem que és l'element cabdal per poder avançar, realment amb rapidesa, en el procés de l'establiment de les comarques, perquè, què passaria, realment, si fos aprovat el vot particular del PSU, doncs que s'inciaria aquest restabliment del 36, constituït en consells comarcals i en aquest procés de fer estatuts, amb les dificultats internes que té, molt possiblement a la major part de comarques passarien aquests cinc anys, i al cap de cinc anys d'haver aprovat la proposició de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya ens trobaríem que el Parlament hauria de decidir moltes de les coses que ara haurà de fer ja, en aquest moment, el nostre Parlament.

És per tot això que, des de Convergència i Unió, pensem que la Proposició de Llei que la Ponència conjunta ha establert i que la Comissió ha aprovat és el camí més adequat per fer realitat aquesta organització comarcal de Catalunya, territorial també entre municipis i comarques, i, per la qual cosa, els demanem a tots els senyors diputats i senyores diputades que no donin suport a aquest vot particular del PSU i que vulguin fer-nos costat no donant-hi suport.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent intervingut ja tots els grups, hem de procedir a la votació d'aquest vot particular.

Les senyores i senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El vot particular ha estat refusat per 33 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Ara anem a l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, abans de començar el torn de defensa de la nostra esmena a la totalitat voldria fer dues consideracions prèvies. La primera no la podré fer, perquè la intenció era saludar el Conseller de Governació, que no és present a la sala, i dir-li, després d'un any, després d'haver estat conjuntament en Ponència, encara no ha tingut l'amabilitat de venir a saludar els ponents i dir-los com va la Llei, quines són les diferències, quins són els punts de discrepància. Això, el Conseller de Governació de la Generalitat no ho ha fet mai, i nosaltres considerem que això ha estat gravíssim, perquè un dels papers que hauria pogut fer, segurament, el Conseller de Governació és, almenys intentar conèixer quines eren les posicions dels diferents Grups parlamentaris d'aquest Parlament.

La segona consideració prèvia era dirigir-me al servei d'estadística d'esmenes del Grup de Convergència i dir que no n'hi ha prou amb sumar com es vota, sinó que s'ha d'anar al resultat final. I com que aquest és un debat que continua, no és un debat, llei per llei, dir que en l'altra Llei s'ha deixat de dir una cosa, aquella Llei només s'ha votat amb els vots dels grups parlamentaris que han donat suport al Govern, almenys fins que el debat d'aquesta Llei ha durat, no només les conjuntures o les posicions polítiques en el vot, expressades ja en el nostre cas pel nostre Diputat Lluís Armet, en la defensa dels vots a la totalitat. Per tant, recomanaria que també si fa aquest recompte en aquesta llei i les successives també doni el resultat final.

Dit això, passàrem a la defensa del text alternatiu, i no voldria començar, sinó dir que, personalment, i per les referències que en tinc, pel que he llegit, sentia una enveja, un sentiment de certa frustració de veure com la Generalitat republicana va portar el procés de construcció de les comarques de Catalunya i com l'ha portat l'actual Consell Executiu de la Generalitat. Aquella Generalitat, acabada de constituir-se, de seguida va tenir com a primer objectiu de dir : què haig de fer amb aquesta Administració? —en un principi progressista. L'haig de descentralitzar, haig de portar l'Administració de la Generalitat cap al territori de Catalunya, cap als seus municipis, cap als seus homes i dones, i en aquest sentit de seguida va prendre un acord, que va ser : jo haig de procedir a aproximar-me utilitzant una tècnica, utilitzant un sistema, però sempre en la base de l'esquema dels territoris històrics, dels territoris que tenien una certa connexió entre si, que eren les comarques de Catalunya i, evidentment, a través d'aquelles comarques procedir en un principi d'articulació territorial del nostre país.

Va crear aquella expectativa un entusiasme a Catalunya. Els ponents van anar municipi per municipi, es va parlar amb els ajuntaments, es va parlar amb els ciutadans, va néixer a Catalunya una esperança que a través de les comarques les coses podrien canviar, que a través de les comarques Catalunya, a través d'un model propi, podia transformar la nació catalana aproxi-

mant els serveis al ciutadà, fent que tots els ciutadans tinguessin accés als serveis que els feien igual davant de la llei. I això, dissortadament, senyores i senyors diputats, no s'ha procedit amb l'actual Consell Executiu de la Generalitat. No tan sols no s'ha generat entusiasme, jo diria que, en aquest moment, aquest projecte de llei, malgrat la seva importància —segurament les lleis més importants que aquest Parlament ha pogut aprovar al llarg de set anys—, malgrat això, el seu seguiment, en la ciutadania, és molt escàs.

I l'únic que ha generat ha estat, en el si dels municipis i dels ciutadans preocupats, un clima de confusió, un clima de desconcert de veure com aquesta llei tan esperada no resolia aquells problemes o no donava sortida a les esperances que es tenia de començar a articular el país a través de la Llei d'Ordenació Territorial de Catalunya. Així hem vist com, diferents territoris, que esperaven aquesta llei, per dir, volem, el cas, no tan sols que s'ha pogut parlar a cau d'orella, sinó documentada, hem rebut els ponents d'aquest Parlament escrits, mocions dels ajuntaments, posicionaments municipals dient «nosaltres volem això», i ho hem vist, no és el cas només dels que ha citat abans el Diputat senyor Vives, sinó el cas de la Ribagorça, el cas del Pla d'Urgell, tenim el cas del Baix Camp, del Priorat, de la Ribera; el cas del Penedès, el cas del Banyolès, moltíssims casos que esperaven resoldre, a través d'aquesta Llei, la resposta a unes demandes històriques. No tan sols no s'ha seguit, no s'ha fet cas d'aquestes demandes sinó que des del mateix Grup de Convergència i Unió, des del partit, s'ha obstaculitzat aquest procés d'unitat comarcal, aquest procés de construcció comarcal de baix a dalt.

El Partit Socialista de Catalunya sempre i com a lògica dels seus principis polítics, d'aproximar l'Administració a l'administrat sempre, d'acord amb la confiança que té en els ciutadans de Catalunya per ser capaços de gestionar directament els recursos, les competències, hem estat favorables a la construcció d'una Catalunya comarcalista. Som netament comarcalistes, creiem en les comarques i creiem que unes comarques com cal, que són les que defensem a través del nostre text alternatiu, ha de donar sortida a molts dels problemes que té el nostre país, però que, fonamentalment, ha de tenir un objectiu que és aconseguir transformar aquesta societat, a través de processos de redistribució de les rendes per la via de l'esforç de cada un dels territoris i aconseguir la igualtat, o almenys el principi de la igualtat dels ciutadans en el progrés, en la consecució dels drets de tots els ciutadans; visquin on visquin i vinguin d'on vinguin, hi tenen dret.

Per tant, avui nosaltres parlem, no de comarques del segle passat, ni del segle XVII, sinó que parlem de comarques del 1987, de comarques de l'any 2000 i, per tant, tampoc ens mirem l'esquema de les comarques que es van elaborar els anys 30. Aquelles comarques dels anys 30 estaven configurades, com vostès saben molt bé, perquè eren el territori de la desconcentració, de la descentralització de la Generalitat i perquè tenien una base econòmica fonamental, que era una unitat de mercat, era el mercat que articulava un territori entorn d'una ciutat intermèdia que és el que donava els serveis al conjunt d'una població que s'hi podia aproximar amb un període de temps, diguem-ne, per aleshores, relativament breu, que era d'un dia. Avui dia les comarques les veiem d'una altra manera, i penso que, en aquest cas, coincidim també amb

altres grups parlamentaris, les veiem com a agents locals de suport als municipis que les configuren, de suport a aquests municipis perquè puguin posar en marxa, en qüestions que són comunes, polítiques de caràcter supramunicipal, polítiques de caràcter territorial. I és per això que aquestes comarques han de respondre a la realitat d'aquests territoris, tal com estan configurats demogràficament avui dia a Catalunya.

D'aquí que nosaltres no defensem, com defensa el Projecte del Govern, comarques homogènies, comarques gairebé que no són, que no responen a la realitat actual, sinó que defensem unes comarques heterogènies. És la primera vegada que el Parlament, o que un Parlament de l'Estat espanyol pot legislar en contra de l'uniformisme territorial, no són els mateixos interessos els que puguin tenir les comarques del litoral o les comarques de l'interior; no són els mateixos interessos els que puguin tenir les comarques de muntanya que les comarques industrials, són interessos diferents, i, per tant, el seu marc competencial no pot ser homogeni, ha de ser un marc competencial heterogeni, que respongui, realment, a les característiques, a la idiosincràsia de cada un dels territoris. D'aquí, per això, que nosaltres proposem que aquest marc competencial ha de ser constituït pel que en diem un estatut comarcal propi, que vingui a descriure i a escriure en un text articulat quines són les competències que cada territori, que cada comarca volen tenir per desplegar, lentament però amb seguretat, amb fermesa i amb l'ideari que això duri durant molts anys, les característiques d'aquest territori a través d'aquest ajut comarcal que ha de ser propi, diferent i, per tant, de característiques no iguals entre una o altres comarques de Catalunya.

Ens podem trobar comarques que en uns territoris la seva voluntat simplement és de procedir, accelerar el procés de concentració municipal, o ens podem trobar amb altres comarques en què ja aquest procés ja s'ha fet i que les comarques van en la via de constituir-se en aquell ens intermedi que avui hem defensat nosaltres en la defensa de la Llei de Diputacions.

I, evidentment, comarques, perquè això penso que és un dels objectius principals que ha de tenir una llei, articulada entorn de ciutats mitjanes, entorn de caps de comarca, entorn de les viles, que és el que ha fet possible un teixit de ciutats intermèdies a Catalunya, que Catalunya no hagi sofert els processos de desertització que han sofert altres regions o nacionalitats de l'Estat espanyol i també fora del nostre Estat.

Aquesta trama de ciutats ha permès que municipis petits continuessin tenint vida pròpia, que municipis mitjans donessin aquests serveis als municipis petits. Aquesta trama de ciutats ha permès fer aquesta Catalunya forta, de la qual tan orgullosos ens sentim, penso jo, totes les senyores i senyors diputats que estem en aquesta sala. Nosaltres volem que aquests territoris continuïn annexats a aquestes comarques, perquè el millor benefici, la millor aportació que podem fer per mantenir aquest mapa municipal divers, heterogeni, ric, diferenciatiu és tenint uns caps de comarca que permetin a aquests municipis petits tenir molt a prop els serveis que els ciutadans que en aquells municipis viuen en puguin gaudir.

Per això nosaltres defensem unes comarques que no vagin en contra, com fa el projecte de la majoria, en contra d'aquestes ciutats mitjanes, comarques, annexades a aquestes ciutats com a garantia del futur administratiu i també del futur econòmic de Catalunya. Volem unes comarques, senyores i senyors dipu-

tats, que neixin de la voluntat de baix a dalt, de la voluntat dels municipis, perquè no passi el que abans ja s'ha dit, la frustració que els municipis es vegin obligats a votar en contra, actuar en contra de la Llei del Parlament de Catalunya, com aquell municipi que diu: «Jo em veig obligat a votar en contra perquè, a mi, la comarca del 36 no em satisfà, ja no em va satisfer aleshores, i no és adequada a la meua realitat actual; per tant, em veig obligat a dir "no" a una de les clàusules més importants d'una llei del Parlament de Catalunya.» D'aquí que nosaltres vulguem que les comarques neixin de dalt a baix, que neixin de les aportacions dels municipis, i això hauria estat fàcil i en el projecte que nosaltres presentem queda molt clar, un projecte que digui «l'associació voluntària», i segurament, en la majoria dels casos, això hauria reflectit l'esquema del 36, segurament, però en els altres hauria reflectit les diferències, les aspiracions, les voluntats, els canvis que ha sofert Catalunya des dels anys 30 cap aquí, i això hauria significat un procés relativament curt, tenint en compte la llarga vida que nosaltres desitgem que tingui l'estructura comarcal a Catalunya.

Però, a més a més, uns consells comarcals, unes comarques governades per uns consells comarcals que nosaltres defensem que siguin constituïts per tots els municipis. Per què, senyores i senyors diputats? Per una raó molt senzilla: estem davant d'un nou ens local, d'un nadó, estem donant llum a un nou ens local, i cal que aquest ens local sigui estimat pels municipis que el configuren, cal que aquest ens local tingui ànima, tingui il·lusió, tingui projecte de futur, i si els municipis que el configuren no estan en el seu òrgan de govern, no estan en el consell comarcal, aquests municipis no donaran suport a aquest nou ens comarcal, aquest nou ens de característiques locals.

Però és que, a més a més, des d'un punt de vista funcional, hem vist clarament —i en el dictamen del Consell Consultiu també hi ha referències a aquest tema— que les competències, la delegació de competències que donin els municipis cap a la comarca només podrà ser voluntària; només podrà, en tot cas, quedar al marge d'aquesta expressió, el que se'n diu la «despesa municipal» per als municipis tan petits que no puguin complir amb les finalitats. Si és així, no hi haurà competències municipals transferides si després el municipi no participa de la política que es deriva de la gestió d'aquella competència. O si hem vist que, de les competències de les diputacions, les que es deleguin a les comarques —que han de tenir des del punt de vista dels ens intermedis, les diputacions, una visió de solidaritat, que no pot ser a favor només d'uns municipis i dels altres, sinó que ha de ser per a tots els municipis—, si es fa aquesta valoració de competències i molts municipis —el 53%, com es deia ahir— queden al marge dels consells comarcals, aquests ens intermedis, aquestes diputacions, no podrien delegar aquestes transferències perquè no s'aplicaria el principi de la solidaritat interterritorial i perquè, a més, si aquestes comarques gaudeixen, jo ho dubto, però si gaudeixen d'alguna delegació en la gestió d'alguna competència de la mateixa Administració de la Generalitat, no és just, ara, que aquests municipis quedin al marge, i per una raó, perquè ara el municipi té una relació directa amb el Consell Administratiu de la Generalitat, i en aquesta competència o en aquestes competències quedaria marginat, la funció la prendria un consell comarcal, on aquests municipis en foren fora. També per aquestes raons és important que, almenys inicialment, aquestes comarques

estiguin forjades amb uns consells entroncats entorn de cada un dels municipis que les configuren.

I, evidentment, volem unes comarques amb capacitat financera, perquè si aquí creem un nou ens local i no tenim recursos econòmics, senyores i senyors diputats, aquestes comarques no serveixen per a res. La Llei hauria de garantir que aquestes comarques tindran finançament propi, no dels pressupostos dels ciutadans, no dels pressupostos dels ajuntaments, no dels pressupostos de..., dels pressupostos de la Generalitat, que és l'Administració que s'hi veu obligada, i també dels altres pressupostos, i també dels altres recursos, però que per un principi de l'exercici de la sobirania nacional, que ens ve a través de l'Estatut d'Autonomia, els consells comarcals, les comarques, han de tenir pressupostos derivats dels pressupostos de la Generalitat. Nosaltres diem que, almenys, una part d'aquest pressupost, un 2%, que és una xifra insignificant, que uns 9.000 o 10.000 milions de pessetes a repartir a totes les comarques es destinin a aquestes comarques, perquè la mecànica, o el funcionament d'aquest ens local estigui fonamentalment finançat a partir de la mateixa Generalitat de Catalunya.

Jo penso, senyores i senyors diputats, i pensem el nostre Grup, que nosaltres hem escrit un bon text parlamentari; que hem escrit un text que defineix clarament què són les comarques, quines són les seves finalitats, quin ha de ser el procés d'establiment comarcal, quines han de ser les seves competències, com s'ha de finançar... Jo penso que és un bon text legislatiu, i molt em penso que si aquesta Cambra tingués realment una voluntat de procedir a un procés de construcció comarcal de Catalunya raonable, sensat, i d'acord amb les aspiracions dels pobles de Catalunya, hauria de ser votat.

Res més, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, si és que n'hi ha, tinc el gust de donar la paraula... (*Pausa.*) No hi ha torn en contra? Bé, aleshores, vindrà la intervenció dels diferents grups. El Grup Mixt vol intervenir? (*Pausa.*) Bé, aleshores, doncs, Esquerra Republicana de Catalunya podrà ara fer les dues intervencions que ha ajornat, havent ajornat la primera.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Començo declarant la meua enveja tant per l'Illustre representant del PSUC com per l'Illustre representant del Partit Socialista, perquè, amb una veu clara, amb la potència dels seus anys joves i segurament amb tota la sinceritat que porten dintre, han exposat els seus criteris.

Lamentablement —i la meua enveja és sana, ho aclareixo (*rialles*)—, no solament potser ja no guardo la força d'expressió que potser havia tingut —no ho sé— (*remor de veus*), però, a més a més, tinc certa afonia que és pública i notòria, per tant, no l'he d'explicar.

He sentit, hem sentit l'Illustre Diputat Vives, i ens ha fet una sèrie de preguntes que, indubtablement, són dintre la dialèctica usual, lògica, que ens ha despertat l'interès de tots. Ara bé, malament aniríem que després dels anys passats —tants anys—, no tinguéssim un criteri fet referent a allò que es refereix a la comarca. En tot cas, si algú em preguntés per assessorar-se, jo li recomanaria la lectura del treball de l'Illustre i desaparegut professor Lluís Solé i Sabarís sobre aquesta matèria, un treball que es va publicar en *Els Treballs de Geografia*, que és la revista de la Societat Catalana de Geografia, que presideix l'illustre geògraf Lluís Casassas. Però, a més

a més, jo també recomanaria que els diputats interessats en la matèria, i els ciutadans interessats en la matèria, haguessin manejat, haguessin treballat, haguessin llegit tota aquella recopilació magnífica, editada per la Diputació de Barcelona, no solament dels treballs fets per aquella comissió dels anys 30, sinó una sèrie de treballs posteriors i que el professor Lluch i el professor Nello van recopilar, allà és el material; allà és el material, no es tracta d'un aspecte polític simplement, es tracta d'uns aspectes científics que es poden estudiar, que indubtablement poden haver-hi parers diferents, perquè, per sort de la ciència, els científics no acostumen moltes vegades a estar d'acord els uns amb els altres.

Referent a l'amic —i dic amic de tot cor, igual que l'amic Vives— l'Illustre senyor Tomàs, pel record que ha fet del temps republicà, suposo que no ho ha fet amb mala intenció per recordar-me un temps llunyà, per a mi, i passat; ho ha fet simplement per posar sobre la taula, davant d'aquest hemicle, el treball realitzat per una gent que indubtablement es van tirar a fons en la matèria, i que vull des d'ara agrair que en Comissió, quan discutíem —després d'haver passat per ponència— aquesta Llei, l'únic punt em penso que també van votar els socialistes va ser una esmena amb què jo tractava de fer —a través de la paraula del meu company de Grup, Heribert Barrera— justícia a través de dos homes, a tota una Comissió. Però vull fer ara record que aquella Comissió va treballar dintre les tècniques, dintre els aspectes científic de l'època i va fer una feina positiva. Jo diria, senyors diputats, que els municipis no votaran contra aquesta Llei —aquestes paraules de «no votaran contra aquesta Llei» són exactament les paraules de l'amic Tomàs—, empraran aquesta Llei, la faran servir d'instrument, i demostraran potser, en alguns casos, que la Llei no és perfecta, perquè no n'hi ha cap, de Llei perfecta, però és el camí i és això el que ens interessa.

Assenyalat això, permeteu-me ara que llegeixi : per primera vegada d'ençà del Decret de Nova Planta del 1716, en què s'imposaren els *corregimientos* en el nostre país, Catalunya, a través d'aquest Parlament, legisla en una matèria que prefigura el seu propi ordenament territorial. El Decret de la Generalitat de l'any 1936, els dos decrets, si bé posaren en efectivitat legal la divisió del territori en comarques i vegueries o regions —el nom no fa la cosa en aquest cas—, d'acord amb els estudis realitzats per la comissió d'experts que havia iniciat els seus treballs el juny del 1931, no anà més enllà, o sigui, mancà que el legislador d'aquella època establís el contingut político-administratiu de les jurisdiccions territorials decretades, circumstàncies complexes de la vida política d'aquells anys que vam haver de viure no permeteren avançar més en el camí emprès. Una situació que encara perdura, i que ens permetem de qualificar d'absurda, no ha facilitat, ans al contrari, el treball en ponència fet en aquest Parlament i més tard en Comissió, pel que fa a la present Llei. Ens referim a l'obligada dependència —la dependència és, per ella mateixa, negativa— a l'encara vigent divisió provincial de Catalunya, divisió que entrebanca en bona mesura la plena implantació d'un ordenament funcional del territori del Principat, d'acord amb els requeriments i necessitats del poble català. La divisió provincial va ésser un vestit i, des dels seus orígens, mal confeccionat, que fou imposat a Catalunya el 1833 i que encara hi ha qui vol que sigui portat pel nostre país a finals del segle XX. Que se'ns permeti

afegir el següent : a través de l'escola no catalana i de l'Administració de l'Estat en el territori català, s'ha fet per manera d'imprimir entre nosaltres a la ment de la nostra gent, de la nostra gent fins la més senzilla, la divisió provincial, mentre que la geografia, la història, l'economia i les formes de viure han valoritzat les comarques. Els estudiosos en tots els camps ho han entès així. Per això tenim tant material de tot ordre, basat sobre les comarques, i això és públic i notori, i ningú ho pot negar.

L'articulat de la Llei que estem en pla d'aprovar en el Ple d'aquesta Cambra és certament prou vertebrat en el sentit que, si bé estipula que es pren provisionalment en consideració la divisió territorial decretada pel legítim Govern de Catalunya el 1936, així també especifica les vies a seguir per establir les modificacions que siguin del cas, d'acord amb el principi de la personalitat i l'autonomia dels municipis.

Aquells municipis que ho considerin pertinent podran procedir —així ho expressa de manera terminant aquesta Llei, o la Llei que estem per via d'aprovar—, no solament a proposar llur possible inclusió en una altra comarca contigua de la que formen part; també, i quan es manifesti la voluntat expressa per part de diversos municipis contigus, a integrar-se en una nova comarca.

Volem recordar, per exemple —un exemple que ens serveix en aquest cas—, que repetidament municipis que tenen el seu immediat centre socio-econòmic a Banyoles o a Mollerussa han manifestat que voldrien constituir-se en comarca. Aquesta Llei estableix la mecànica del procediment a seguir. S'ha d'arribar, i al més aviat possible, a una divisió comarcal plenament concordant amb la contextura socio-econòmica de la realitat nacional catalana, i creiem molt sincerament que aquesta és la voluntat de tots, i aquesta Llei ha d'utilitzar-se com l'instrument legal per fer tangible aquesta voluntat.

Voldríem que les nostres paraules fossin oïdes fora d'aquesta Cambra per tots els ciutadans de Catalunya, i especialment per aquells que, vivint la dinàmica municipal, tenen posat el seu interès que l'estructura socio-econòmica nacional recolzi en unes realitats comarcals ben manifestes. Treballs d'un innegable contingut científic, i en el qual s'ha emprat l'avançada tecnologia que proporciona l'electrònica, han posat en evidència que la divisió comarcal del 1936 és del tot vàlida per a la gran majoria de les trenta-vuit comarques decretades en aquell any, però també posen en evidència que s'han d'efectuar rectificacions, rectificacions que, en part, ja eren previstes, i d'això jo en puc donar fe, pels integrants de la Comissió d'Experts del 1931. Una comissió —no ho oblidem— que fou instaurada pel President de la Generalitat Francesc Macià.

L'únic seriós obstacle que era present llavors, i ho és ara, era la persistència de la divisió provincial, divisió que resulta pertorbadora en gran manera al Penedès, a Cerdanya, al Bages i al Solsonès i en d'altres indrets.

Molt plauria al nostre Grup parlamentari que, fent mostra el Govern de l'Estat espanyol de comprensió i respecte a la voluntat dels catalans, realitzés el gest, certament de bona política, d'organitzar l'Administració perifèrica de l'Estat i, en territori català, d'acord amb el resultat de l'aplicació de la present Llei i de les altres que s'hi relacionen, totes elles en tràmit d'aprovació en l'actual Ple d'aquesta Cambra.

Aquesta Llei és una llei d'aplicació continuada. Permeteu

que aclareixi el sentit d'aquesta afirmació. Considerant que la dinàmica, tant de les activitats econòmiques com del transport, actua acusadament en el comportament de la societat, aquesta Llei haurà d'ésser sovint presa en compte per tal de posar al dia noves situacions, tant de la vida rural com de la urbana, ambdues estretament relacionades.

Cal, però, actuar sense precipitacions i sense apassionaments, i sí amb la decidida voluntat de prestar el millor servei als tres ens bàsics de la realitat catalana : municipi, comarca i nació. Un dels aspectes que el nostre Grup parlamentari considera que, en no figurar en el text, dona lloc a una llacuna legal és no admetre la mancomunitat de les comarques per a aquells serveis que són propis de dues o més comarques. Si es poden crear mancomunitats de municipis, per què no de comarques? Les mancomunitats comarcals serien indicadores, en constituir-se, de la presumible creació de les vegueries o les regions que hauran de servir a la descentralització territorial dels serveis del Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, per posicionar-nos davant l'esmena del Grup parlamentari socialista, i per dir, d'entrada, que estem, de les quatre lleis, davant l'única llei que introdueix un tema nou en l'organigrama institucional de Catalunya. Hem parlat de les diputacions; parlarem més endavant de la Corporació Metropolitana de Barcelona, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona —alguns parlarem de la Corporació, de l'entitat—, i, finalment, dels municipis. Quan ahir el President del nostre Grup parlamentari deia que, sovint, en aquestes lleis, hom detectava que estaven fetes, tant la llei com l'oposició des del discurs del poder, naturalment, això permet, sens cap mena de dubte, explicar determinades votacions que s'han produït aquest matí i que ben segur es produiran en d'altres lleis en les quals hi ha «poders» instal·lats en aquestes institucions.

El fet que estem davant l'únic tema en el qual encara no hi ha poders instal·lats, és segurament el que determina, el que explica —i, d'això, n'hauríem de prendre bona nota tots plegats— que sigui la Llei en la qual més coincidències es produeixen entre l'esquerra d'aquest hemicicle, segons la posició de la Presidència, i la dreta de l'hemicicle, segons la posició de la Presidència. I crec que aquest discurs hauria de ser un discurs sobre el qual reflexionéssim tots plegats.

Si dic això és perquè nosaltres votarem afirmativament l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista, a partir d'una coincidència bàsica en el que són els trets essencials de la configuració comarcal de Catalunya, com és com s'organitzen aquestes comarques, com és tot el projecte d'estatut comarcal, com és tota la fórmula d'assumpció de competències, com és la base a partir de la lliure adhesió dels municipis; una base que la Comissió d'Experts de l'any 31 va utilitzar per uns altres camins. Jo crec que fariem un flac servei en aquest debat —i estic convençut que ningú tindrà aquesta temptació, almenys el nostre Grup no la té— d'esmentar amb voluntats d'apropiació, que en aquest cas foren absolutament indeguts, perquè tant Pau Vila com Josep Iglésias, bàsicament, jo crec que són patrimoni de tot Catalunya, amb independència dels seus signes d'i-

dentitat política..., però jo no he pogut menys que, a cavall de la intervenció de l'amic —i ho dic ben sincerament— Marc Aureli Vila, de recordar dues anècdotes que es produeixen en una entrevista absolutament preciosa, sensible i humana que feia una periodista que es diu Montserrat Roig a Pau Vila en una revista que es deia *Taula de Canvi*. Allí explicava Pau Vila que tenien un gran contenciós, quan estaven fent el seu treball de camp, sobre si s'havia de dir Sant Pere de Vilamajor o sobre si s'havia de dir la Força, i que van consultar experts, que van consultar lingüistes, que van consultar gent entesa en el tema municipal, i ningú els ho aclaria, i finalment van resoldre aquesta qüestió per la via més normal, que era anar, per a uns a Sant Pere de Vilamajor i per a altres a la Força i preguntar: «Saben vostès com es va a Sant Pere de Vilamajor?», i alguns deien: «No, però si voleu anar a la Força, és per aquí», i, els altres, evidentment, contestaven: «No, no es diu Sant Pere de Vilamajor; es diu la Força». D'aquesta manera van determinar com es deia aquell municipi. Segurament —deixo l'anècdota de banda—, el treball de camp que havia de fer aquest Parlament era aquest: era deixar que els pagesos de Sant Pere de Vilamajor o de Santa Coloma de Queralt, o d'Alcanar, o de la Selva, o de l'Empordà, decidissin quin era el camí que havien de fer per assolir el seu marc comarcal, les seves competències, el seu àmbit territorial.

Però, és clar, al costat d'aquesta anècdota, i en una altra pregunta d'aquesta mateixa entrevista, n'hi ha una altra que diu: «I una vegada vam anar al Pallars Sobirà, i quan estàvem en una fonda, els vam preguntar: "Què, què en sabeu, d'això de la divisió de Catalunya en comarques?"» Diu: «Ah!, no ho sé», el de la fonda, «això és una cosa que fan uns senyors de Barcelona asseguts en un despatx, ja ens diran a veure com va»» Bé, aquesta anècdota, que no ha de ser patrimoni de ningú, caldria que planés sobre aquesta sala en tot el decurs d'aquest debat que estem fent, perquè nosaltres —i és per això que votarem a favor de l'esmena socialista—, malgrat tenir serioses discrepàncies en aquest tema en dos camps concrets: un és el camp de la iniciativa legislativa comarcal. Nosaltres no compartim el criteri del Grup Socialista, que limita extraordinàriament el que un consell comarcal, per si sol, com ho fa també el text del Grup majoritari, pugui tenir iniciativa legislativa, una mica més apaivagat —en això té raó, senyor Ferran Pont, jo no tinc cap..., no em cau cap anell, de reconèixer això—, i, en segon lloc, no coincidim en la forma d'elecció dels consells comarcals ni en la representació en els consells comarcals.

Jo he dit abans que la seva fórmula era una fórmula democràtica, però he afegit ràpidament «en la mesura en què ho aprovava un parlament escollit lliure i democràticament», i, d'això, des de l'ortodòxia dels meus orígens, en diríem la «democràcia formal». L'única democràcia real és la d'un home, un vot; una dona, un vot, i aquesta fórmula no la respecten ni el Grup Socialista ni vostès. I, per tant, sobre el major o menor grau de democràcia, vostè mateix s'apunta la història.

En qualsevol cas, nosaltres, el que no compartim, i és l'eix bàsic de la nostra motivació d'esmena comarcal i del nostre vot en relació amb l'esmena socialista, és la política que vostès preconitzen, del *café para todos*, i aquesta és una expressió que es van inventar alguns molt propers a vostè. Nosaltres creiem en els ritmes diferents d'assoliment de competències comarcals. Nosaltres creiem que la comarca que tingui potencialitat

humana, de concepte, o, si ho volen, psicològica, de creació de la seva pròpia comarca, ha de fer més via que altres comarques que no en tinguin tanta. Creiem que hi poden haver —i fóra bo que hi fossin— ritmes diferents, nivells competencials diferents, voluntat d'assumpció de competències diferents per a les diferents comarques de Catalunya i, en conseqüència, en la mesura en què aquest és un tret bàsic de la nostra proposta i és un tret bàsic de la proposta socialista, són coincidents i, per tant, estem en contra d'aquesta política, tan criticada per vostès, en el que és —no ho oblidem— una política de, en certa manera, resituació, redefinició de poders polítics a l'interior d'un Estat en això que hem anomenat «Estat de les autonomies» i que, per a nosaltres, les comarques, al costat d'una millor prestació de serveis municipals, han de representar també això, un atansar el poder polític als ciutadans, un col·locar-los-el més a l'abast, un tenir la possibilitat d'un major control i d'un major impuls d'aquest poder polític situat en la mateixa comarca, per a nosaltres el procés és inequívocament identificable, és a dir, creiem en els ritmes diferents, en les competències diferents; no creiem en aquesta política que vostès instauraran amb aquesta Llei —i tindrem ocasió de parlar-ne després— del «café per a tothom», i de l'«igual café per a tothom» en el conjunt de les comarques de Catalunya, que resté a veure amb el que és la realitat comarcal del nostre país.

Des d'aquesta concepció, i a partir d'aquesta coincidència, i malgrat els temes de discrepància que jo abans situava, anunciem, senyor President, el nostre vot favorable a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, si nosaltres haguéssim de definir el nostre vot en relació amb el vot particular presentat pel Partit dels Socialistes de Catalunya, en funció de l'explicació de vot o del posicionament que ha fet el seu portaveu, el Diputat senyor Tomàs, respecte al vot particular del PSUC, és evident que nosaltres hauríem de votar que no. Perquè ell ha dit, si no ho he entès malament abans, que bàsicament els textos eren similars i, per tant, si nosaltres abans ens hem posicionat intentant explicar el perquè no podíem votar a favor i que votaríem en contra de la iniciativa del Grup parlamentari del PSUC, lògicament, hauríem de votar també en contra d'aquesta iniciativa del Partit Socialista. El que passa és que, bé, de la lectura del text del Grup parlamentari Socialista nosaltres veiem, efectivament, moltes similituds amb el text comunista, però hi veiem moltes diferències i, d'entrada, vull recordar el darrer paràgraf de l'Exposició de Motius del text alternatiu del PSUC, on deia que, lògicament, aquest model s'havia de complementar amb la creació, amb la conversió de Catalunya en una província única, perquè és el que donava coherència a tot model, i, si no ho he entès jo malament, la discussió que hem tingut anteriorment amb la Llei de diputacions, em dóna la impressió que el Partit dels Socialistes de Catalunya no va per la línia de convertir Catalunya en província única; potser m'equivoco —i ho dic sincerament—, però jo crec que no és així. Aleshores, crec que hi ha diferències, diferències importants, que poden justificar en el seu cas un vot diferent.

En tot cas, sí que vull dir una cosa: nosaltres no ens oposem

al model de l'estatut comarcal; és a dir, tractar de manera diferent coses que són distintes i, per tant, no anar en la línia del cafè per a tots, com s'ha dit abans, com potser es fa, es va fer en el seu dia quan el procés constituent espanyol, en relació amb la creació de les comunitats autònomes. El que passa és que de la mateixa manera que no ens oposem a aquest model d'estatut comarcal i de tractar, per tant, de manera diferent, doncs, coses que també són distintes, també volem dir que creiem que també és perfectament acceptable el model que es dissenya en el dictamen que analitzarem a continuació i que bàsicament nosaltres vam acceptar durant el procés d'estudi a nivell de ponència conjunta.

Vull dir amb això que si s'hagués pogut arribar a un consens en aquesta Llei, consens, si més no, al cent per cent, en relació amb el tema dels estatuts comarcals i de possibilitar aquest gradualisme, quant a l'assumpció de competències per part dels diferents consells comarcals, de tal manera que fossin les mateixes comarques les que a través d'un estatut comarcal definissin finalment, a través d'una llei del Parlament, lògicament, però definissin elles mateixes quin àmbit competencial volien tenir, no hauria estat per part del Grup Popular que no s'hauria pogut trobar aquest consens.

Però, dit això, he de dir que també compartim algunes afirmacions que es fan en l'Exposició de Motius d'aquesta esmena a la totalitat del Grup Socialista, quan afirma que «les comarques han de servir d'element potenciador de la capacitat de gestió dels municipis» i que «la comarca es presenta, en conseqüència, com un element indirecte de reforma de l'estructura municipal del nostre país.» Estem d'acord en això, com estem d'acord també en el tema de la suficiència financera que han de tenir aquestes comarques, aquestes futures comarques, i que bàsicament s'han de nodrir dels pressupostos de la Generalitat, no exclusivament, però sí bàsicament dels pressupostos de la Generalitat, potser a través del Fons de Cooperació Local de Catalunya. Tenim coincidències, per tant. Ara, jo he de dir una cosa : és molt important tot el tema de la suficiència financera, és molt important el model competencial, el que es dissenya en el dictamen de la Comissió primera és un model gradualista i possibilista, es defineix un àmbit material de competències, que tindran les comarques, que després s'ha d'omplir, aquest àmbit material, a través de lleis sectorials del Parlament, i es conjuga com a element bàsic de col·laboració entre el municipi i la comarca el sistema del conveni i el sistema de la delegació, que també vostès ho abonen, això, en el seu text.

Però, dic que, essent això important, l'àmbit material competencial, la suficiència financera, com es construeix el mapa comarcal, quin procediment hi ha per modificar el mapa comarcal un cop constituïdes les comarques...; essent tot això molt important, el que és evident que és cabdal en aquest text i en qualsevol llei que el que intenti és crear, regular unes institucions de govern, és evidentment qui governarà aquestes institucions i com es legitima aquest govern; dit d'una altra manera, el sistema d'elecció dels òrgans de govern i de representació d'aquestes institucions. I, és clar, quan s'arriba a l'article sisè d'aquest text, realment, hem de dir que nosaltres hi estem radicalment en contra.

Jo crec que varen ser vostès els que van encunyar la frase —que per a mi és enginyosa i cèlebre— de la «democràcia futbolística», per intentar definir com s'elegien els dirigents de

les federacions futbolístiques, no? Podríem parlar de democràcia comarcalista a la vista d'aquest article sisè, perquè, és clar, compartint el criteri que seria bo que en un primer moment —potser després també, però sobretot en un moment constituent— tots els municipis integrats en un territori comarcal formessin part dels òrgans de govern d'aquestes comarques, això s'ha de compatibilitzar amb un mínim sentit representatiu, i dir que els consells comarcals estaran integrats només pels alcaldes, que tindran un vot ponderat en funció de la població del seu municipi, ens portaria que en molts casos, en moltes comarques, es podria reunir només l'alcalde de la capital de comarca, ell mateix, perquè tindria majoria absoluta, és clar, tindria majoria absoluta —estic pensant en el cas de Barcelona, que amb un 1.700.000 habitants tindria 170 vots, 170 vots, sí, i segur que ja té majoria absoluta en el consell comarcal corresponent; el cas de Sabadell, si el fraccionem de Terrassa, segur que l'alcalde de Sabadell té majoria absoluta en el consell comarcal corresponent; el mateix a Terrassa i, per tant, l'alcalde de la capital de comarca es constitueix en majoria absoluta i, per tant, ell mateix pot decidir absolutament —absolutament—, i sols ell, què farà aquesta comarca. És evident que això per nosaltres no és acceptable i, a més, tampoc és acceptable perquè acceptar que l'alcalde d'una població pot tenir 50, 60, 70, 80 o 200 vots en funció de la població del seu territori és trencar el principi de pluralisme, perquè lògicament aquests 200 vots, si la localitat té 200.000 habitants, no corresponen a un únic representant, corresponen a tots els grups municipals que estan representats a través d'una elecció municipal en la corporació local corresponent, en l'ajuntament corresponent.

I, per tant, com que per nosaltres aquest és un assumpte cabdal en aquesta llei i estem radicalment en contra d'aquest procediment, he de dir que no podem votar a favor d'aquesta iniciativa. Hi insisteixo : compartim molts dels criteris que s'exposen en l'Exposició de Motius i, fins i tot, moltes de les coses que constitueixen el contingut material i formal d'aquesta iniciativa.

I, finalment, tampoc podem votar a favor, perquè no podem anar contra els nostres actes. Ja he dit abans que, per exemple, la fórmula de l'Estatut comarcal no està integrat en el dictamen de la ponència conjunta i de la Comissió primera pel Grup Popular; nosaltres l'hauríem acceptat; no hi havia consens. També l'altre sistema ens sembla acceptable i hem apostat per aquesta fórmula. Però, bàsicament, nosaltres hem sostingut aquest text i en la votació final, global, que es farà després del debat de la totalitat de la Proposició de Llei, nosaltres votarem favorablement, per ser coherents i conseqüents amb el que ha fet la ponència conjunta al llarg d'onze mesos, pel que fa a aquesta llei que intenta comarcalitzar de manera efectiva, per primera vegada a la història, Catalunya.

Per totes aquestes raons, el Grup parlamentari Popular no votarà a favor d'aquesta iniciativa i s'abstindrà en la votació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, per fer un torn de posicionament en relació amb l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que ha presentat el Grup Socialista.

En primer lloc, manifestar la nostra satisfacció per la defensa per part del Grup Socialista d'aquesta Catalunya comarcal, també profundament sentida per aquest partit. També em sembla que, quant als objectius de caràcter general, doncs, podríem dir que estem d'acord, el que passa és que apliquem mitjans o sistemes diferents per arribar a aquesta organització de municipis i de comarques de Catalunya. És evident també que les comarques han de ser, doncs, uns ens locals, de suport als municipis; és també importantíssima la funció de les capitals a cada lloc. En fi, hi ha un conjunt de coses, em sembla que tots els diputats i diputades d'aquesta Cambra podem suscriure perfectament.

Anem a veure, per això, on són, doncs, les diferències en aquest tema, en relació amb el projecte que ens ve de la ponència conjunta i de la Comissió.

Anem al cas concret de les competències de les comarques. S'ha dit que tenen, les comarques, interessos diferents; d'acord, parcialment. Hi ha uns interessos a cada comarca, uns marcs competencials que són idèntics: hi ha unes competències en ensenyament que han d'anar a les comarques, o unes competències en sanitat, o unes competències en serveis socials; d'aquestes totes les comarques n'han de tenir la possibilitat. Hi ha, en canvi, unes altres competències que afectaran cada comarca d'una manera diferent i que podran ser diferents. Això, nosaltres, em sembla que ho tenim, doncs, perfectament regulat en la proposta que ens ve de la ponència: les generals, que han de venir sempre per llei del Parlament, les competències que van a les comarques, i aquelles específiques que es regulen per la via del programa d'actuació, que el projecte de la ponència conjunta i de la comissió ha previst en el seu article 28, preveu un programa d'actuació que diu, exactament, que: «es farà en funció dels tipus de municipis i de les necessitats específiques de la comarca» i que aquest programa d'actuació ha de determinar: «criteris mitjançant els quals els municipis poden sol·licitar la dispensa de les prestacions dels serveis mínims; els criteris per a la intervenció comarcal; les activitats i els serveis municipals susceptibles d'ésser exercits per la comarca; l'establiment i la prestació dels serveis supramunicipals complementaris; els serveis municipals susceptibles d'ésser utilitzats per la comarca; les obres d'infraestructura general i complementàries per a l'establiment o la prestació de serveis municipals; els criteris per a la coordinació dels serveis municipals entre ells; les previsions necessàries per exercir competències comarcals pròpies i les atribuïdes per delegació o per assignació de l'Administració de la Generalitat, etcètera.» En aquests temes, programa d'actuació específic per a cada comarca; en el sentit general de competències que li vinguin d'aquest Parlament, totes les comarques hi han de tenir el seu perfecte dret.

Aprofito ara, també, per comentar un tema que abans en l'esmena del Partit del PSU també ha sortit, i per part del Grup Socialista també, en relació amb la consulta que es faria, doncs, als municipis sobre si estaven d'acord o no amb la divisió del 36. Què passa amb la votació d'aquest municipi? Bé, doncs, cada municipi opinarà sobre aquesta divisió: si li sembla bé dirà que sí, si no li sembla bé dirà que no, sense que això impliqui el conjunt de la llei; la consulta als municipis és estrictament per a la seva identificació o amb en la divisió del 1936; no passa res perquè en un municipi, d'una majoria o d'una altra, opini i no digui... No es tracta de judicar la llei per

part dels municipis.

Anem ara a les especificitats d'aquesta proposta que fa el Grup Socialista, sobretot en els temes més diferents als de la Proposició de Llei que s'ha preparat en Ponència i en la Comissió. Hi ha un tema que és, al nostre criteri, fonamental per oposar-nos a aquesta proposta alternativa del Grup Socialista, que és la forma de la constitució de les comarques. El Grup Socialista deixa a la iniciativa —acomplerta inicialment, només, en l'inici del procés—, deixa a iniciativa dels municipis que decideixin com es volen agrupar en aquestes futures comarques. Sobre aquest tema hi ha un precedent, que és quan la ponència, l'any 1931, va consultar, entre altres coses, als municipis a quina comarca creien que ells pertanyien. De les respostes d'aquests municipis en van sortir més de 200 comarques i no tots els municipis es van sentir identificats amb una comarca; això vol dir que aquest sentiment, preguntant només al municipi a quina comarca pertany va crear, als municipis, a molts municipis, una possibilitat d'autoerigir-se en comarca gairebé ells mateixos.

Aquest sentit comarcal difícil de detectar en aquesta consulta, en aquesta primera pregunta, en canvi, es clarificava molt més en la segona pregunta de l'enquesta que es va fer l'any 1931, quan es deia a quin mercat anaven principalment aquests municipis; aleshores sí que ja els municipis difícilment podien votar-se o autonomenar-se comarcals si havien de dir a quin cap anaven a mercat.

Aleshores, havent-hi aquesta experiència, nosaltres creiem que és molt difícil avui, també, que estigués formada ja d'una manera ràpida aquesta organització comarcal si la deixéssim a la lliure iniciativa dels municipis.

Nosaltres pensem que és molt millor, ja inicialment, anar al restabliment de la divisió del 36, consultada als municipis, per si hi estan d'acord i, majoritàriament, si hi estan d'acord, tirar-la endavant.

Aquesta, d'alguna manera, és la posició del Partit Socialista. Jo demanaria als senyors diputats que es llegissin l'Exposició de Motius de la proposta de text alternatiu que ens fa el Grup Socialista i acaba, al final d'aquesta Exposició de Motius, dient que aquí apareixen clarament dues posicions: anar a l'estudi d'una nova divisió comarcal de Catalunya, amb la qual cosa entràriem en una discussió previsiblement llarga i feixuga, o bé anar a la divisió del 1936, on ells també apunten unes possibilitats que alguns municipis diguessin que no, però clarament apunten en l'Exposició de Motius a la possibilitat més factible de la divisió del 1936.

En aquest sentit, també, el senyor Maties Vives, abans també hi havia insistit, i quan s'ha posicionat sobre aquesta qüestió també, d'aquesta iniciativa dels municipis, com funcionaria? Ho sabem, en tenim un precedent quan el 1931, de com va funcionar.

Un altre tema important, un desacord nostre amb el text aquest alternatiu, és el de la constitució dels consells comarcals. És evident que en una fórmula ideal és que tots els municipis fossin representats en els consells comarcals, doncs podria semblar bé. Evidentment, no de cap manera la que fa el Grup Socialista, sinó una posició en la qual cada municipi, d'acord amb la seva població i amb la seva composició de forces polítiques, tingués una representació. Ara, això obligaria a la constitució d'uns consells comarcals nombrosíssims i d'una

molt i molt difícil operativitat. És per aquests motius que, en voler reduir aquests consells comarcals, fer-los d'unes xifres operatives, hem de renunciar a alguna cosa. En el cas del Grup Socialista, ells volen que hi hagi tots els alcaldes, per tant aconseguir la presència de tots els municipis, però ho fan a costa de perdre representativitat política en les composicions plurals dels diferents municipis. La proposta que fem nosaltres, certament, deixa alguns municipis sense participació directa en els consells comarcals, però, en canvi, assegura el manteniment d'aquesta representativitat política.

Altres temes, també, és en funció de la major importància que puguin tenir els vots a l'hora de constituir aquests consells comarcals, en contra dels regidors, que fa que la proposta de donar més força als vots, no un home o una dona, un vot, com fa la proposició del PSUC, que sí que la fa, però no la del Grup Socialista, que tots els municipis de menys de mil habitants —que són les dues terceres parts de Catalunya— els enrasa igualment, i que no compleix, no en aquests aspectes més petits, sinó en un aspecte més important, que és el que la població de bastants comarques de Catalunya és més important la que té la capital que no la que té tota la comarca. Això passa a onze comarques de Catalunya: el Tarragonès, el Barcelonès, el Baix Camp, el Segrià, el Garraf, el Solsonès, l'Alt Camp, la Garrotxa, l'Alt Urgell, la Cerdanya i la Vall d'Aran. En aquestes onze comarques la capital sola té més població que tota la comarca. Per tant, no caldria, com s'ha dit abans, en aquesta constitució de consell comarcal, donar massa paper als altres municipis, el municipi capital decidiria. Això és més greu perquè no només passa amb aquests, sinó que, a nou comarques més de Catalunya, la capital i el municipi més poblat tenen també majoria, vol dir que són molt poques les comarques de Catalunya on, si no es va a una representació d'ajuntaments via regidors, no podrien estar ni directament ni indirectament representats en el consell comarcal.

Bàsicament per aquests motius que he exposat, nosaltres ens oposem a aquest text alternatiu que ha presentat el Grup Socialista, perquè, el que sí que cal destacar és que la proposta del Grup Socialista, amb aquesta voluntarietat primària dels municipis, que difícilment es podria aconseguir —i l'experiència dels anys trenta ens ho diu, i el coneixement que totes les senyores diputades i els senyors diputats tenen dels seus municipis i dels seus entorns, de veure aquesta dificultat que hi hauria per fer-los posar tots d'acord. Què passaria? Doncs el Grup Socialista ja ho preveu: si al cap de cinc anys no es posaven d'acord, entraria en funcionament d'una forma subsidiària el Parlament de Catalunya per decidir com s'establien les comarques i quins estatuts havien de tenir aquestes comarques. És perquè no volem ajornar cinc anys més l'organització comarcal de Catalunya, el motiu principal pel qual demanem a tots els senyors diputats i a les senyores diputades que votin en contra d'aquesta esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Socialista.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat podem passar ja a la votació d'aquesta esmena a la totalitat.

Els il·lustres senyors diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena a la totalitat ha estat refusada per 31 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions.

I ara cal passar a l'esmena número 3... *(Pausa.)* No, a votar el text del Dictamen de l'article primer, que no té esmenes.

Per tant, els qui siguin favorables al text del Dictamen de l'article primer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 83 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Correspon ara ja entrar a l'esmena número 3, corresponent a l'article segon, esmena que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Telegràficament: l'article 2 d'aquesta Llei diu: «La divisió i l'organització comarcal de Catalunya es regeix pels criteris següents: Primer, els àmbits territorials que resultin dels espais geogràfics, de l'activitat econòmica, etcètera. Segon, els àmbits territorials més idonis per fer efectius els principis d'eficàcia, descentralització i participació en la gestió dels serveis públics.» La nostra esmena el que pretén és afegir un tercer criteri marc per establir l'organització comarcal de Catalunya...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau!

El Sr. VIVES: ... que diria que «un dels criteris bàsics per a aquesta nova organització comarcal és la lliure i voluntària adscripció municipal», si més no, per fer-ho coincidir amb l'Exposició de Motius del text, que diu que aquesta Llei, «la divisió comarcal de Catalunya ha de partir necessàriament d'un procés de transferència basat en els principis de la voluntarietat entre els municipis i la comarca.» Això, aplicat als criteris d'organització comarcal, vol dir la lliure i voluntària adhesió municipal.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Sí, senyor President. Nosaltres entenem que aquesta és una declaració ideal, bonica, però que, a la realitat, quan s'ha de fer una llei no s'hi pot posar. Aleshores, jo m'he repassat atentament la proposta alternativa del PSU i no l'he sabut trobar manifestada explícitament, aquesta proposta de lliure i voluntària adscripció municipal, perquè és lògic que sigui així. Per exemple, a la proposta del PSU, que estableix uns camins de més facilitat per poder canviar de comarques o per fer una comarca nova, hi ha una condició, per exemple, que és que el municipi que vol canviar de comarca, a l'altra comarca l'han d'acceptar. Certament ja és una limitació. En tot el procediment que fan el PSU per poder distribuir aquests municipis en les diferents comarques, hi ha també la necessitat que tots els municipis estiguin d'acord per fer un estatut, o que tots s'agrupin per fer dos o tres estatuts dintre d'ella. Hi ha unes condicions. La voluntarietat perquè qualsevol municipi pugui adscriure's a la comarca que vulgui no considerem que sigui correcte de posar-la en aquesta Llei, i, per tant, votarem en contra de l'esmena presentada pel PSU.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Passem a la votació d'aquesta esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article segon. (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) Senyor Maties Vives?

El Sr. VIVES : Per demanar votació separada de l'apartat segon, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per tant, l'apartat primer.

Vots a favor de l'apartat primer, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article segon en relació amb l'apartat primer ha estat aprovat per 73 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions.

Apartat segon. Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'apartat segon ha estat aprovat per 76 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Correspon ara l'esmena número 3 bis, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, per a una defensa global de les esmenes 3 bis, 4, 9, 11, 13, 14, 17, 19, 20, 22, 24, 26, 27, 29, 31, 32, 71 bis, 72, 74, 75, 76, 80, 83, 84, 88, 93, 97 i 100, per acabar amb un número rodó.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

El Sr. GANYET : Moltes gràcies, senyor President. (*Ri-alles.*) La qüestió que estem debatent no és de segona divisió, es tracta d'un tema de primera importància política. El model que trïi el Parlament d'organització territorial influirà positivament o negativament en el desenvolupament general del país. Difícilment serà neutre. Crec que el que discutim s'inscriu en el debat ideològic esquerra-dreta, sens dubte, però no s'escapa del cercle a vegades ampli, a vegades més reduït, de la ciència regional i també del més estricte sentit comú.

Quin era el procés lògic, racional, eficaç, per procedir a l'establiment de l'organització territorial i administrativa de Catalunya? La resposta em sembla ben evident : enfortir els municipis, cercar d'acord amb ells àmbits superiors de cooperació intermunicipal —diguem-ne les comarques—, desconcentrar l'Administració de la Generalitat, i harmonitzar, dins del possible, l'administració perifèrica de la Generalitat amb l'administració perifèrica de l'Estat, en la via de la simplificació del mapa resultant. En aquest context, la comarca, que és present a l'Estatut, com es va recordar en la discussió d'ahir, s'hauria de definir segons el sentit comú com una plataforma despolititzada, creada per a la solució dels problemes dels ciutadans, com el necessari àmbit de col·laboració entre els ajuntaments, emergida, per tant, de l'agrupació voluntària dels municipis,

facilitadora de la compenetració entre les ciutats irradiadores de serveis i les poblacions dels seus entorns, a la recerca de l'efecte multiplicador, a través d'una estructuració del territori, a partir dels nòduls més actius de la malla que cobreix el nostre país.

Aquesta filosofia, destil·lada de totes i cadascuna de les resolucions de la Federació de Municipis de Catalunya —els en llegeixo ràpidament unes mostres significatives. Assemblea General de Girona, setembre-octubre del 83, deia la Federació : «En la configuració territorial de la comarca entenem que hi ha de primar la seva consideració d'entitat local, amb funcions bàsicament de gestió dels serveis propis del seu àmbit i de recolzament a les administracions municipals que la conformen. El mapa comarcal ha de derivar necessàriament del municipal que li serveix de base, la qual cosa implica que tota comarca ha de ser agrupació de municipis, i que les seves dimensions territorials estaran en funció de les generals del mapa municipal. El mapa comarcal no ha de respondre necessàriament a criteris uniformitzadors, primant l'adaptació a les diferents zones del territori.» En conseqüència, no poden ser, per exemple, les mateixes les dimensions territorials i les funcions de la comarca del Pirineu, que en les zones més densament poblades de Catalunya. Pel que fa al govern, organització i atribució de recursos de les futures comarques, entenem que han de ser d'aplicació els següents principis —i els en llegeixo únicament dos— : «Les comarques, com a entitats locals, han de ser governades per òrgans representatius dels municipis membres, elegits amb criteris de proporcionalitat i d'operativitat. Segon, l'organització de l'Administració comarcal ha de reunir les característiques que garanteixin l'eficaç assumpció directa de funcions gestores, i el recolzament tècnic i administratiu dels municipis del seu àmbit que ho necessitin».

Reus, Assemblea General, gener del 1985. La Federació de Municipis proposa endegar les grans línies següents d'actuació : a) Un estudi exhaustiu de l'actual mapa municipal de Catalunya, base imprescindible de tota divisió territorial; b) un estudi exhaustiu, amb participació dels professionals de reconegut prestigi, experts en la qüestió, sobre com s'organitzen territorialment les relacions humanes, econòmiques i socials a Catalunya, tenint en compte també les característiques físiques del territori; c) un estudi exhaustiu de determinació dels àmbits territorials i demogràfics per a la prestació més eficaç dels diferents serveis i funcions públiques, amb l'objectiu de reequilibri territorial del nostre país; d) una consulta a tots els nuclis de població de Catalunya demanant que exposin la seva opinió pel que fa a la seva pertinença als diferents nivells possibles de divisió territorial, i e) obrir un debat científic, teòric i polític, sobre línies generals dels grans models d'organització territorial.

Consell Nacional de març del 1986 : «La comarca només té sentit en tant que ens derivat dels municipis. Per tant, aquests han de tenir un paper fonamental en el seu procés de creació i delimitació. Així mateix, el govern comarcal ha de ser representatiu dels respectius ajuntaments. A tal fi, creiem que el consell comarcal hauria d'estar format pels alcaldes dels municipis membres, ponderant el seu vot en funció de la població. La comarca ha de ser un ens de descentralització i, en conseqüència, les seves competències i recursos han de provenir de la Generalitat i de les diputacions, i només si aquests ho volen

voluntàriament, dels ajuntaments». Com veiem, s'anava marcant un camí claríssim, per part de la Federació.

La Seu d'Urgell, Assemblea General, abril del 86 : «El mapa comarcal serà definit partint del paper de la comarca com a ens prestador de serveis, complementant les capacitats municipals. La seva estructura general ha de ser similar a la del mapa aprovat per la Generalitat l'any 36, amb les modificacions inevitables que deriven de les transformacions econòmiques, socials i demogràfiques dels darrers cinquanta anys. Per a la definició concreta d'aquest mapa, el Parlament de Catalunya, simultàniament a l'estudi de la Llei d'Organització Territorial i Govern Local, ha de demanar a tots els ens locals de Catalunya, la seva opinió sobre la respectiva adscripció comarcal, opinió que es pot expressar referint-la al mapa comarcal del 1936. Amb els resultats de l'enquesta i l'estudi de les transformacions afiludides en el paràgraf anterior, una ponència tècnica elaborarà una proposta de mapa comarcal que s'haurà de sotmetre al Parlament».

Finalment, Consell Nacional, Vilanova i la Geltrú, octubre del 86 : «Cal donar major relleu i transcendència a la voluntat municipal en els processos d'establiment o reforma del mapa comarcal. En aquest sentit, entenem que la Llei hauria de regular el dret a la iniciativa municipal en la creació de comarques, i preveure que, si en el tràmit de consulta del projecte de mapa comarcal als municipis, s'hi manifesten en contra més de la meitat del total de Catalunya, o una quarta part que sumi més de la meitat de la població de Catalunya, no pugui prosperar l'esmentat projecte. La figura del gerent no ha de ser qualificada mai d'òrgan de govern comarcal amb atribucions pròpies. Resulta inadmissible, al nostre entendre, qualsevol tipus d'incompatibilitat o d'inegibilitat dels alcaldes per ser presidents comarcals», etcètera.

Se'n desprèn, doncs, que existeix una aspiració del poble de Catalunya, dels seus ajuntaments, en l'establiment de comarques a partir, no obstant això, dels principis de flexibilitat i adaptació a les realitats diverses que conformen el mosaic del Principat, el ric mosaic del Principat de Catalunya, dels principis de representativitat i de cooperació entre els ajuntaments.

Quin és el procés que ha seguit el Govern de Convergència i Unió? Vol imposar una llei sense bagatge polític ni tècnic. No s'han volgut seguir els passos de la Generalitat republicana, que —com s'ha dit— va endegar un prestigiós estudi. Cal considerar que l'esforç d'avui es veuria enormement facilitat pels mitjans moderns. La coalició en el Govern no ha volgut trepitjar el territori, no ha fet consultes, no s'han volgut aprofitar les aportacions dels geògrafs i dels economistes i dels urbanistes, dels experts catalans dignes successors de Pau Vila : els Lluch, els Casassas, els Cantallops, els Ribes Piera, els Carreras, etcètera, que han treballat individualment en les universitats, en els altres fòrums, al Congrés de Cultura Catalana, a la Societat Catalana d'Ordenació del Territori.

No existeix sobre la taula —almenys que conegui el Parlament— un mapa comarcal adaptat a la Catalunya de finals del segle XX. Com es pot restablir amb tanta alegria un mapa de l'any 36, com si no s'haguessin produït canvis d'importància determinant en la demografia, en els sistemes de transport, en les vies de comunicació, en les activitats econòmiques? La Catalunya costanera, la Catalunya metropolitana, la Catalunya interior, la pirinenca, han canviat profundament en aquests

cinquanta anys.

El mapa del 36 responia a unes enquestes que definien, a partir d'elements objectius i subjectius, els àmbits de relació bàsics dels catalans d'aleshores.

Avui tenim dues possibilitats, dues sortides : o s'ajorna l'aprovació d'aquesta Llei, esperant que el Govern i el Parlament estudiïn la realitat, a través dels elements objectius i dels esquemes subjectius, o es corregeix la mancança fent les incorporacions locals —les administracions més properes als ciutadans— la possibilitat d'incidir en la determinació de les modificacions que s'han produït en els darrers cinquanta anys.

No es poden desatendre alegrement exemples com les peticions expressades pel pla d'Urgell, pel Penedès —on tres comarques volen anar juntes—, del Banyolí, del Moianès, de la Ribagorça. Com es soluciona el problema de les quatre capitals del Baix Empordà? Per imposició des de la plaça de Sant Jaume? Exclusivament des de Barcelona? A través d'una majoria absoluta en aquest Parlament de Catalunya? És una temeritat pretendre ordenar el territori sense estudiar-lo. Si volen fer despotisme, facin-lo, almenys, il·lustrat.

Les més senyeres tradicions modernitzadores i d'amor al país, les persones i institucions que han contribuït decisivament, en el passat, a crear la consciència de catalanitat, han fet l'esforç de trepitjar el país. L'exemple del Centre Excursionista de Catalunya a començament de segle és ben significatiu.

Un diari parla, avui, del debat que es va produir ahir aquí al Parlament, i es dol de la manca d'una cita de Romanones. Doncs bé, jo els la ofereixo. Com deia Romanones, amb aquesta Llei, Convergència i Unió ha fet, està fent, «un brindis al sol», creen una cotilla jurídica i política fent un brindis al sol.

Vostès volen imposar una estructura rígida, amb un discurs falsament comarcalista; fan un brindis al sol, des d'una Administració de la Generalitat, que han creat *ex novo*, copiant esquemes de l'Estat, i que mantenen extremament centralista i centralitzadora, amb el noranta per cent dels funcionaris radicats a la ciutat de Barcelona. És una paradoxa i un furt que algun dia descobriran els ciutadans de Catalunya; lògicament, quan tinguin més informació, quan s'hagi produït el debat general, que és, en aquests moments, absolutament precís.

Quin és el resultat d'aquest procés? És, senzillament, senyores i senyors diputats, una llei comarcal inacceptable, que està mal plantejada des dels seus mateixos fonaments. Parteixen d'una comarca mítica, que no ha estat vigent pràcticament mai, de fa cinquanta anys, i l'imposen, a través de la seva majoria absoluta, als ciutadans i als ajuntaments de Catalunya.

Entre cent vuitanta-cinc —el llindar mínim— i quatre-cents ajuntaments de Catalunya —llindar més real— no podran estar representats en els consells comarcals. Ho han explicat vostès als petits municipis de Catalunya, als seus petits municipis? Els han dit, en termes jurídics, tota la veritat i només la veritat? Els han dit que podrà la comarca sostreure competències als municipis que no estaran representats als consells comarcals, i també recursos?

La comarca, doncs, es vol imposar als ciutadans i als municipis. És una cotilla, una estructura rígida, uniformitzadora, d'una realitat que és diversa. Es tracta, doncs, d'una camisa de força. La Proposició de Llei força el desplaçament del centre de gravetat dels municipis a la comarca, violentant principis elementals de la democràcia; del control directe dels veïns sembla

que es vulgui passar al control de les burocràcies dels partits, o potser, més aviat, de la burocràcia d'un sol partit.

Abans que el principi de col·laboració voluntària dels municipis per a la resolució dels problemes d'àmbit supramunicipal, sembla perseguir-se el control del territori, l'obsessió del control total del país. En aquest sentit, el Dictamen del Consell Consultiu és municipalista. És municipalista quan afirma que les comarques no poden prendre competències als municipis contra la seva voluntat; només ho pot ser per llei del Parlament: una altra constatació preocupant que les esmenes del Grup Socialista assagen de redreçar, aportant un esperit ben oposat. Es desprèn, indirectament, del contingut de la Proposició de Llei, la temença o el menysteniment de les capitals comarcals, de les ciutats intermèdies de Catalunya. Per què? Què pot aportar de positiu, en termes econòmics, urbanístics, culturals, d'estructuració general del país, l'ofegament —conscient o inconscient— de la dinàmica irradiadora de les capitals comarcals? La Proposició és profundament negativa per al futur del país, perquè introdueix reals perills de conflictivitat institucional a partir de la seva aplicació.

El conflicte, en lloc de la cooperació; la rigidesa, en lloc de la flexibilitat; la imposició, en lloc del consens. Vostès crearan una entitat formal, però no una entitat real. Les entitats locals són corporacions territorials sustentades per les seves comunitats de base, que se senten democràticament representades pels governs locals. Si s'altera el sistema de representació, es fragmenta la comunitat de referència. Això és el que pot succeir a Catalunya amb les comarques imposades, comarques imposades i depassades històricament, conflictives, encarcerades, tecnocràtiques i encobertes als municipis. Quan es tenen, senyores i senyors diputats de la majoria, responsabilitats de govern cal valorar molt acuradament les conseqüències dels nostres actes, evitant malbaratar recursos col·lectius i il·lusions generalitzades.

És bo conèixer les experiències dels països propers: partim de la consideració que el model alemany dels *kreise* no és comparable al nostre, per la puixança dels seus municipis, i són molt diferents tant el cantó francès com el cantó suís o els comtats americà i anglès. El cas italià potser és més pròxim geogràficament i culturalment. Saben què ha passat recentment amb una llei regional de la Toscana respecte a la comarcalització de la Toscana? Aquí tinc les lleis, senyores i senyors diputats: una llei de la Toscana, del 17 d'agost del 1979, *Istituzione delle Associazioni Intercomunali*. Com a annex a la llei hi ha els llistats obligatoris de municipis que pertanyen a les comarques, comarca de Lunigiana, ajuntaments de: Aulla, Bagnone, Casola, Comano, Filattiera, etcètera. Àrea o comarca de Massa-Carrara: Carrara, Fossdinovo, Massa, Montignoso. Saben què han hagut de fer els diputats de l'Assemblea Regional de la Toscana? Una nova llei que es diu: «Nova disciplina de les associacions intercomunals i abrogació de la llei regional del 17 d'agost del 1979», amb criteris flexibles i instituint que la iniciativa de pertànyer a una determinada comarca correspon als municipis.

Voldria introduir ara, molt ràpidament, senyor President, senyores i senyors diputats, una altra consideració. La seva credibilitat comarcalista. Jo sóc alcalde d'un municipi de muntanya —deixem a part, ara, les referències ideològiques, anem a les qüestions institucionals—, vaig ser ponent, també, d'una

lleí comarcalitzadora, la primera de la Generalitat restablerta, la Llei d'Alta Muntanya del febrer del 83. Han passat més de quatre anys, som al març del 87, tinc —com poden suposar— contacte diari amb els alcaldes i regidors de dotzenes de petits ajuntaments de la muntanya catalana. I vull fer un crit d'atenció a les senyores i senyors diputats i als ajuntaments de Catalunya: hem assistit, els ajuntaments de muntanya, al fracàs d'un assaig de comarcalització; no perquè fos una mala Llei, la d'Alta Muntanya, del 83, que és una Llei perfectible, evidentment, sinó per una mesquina —jo diria, gairebé, escandalosa— manca de voluntat política d'aplicació d'aqueixa comarcalització per part del Consell Executiu de la Generalitat. S'ha menystingut brutalment —i ho he de dir així, em sap greu fer ús d'aquests mots, d'aquestes paraules— els ajuntaments i els consells comarcals de muntanya, s'estan esperant des de fa quatre anys. S'havien generat il·lusions. Que els ciutadans de Catalunya, doncs, no se'n faci gaires, d'il·lusions, perquè els ajuntaments i els consells comarcals de muntanya se'ls ha deixat quatre anys sense recursos, sense ajuts tècnics, sense instruments de planificació i sense interlocutors al Consell Executiu de la Generalitat. No és un bon camí, és una palpable manca de generositat, de visió global del país; és una manca de concertació i jo diria, àdhuc, l'expressió de rapacitat per part del Consell Executiu de la Generalitat. No és un bon camí fer desaparèixer els consells comarcals de muntanya quan encara no hem pogut aplicar cap dels instruments bàsics de la Llei, el seu Pla Comarcal.

El Govern de Catalunya, doncs, no crec que tingui credibilitat en els consells comarcals de muntanya. S'ha perdut una ocasió històrica. Altres comunitats autònomes, com la Comunitat Autònoma de Madrid, ens estan passant al davant en qüestió d'aplicació de política de muntanya, senyor Camp, i estem en camí, amb aquesta Llei, de perdre una altra oportunitat històrica.

Com a alcalde d'una població capital de comarca i com a portaveu d'alguns petits municipis els puc anunciar el fracàs de la camisa de força que volen imposar amb aquesta Proposició de Llei.

Les esmenes parcials que ha presentat el Partit Socialista van en la línia de garantir, des de la base, que el procés d'establiment de les comarques, la seva capacitat competencial, els recursos i els òrgans de govern s'adaptin, amb flexibilitat, a les necessitats de la Catalunya moderna; fugint de l'uniformisme, de la rigidesa, de la imposició; s'assenten en els principis elementals del progressisme, del respecte democràtic, de la voluntat dels ciutadans i de la gradualitat, jo afegiria també, que es recolzen en el sentit comú. Unes esmenes que possibiliten un procés que s'inicia en els ajuntaments, corporacions locals que manifesten la seva voluntat de col·laborar amb els ajuntaments veïns, que s'institucionalitza a través de l'aprovació pel Parlament de l'estatut comarcal —es tracta d'una comarca amb competències de geometria variable—, un procés que...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. Un procés que al cap de cinc anys completa el Parlament de Catalunya actuant supletòriament de la iniciativa de la societat civil, però no substituint-la ni violentant-la.

Totes les esmenes del conjunt que estic defensant, esmenes que les senyores i els senyors diputats coneixen a bastament,

van en aquesta direcció constructiva i progressiva. Que les comarques no siguin, perquè no ho han de ser, perquè fóra enormement negatiu, no siguin petits Parlaments, on el debat ideològic i la confrontació ocupin el temps que els ajuntaments mancomunats han de destinar a la resolució dels problemes dels ciutadans, problemes de nombre i complexitat creixent.

Els convido, senyores i senyors diputats de la dreta, a votar afirmativament aquestes esmenes. Així no els caldria rectificar com als toscans de l'exemple anterior. He de mantenir la meua esperança, malgrat que és molt minsa, que no romandran en la seva actitud prepotent, temerària i, al mateix temps, inflexible. En tot cas, si continuessin collats per la rigidesa que els ha caracteritzat en aquesta qüestió, estic segur —és una convicció profunda que els vull dir— que serà la societat catalana qui els haurà de rectificar. Infligiran un sever correctiu al conjunt d'aquesta societat. Els centenars de municipis petits i els municipis més dinàmics de Catalunya, però estic segur que aquest model imposat no es consolidarà i que quan es produeixi el necessari debat, els quatre punts cardinals del nostre país, serà la societat catalana qui els haurà de rectificar. El país el rectificarà, però s'hauran perdut quatre o cinc anys; el Parlament s'haurà desprestigiats un xic més i Catalunya avançarà obstaculitzada per les dificultats imposades per la seva petita visió conjuntural. Malgrat tot, nosaltres creiem en el sentit comú i en l'energia continguda en el poble català i en els seus municipis, que, finalment, passarà per damunt d'aqueixes dificultats amb la força que ha demostrat en ocasions molt més dramàtiques que la present.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per fer un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc anunciar-los que la meua intenció és de fer un torn en contra de l'esmena 3 bis del Grup Socialista i demanar que a cada esmena del Grup Socialista pugui explicar a la Cambra quina és la nostra posició. Perquè, altrament, amb l'exposició que ha estat feta pel senyor Ganyet, s'han fet moltes manifestacions però una defensa explícita cada vegada que surt en aquestes esmenes, pot considerar-se que ha estat feta, però m'agradaria que cada article, quan arriba el seu moment, poder fer una defensa o un torn en contra de cadascuna d'aquestes esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, aquesta Presidència entén, en principi, que si s'acumula la defensa s'hauria d'acumular el torn en contra. És evident que en la defensa d'aquestes esmenes, l'Il·lustre Diputat que l'ha precedit, pot haver fet consideracions de caràcter general que poden indicar, potser, una mena de torn de totalitat, però això no obvia que l'Il·lustre Diputat que ha intervingut hagi fet la defensa que ell ha estimat oportuna, per tant, el senyor Diputat també pot fer la defensa que estimi oportuna i, en aquest moment, aprofitar per fer un torn en contra de cada una d'elles, perquè aquesta Presidència no s'hi oposarà. En tot cas pensa que podria distorsionar el debat si en cada moment haguessim de tornar a obrir un torn en contra de cada una d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor Diputat.

(Remor de veus.)

El Sr. PONT : Bé, acatant disciplinadament la decisió del senyor President, aniré a fer un sol torn en què inclogui tot aquest conjunt, tot aquest conjunt de coses.

En primer lloc, i amb referència als elements d'esmena a la totalitat —segons el meu criteri—, que han estat fets pel senyor Ganyet, dir-li que les referències als acords de la Federació de Municipis, molt bé, ens han arribat puntualment a tots els senyors diputats de la Cambra aquestes conclusions, igualment com l'Associació Catalana de Municipis també ha tingut l'atenció d'enviar a tots els senyors diputats les seves conclusions i els seus informes sobre aquest tema de l'organització territorial i que no ja el nostre Grup, sinó que, em sembla que tots els membres de la Ponència els han tingut constantment presents, acceptant-los, cadascú, doncs, segons les seves posicions, però les opinions de les dues entitats associatives a Catalunya, d'ens locals, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis, han estat presents en tots els treballs de la Ponència.

Quant al conjunt de desqualificacions que s'han fet a la Llei : el tema de les comarques imposades, de la cotilla, de la rigidesa, de tot un conjunt de coses que s'han dit en aquesta Llei, és l'opinió del senyor Ganyet —m'imagino que és l'opinió del Grup Socialista—, és la seva opinió, però no cal dir que nosaltres estem totalment en contra d'aquestes opinions pejoratives en contra de la Llei que ha elaborat la Ponència conjunta i la Comissió.

Quant a la cosa històrica de les comarques del 1936 : el seu restabliment, els treballs, com podríem haver fet tot això aquí al Parlament..., em sembla que és oportú de recordar a aquest Parlament com va funcionar aquest tema de l'organització territorial de Catalunya en la primera legislatura, des de l'any 1980 a l'any 1984, en una ponència també conjunta, que es va dedicar, sobretot, a rebre opinions de tècnics i de persones molt coneixedores del tema. Les persones que formaven part d'aquella Comissió sabran que vam acabar als quatre anys, i va ser impossible d'elaborar un sol document, per curt que fos, d'opinió conjunta de totes aquelles persones que ens havien vingut a parlar. Tothom venia, explicava la seva versió, la referència —quan parlàvem de comarques— era sempre la de l'any 1936, però no hi havia pas uns criteris majoritaris, ni simplement repetits. Gairebé diria que podríem afirmar que cada vegada que venia alguna persona entesa d'aquestes, ens explicava la seva història, la història de l'entitat o l'opinió de l'entitat que representava, però no coincidia ni de lluny amb les altres. Vol dir que aquest esforç durant quatre anys de voler escoltar a la gent entesa de Catalunya, no ja el Grup de Convergència i Unió, sinó aquest Parlament, la va fer.

Cert que totes aquestes opinions de la gent entesa i tots els treballs que s'han fet i la recopilació dels treballs de la Ponència de l'any 1930, tots aquests treballs serviran per procedir a la modificació de l'estructura comarcal que la nostra Proposició de Llei vol implantar en aquest moment; no és de cap manera un procés tancat. Nosaltres proposem a aquest Parlament l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei, partint de la base d'un restabliment inicial de les comarques del 1936, però amb unes mecanismes de modificació o de creació de noves comarques; per tant, de cotilla rígida, res : una voluntat de poder variar, tant en la seva estructura territorial com fins i tot en el seu

marc competencial, per acord d'aquest Parlament, les possibles competències de les comarques.

És clar, hi ha coses que es diuen aquí, per exemple, en el tema que si volem sostreure competències municipals, i passar-les a comarcals —de l'article 31, que després en parlarem clarament—, que se'ns fa com una acusació a nosaltres, quan la Proposició, la proposta alternativa del Grup Socialista també la conté, senzillament amb una majoria diferent a l'hora de prendre aquest acord.

En fi, una desqualificació tan forta que s'ha fet d'aquesta Llei en aquest moment del procés, quan ja han estat rebutjades les esmenes a la totalitat, a mi em semblaria que no és oportuna; la presidència diu que sí, que l'hem d'acceptar. Ho repetixo, nosaltres creiem, en el nostre Grup, que no és el moment de fer aquesta manifestació de rebuig total, perquè em sembla que no ha estat dit que fos res acceptable d'aquesta Proposició de Llei.

Aleshores, passaria ràpidament al que sí que em sembla que escau en aquest moment, que és contestar les esmenes que ha presentat el Grup Socialista, i que han agrupat per a la seva defensa.

Aquestes esmenes són les següents —i he de demanar perdó als senyors diputats i a les senyores diputades, perquè serà una mica llarg, n'han agrupat bastants.

Primera esmena, la 3 bis. Pensem que és una esmena que hauria estat retirada, perquè va ser recollida en ponència. Aquesta definició de la comarca com de l'agrupació dels termes municipals que la integren ha estat recollida en l'article 3, punt 2, del text que debatem.

Esmena número 4, del Grup Socialista. Aquí és un altre procediment que el Grup Socialista vol fer servir per implantar les comarques amb la participació dels experts, que, d'alguna manera, és recollida també per part nostra, aquesta esmena, quan establim el sistema de modificar provisionalment, en el primer any, el Mapa Comarcal de Catalunya.

Esmena número 9, del Grup Socialista. Se'ns demana que, per a la consulta dels municipis, se'ls doni quatre mesos de temps. Nosaltres creiem que dos mesos perquè els municipis opinin sobre aquest tema, són més que suficients. Em sembla que si una cosa ha quedat palesa aquí és que tots els municipis coneixen la divisió del 36, tenen una opinió formada, i, per tant, dos mesos és temps més que suficient perquè es manifestin.

Esmena número 11, del Grup Socialista. Aquesta, com que serà acceptada pel nostre Grup, no cal que en faci torn en contra.

Esmena número 14. L'acord sobre la consulta ha de ser pres —diu— per majoria absoluta. Es demana la supressió, perquè nosaltres entenem que és un acord important i que és bo que l'ajuntament es manifesti per majoria absoluta.

Esmena número 17. En aquest cas, es tracta que, una vegada feta la consulta, el Consell Executiu lliuri a la Comissió de Delimitació Territorial i a la Comissió Jurídica Assessora els treballs que hagi fet, exactament igual que nosaltres recollim en la Transitòria Primera, només amb una diferència, que és que el Grup Socialista diu que això es faci per a l'establiment de la divisió comarcal de Catalunya, i nosaltres, com que ja hem establert la del 36, diem que això es faci per a la modificació de la divisió territorial de Catalunya. Adonin-se, per això, senyors

diputats, que és exactament el mateix text el que nosaltres tenim a la Transitòria Primera que el que té el Grup Socialista en aquesta esmena, evidentment, per a la fase posterior. El mateix text; vol dir que tot allò que s'ha dit abans de la cotilla i totes aquelles coses, en aquest cas penso que no s'ha d'aplicar ni a la nostra, ni, evidentment, tampoc a la proposta que fa el Grup Socialista; penso que s'ha equivocat el senyor Diputat abans.

Esmena número 18...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La 19, vol dir; 19.

El Sr. PONT : Sí, senyor President, l'esmena número 19. És una esmena d'addició d'un nou apartat per donar publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* del Projecte de Llei. Nosaltres entenem que, quan s'hagi fet la consulta i s'envii el Projecte de Llei a aquest Parlament, és la via parlamentària la que actuarà sobre aquest Projecte de Llei, i aquesta audiència als ajuntaments via *Diari Oficial de la Generalitat*, quan ja se'ls ha fet la consulta, no és necessària.

Esmena 20. Diu que del resultat..., i ens proposen una modificació. Nosaltres creiem que voler fer les comarques possibles, si acceptéssim aquesta esmena, les fariem molt més difícils.

Esmena 22. Aquí es tracta de l'oposició que es pot fer, per part d'uns municipis, a constituir-se o no en comarques. Nosaltres creiem que no hem de ser tan limitatius, i, per tant, no acceptarem aquesta esmena 22.

Esmena 24, del Grup Socialista. Es demana que s'inclogui la modificació de demarcacions i de capitalitats en un mateix article, en l'article 7. Nosaltres pensem que ja està bé com està, separatament demarcacions i capitalitats.

Esmena número 26, del Grup Socialista. Es demana una menció específica a la fusió de comarques. Nosaltres entenem que la modificació de comarques comprèn també, evidentment, la fusió d'aquelles comarques que vulguin així decidir-ho, d'acord amb els mecanismes que preveu la Llei —que els preveu!, la Llei—, perquè si tres comarques ho decideixen, puguin tenir una iniciativa que vagi en els informes de la Comissió Jurídica Assessora, a la de Delimitació Territorial, que vagi a un projecte de llei, que vingui aquí al Parlament, i que aquelles comarques es puguin fusionar; no és impossible, el mecanisme és previst en la Llei.

Esmena número 27, del Grup Socialista. Aquí és la iniciativa local per la modificació. Nosaltres tenim un altre sistema que és el que apliquem en la Llei.

Esmena número 29. Es tracta que la consulta, pel que fa als ajuntaments, adapti les mateixes modalitats que les previstes en els articles 5 i 6, però aquí cal tenir en compte que el que preveu la Proposició de Llei per als articles 5 i 6 només és per a l'establiment inicial de les comarques, no per a les modificacions que puguin venir posteriorment.

Esmena 31. Aquí estem en allò de la creació de comarques i els quòrums dels municipis. Aquí, com que anunciem el vot a favor de l'esmena del PSU, el vot a l'esmena —parcial— del PSU, al de Convergència i Unió, de suprimir la segona part d'aquest article 9, aquesta esmena, quan arribi el seu moment haurà decaigut, suposem.

Esmena 32; esmena 32, del Grup Socialista. En aquest cas, es demana que la modificació de la denominació i capitalitat sigui feta per llei del Parlament de Catalunya. Nosaltres entenem que la modificació de capitals sí que pot ser fet d'aquesta

manera, però que la denominació no és necessari fer-la per llei.

Esmena número 71 bis. En aquest cas, es demana que la via de delegacions quedi oberta a les delegacions que puguin rebre les comarques, les competències que puguin rebre les comarques. Es demana que s'obri a delegacions d'altres administracions públiques. Nosaltres entenem que és millor que es mantingui el text actual perquè això representaria, d'alguna manera, obrir una via directa de delegació de competències per part de l'Estat a les comarques, prescindint de la Generalitat; per tant, votarem, evidentment, també que no a aquesta esmena.

Esmena 72. Parla de les competències municipals, i es demana d'addicionar que els municipis exerciran les que convinguin, voluntàriament, amb el consell comarcal i els ajuntaments afectats. És evident que, les que convinguin voluntàriament, les podran fer, però també n'hi haurà d'altres que hauran de fer, que són les que s'estableixen en l'article 31, amb les limitacions que ja hi havia abans, i amb les noves limitacions que introduïrem quan tractem d'aquest article.

Esmena número 74. En aquest cas, es demana de suprimir els supòsits especials establerts per la legislació de règim local. Això està establert així en la Llei de Bases, i, encara que ho treïssim, continuaria subsistint; per tant, no votarem a favor d'aquesta esmena.

75. En aquest cas, es tracta d'addicionar una esmena d'addició. Nosaltres creiem que quan són obres i serveis supramunicipals o complementaris, no cal que hi hagi aquest quòrum que ens demana el Grup Socialista, i, per tant, hi votarem en contra.

76. En aquesta, hi votarem afirmativament.

Esmena 80. Tornem a ser en el cas de les altres administracions públiques, però, en aquest cas, com que no entenem que pugui ser limitatiu i hagi aquesta transmissió directa de l'Estat a la Generalitat, acceptarem aquesta esmena.

Esmena 83. En aquesta esmena, hi votarem en contra, tot i estant d'acord amb el fons, el fet que els municipis siguin consultats, és evident que ha de ser fet, però creiem que és més matèria reglamentària establir com es farà aquesta consulta als ajuntaments, que no pas matèria de llei. Acord en el fons, però votarem en contra de la forma.

Esmena 84, de modificació. En aquest cas, estem igual que en la 80 : són matèries per desenvolupar per via de reglament la previsió de les modificacions del programa, un cop establert ja, un cop feta l'aprovació, les modificacions, és lògic que la forma en què siguin fetes sigui ordenada per via de reglament.

88. L'esmena 88, del Grup Socialista. Votarem també afirmativament en aquesta esmena.

Esmena número... Bé, aquesta esmena, potser, encara que estic fent un torn en contra, potser seria possible fer-ne una petita defensa, i dir que nosaltres, respecte a aquesta importància que pugui tenir la població de les capitals, en casos determinats en què un servei municipal passés a comarcal, no entenem que pogués fer-se en contra de la voluntat de més de la meitat de la població de la comarca, i, per tant, acceptem aquesta esmena del Grup Socialista.

Esmena 93. En aquest cas, en realitat es tracta que, si no hi ha acord entre les entitats interessades en la utilització del servei, nosaltres diem que sigui el Departament de Governació qui prengui una resolució definitiva; per part del Grup Socialista se'ns demana que això se suprimeixi. Nosaltres entenem

que, quan no hi ha acord, algú ha de decidir, i en aquest cas creiem que és escaient que sigui el Departament de Governació.

Esmena número 97, del Grup Socialista. Votem també aquesta esmena afirmativament. Creiem que és bo que en el programa de qüestió comarcal hagi fet la previsió per desenvolupar aquest tema.

Finalment, l'esmena número 100 —número rodó—, no podem votar-la afirmativament perquè, en aquest cas, es tracta de suprimir la frase que diu : «d'acord amb els programes i els plans elaborats per la Generalitat en aquesta matèria». Nosaltres som fermes partidaris que la primacia en aquests temes pertanyi a la Generalitat i, per tant, sostenim que cal incloure-ho.

Demano excuses als senyors diputats i a les senyores diputades per l'extensió d'aquesta meua intervenció, però em semblava que la Cambra tenia dret a conèixer la nostra opinió sobre aquests temes : per què votariem afirmativament o per què votariem negativament les esmenes que ha presentat el Grup del PSC, i m'he d'excusar per haver-ho fet d'una manera ràpida i que segurament haurà resultat poc entenedora per als diputats, però no ha estat la meua culpa, i me n'excuso, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem ja a sotmetre a votació aquesta esmena número 3 bis, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen de l'article tercer.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 3 ha estat aprovat per 70 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'article quart. L'esmena número 5, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, defensarem conjuntament amb aquesta esmena les esmenes números 7, 8, 10, 12, 16, 23, 30, 33 i 34. I és una llàstima, perquè si ens haguéssim quedat abans no fóra rodó, però fóra cap-i-cua, diguem-ne.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

El Sr. VIVES : I ho farem d'una manera, n'estic convençut, més breu que el debat que ens ha precedit —i no per això menys interessant, esperem.

Bé, aquest grapat d'esmenes són les que fan referència a la confrontació entorn del procés de creació de les comarques, procés que ens separa del text subscrit per la majoria, ja que nosaltres, si bé partim de la divisió territorial de l'any 36, no és menys cert que ho fem de manera provisional, i no és menys cert que ho fem —ho deia abans, però com que he estat contradit, i no he volgut demanar la paraula per al·lusions— perquè aquells consells comarcals provisionals actuïn de pivot, actuïn, en certa manera, d'àrbitre, actuïn de mecanisme al qual adreçar

el conjunt d'estatuts d'un seguit de municipis, d'una mateixa comarca o de comarques diferents, abans d'arribar al Ple del Parlament de Catalunya, a la Comissió Primera, tal com ho dibuixem en el nostre text.

Es tracta, en definitiva, que, a partir d'aquesta divisió del 36, hi hagi una agrupació voluntària de municipis, que res pot tenir a veure amb la divisió del 36, per tal d'elaborar un projecte d'estatut comarcal en el qual es dibuixin quines competències vol assumir aquella agrupació de municipis, i quins recursos creuen que han de dotar aquelles competències.

Es tracta, en definitiva, per altra banda, i coherent amb aquesta tesi, de dir que no a la proposta de programes d'actuació comarcal que ens fa el Grup de la majoria que subscriu el text que serveix de base a la discussió. De dir que no a aquest programa, perquè, com dèiem en el torn de totalitat, malgrat ser programes amb voluntat de continuïtat, no deixen de ser programes per a quatre anys; perquè són programes que tindran una base bàsicament pidolaire, és a dir, els municipis s'ajuntaran, s'asseuran en el consell comarcal, elaboraran un programa d'actuació, que, per tant, no vol dir un seguit de competències : vol dir un seguit d'actuacions, i qualsevol tipus d'actuació en la seva més estricta consideració del terme, vol dir, en definitiva, un programa d'obres, un programa de realitzacions, un programa de coses a fer en aquella comarca, no amb voluntat de continuïtat, sinó com a elements estancs, com a, en definitiva, iniciatives que tindran un inici i que tindran un final, i que un cop tancat, si és que es tanquen alguna vegada, s'acabat aquella actuació comarcal.

En conseqüència, és un programa que no altera res de la distribució competencial entre els diferents ens, entre les diferents institucions que hi ha a Catalunya, i que, al contrari, a la nostra manera de veure, poden crear un cau important de conflictes en la mesura en què es modifiquin determinades majories municipals en plena aplicació del programa d'actuació; un cau de conflictes entre la comarca i la Generalitat, i, a tenor de la Llei que hem aprovat abans, un cau de conflictes entre la comarca i les diputacions.

Es tractava, a la nostra manera d'entendre, de fer de les comarques quelcom desitjat pels mateixos municipis, i és evident que això no es produeix si no és en la mesura que els municipis, lliurement, estableixen quines competències volen assumir, que seran diferents d'una comarca a l'altra, però no seran diferents per una actuació puntual i concreta, sinó que seran diferents en la mateixa consideració, en la mateixa estructuració de totes i cadascuna de les comarques.

Es tractava, en definitiva..., i jo aquí voldria contradir el senyor Ferran Pont, perquè crec que la memòria li ha fallat : a la primera legislatura, jo, que vaig tenir la sort de compartir... (*Remor de veus.*) Sí, senyor Subirà, és molt difícil que al senyor Ferran Pont li falli la memòria, és extraordinàriament difícil, però, en canvi, en aquest tema, jo crec que li ha fallat : no és cert que a la primera legislatura acabéssim, la Ponència que va ser creada en aquell moment, sense cap mena de document; en vam elaborar un, vam elaborar un document de conclusions d'aquella Ponència, i precisament aquell document de conclusions, que jo lamento no portar a la cartera —me l'he deixat en el despatx—, en aquell document de conclusions se situaven una sèrie d'elements comuns, als quals volíem arribar d'acord amb aquesta estructuració comarcal.

Curiosament, curiosament, els elements comuns —és cert o no, que hi havia un document de conclusions?—, en aquells elements comuns d'aquell document de conclusions, allò en què ens vam posar d'acord en aquella Comissió, són precisament els únics temes en els quals estem d'acord ara els diferents grups parlamentaris; és a dir, aquelles coses que vam ser capaços de col·locar en el document de conclusions, avui són idèntiques en el document de la majoria, en el document socialista, en el document del PSU : la consideració de naturalesa jurídica de la comarca, el caràcter que hauria de tenir, quin tipus, en definitiva, de presència havia de tenir sobre el territori català. El que succeeix és que a partir d'allí és on neixen les diferències de com hem d'arribar a constituir aquells ens, aquelles comarques.

Des de la nostra concepció en aquestes esmenes, es tracta d'establir un cert principi d'igualtat entre velles i noves realitats; entre comarques que han quedat, jo crec, immutables des del 36 fins aquí, fruit de la mateixa naturalesa bàsicament econòmica d'aquelles comarques, comarques de característiques bàsicament agrícoles, i les noves realitats, que vénen dominades per una transformació urbana important, que requereixen un tracte competencial i de recursos substancialment diferents.

Vostès no ho faran així. Vostès preguntaran, simplement, si sí o si no; vostès, en definitiva, no deixaran que els municipis participin ni en l'elaboració del mapa —que ho farà de nou el Parlament després—, ni en el marc competencial, que això, per entendre'ns, ni tan sols passarà pel Parlament de Catalunya. I no és cert que en la nostra proposta poguessin quedar forats sense adscripció comarcal en el conjunt del territori català. Això no és cert. El nostre text —i si vostè diu que sí, que és cert, amb el cap, vol dir que no se l'ha llegit atentament—, el que fa és dir : «fem aquest procés de voluntarietat municipal; establim aquests estatuts comarcals, que els consells comarcals resolguin aquelles dificultats entre municipis que no s'hagin adherit a aquest procés de lliure creació comarcal i aquells que s'hi hagin adherit, i aquells conflictes que sigui possible resoldre a partir de la mateixa dinàmica municipal, en un termini que crec recordar que és de cinc anys, si finalment no queden resolts, és el Parlament de Catalunya qui estableix això».

Jo els emplaço a vostès que, d'aquí a cinc anys, en tornem a parlar, d'aquesta qüestió, i veiem fins a quin punt han avançat les comarques i fins a quin punt no han avançat, perquè, en definitiva, el nostre projecte, el que permetia era resoldre tots i cadascun d'aquests problemes per la via que vostès plantegen de resoldre, no els conflictes, sinó aquelles coses que podrien ser, fins i tot, de lliure adhesió municipal.

En conseqüència, per tant, un procés radicalment diferent, un procés que té en consideració molt més la voluntarietat d'adhesió dels municipis, un procés que parteix molt més d'una instauració comarcal —i aquest és el *quid* de la qüestió—, de molt major poder comarcal, d'un estatut comarcal amb competències desitjades per la mateixa comarca i aprovades i referendades per aquest Parlament de Catalunya, no com un programa de fer ponts, de tapar forats, d'arreglar carreteres, d'arreglar camins, que seran aquests programes d'actuació comarcal, sinó, en definitiva, com un autèntic ens competencial, com un autèntic poder polític atorgat a les comarques de Catalunya.

Per aquestes consideracions, sotmetem a la Cambra aquest

conjunt d'esmenes, amb la voluntat de modificar de soca-rel el procés de creació comarcal que pretén Convergència i Unió pel que nosaltres proposem, que parteix d'aquestes dues consideracions: la llibertat d'associació dels municipis i l'assumpció d'un autèntic poder polític comarcal a partir de la definició de competències pròpies, més enllà d'aquestes genèriques i buides de contingut que els atribueix la Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Senyor President, senyores i senyors diputats, dir en primer lloc, i començant pel final, tres intents de puntualització en la intervenció del senyor Maties Vives. El tema dels forats. Certament, senyor Maties Vives, al final de la qüestió, al cap de cinc anys, no quedaran forats. El Parlament de Catalunya resoldrà. La meua intervenció era en el procediment inicial. Al cap de cinc anys no quedaran forats, perquè vostès preveuen que el Parlament de Catalunya decideixi. Totalment d'acord.

Segon tema, sobre el programa d'actuació. És clar, vostè ha repetit diverses vegades aquí els quatre anys de vigència del programa d'actuació. Jo, en aquest moment, no sé si sóc capaç de recordar que és possible que el document de treball inicial del Govern parlés dels quatre anys, però, actualment, l'article 29.2 diu exactament que el programa d'acció és de vigència indefinida —article 29.2—, i preveu les modificacions que vulguin fer en aquest programa d'actuació els consells comarcals, i les revisions, les revisions que hagi previst el mateix programa comarcal, en funció d'aquest tema electoral que dèiem: és molt lògic que, quan es faci aquest programa d'actuació a cada comarca, en funció de la renovació que es prevegi es digui, al cap de tres anys, al cap de quatre, quan coincideixi amb eleccions es faci una revisió. Això acostuma a succeir en tots els plans d'ordenació o en la majoria de plans que s'estableixen, que no pot ser una figura fixa a llarg termini, sinó que s'han de preveure modificacions i revisions. Article 29.2; està perfectament reconegut.

Després, senyor Maties Vives, un altre tema important, de puntualització, que em sembla que és bo que els senyors diputats i les senyores diputades d'aquesta Cambra en tinguin memòria, que és el resultat de la Ponència conjunta que va escollir aquest Parlament de l'any 80 al 84, el resultat. Jo he dit abans que no havia establert conclusions, aproximadament. Vaig de seguida al tema. Aleshores, és cert que, al final, la Ponència va acordar que establiria un document de conclusions; va dir: «S'ha de fer un document de conclusions». Després de quatre anys, tothom veia claríssim que no podíem acabar sense tenir un document de conclusions.

Aquest document de conclusions havia de tenir dues parts: una part jurídica i una part política. Molt bé. De la part jurídica, es va fer un esborrany per part dels serveis d'aquest Parlament, esborrany que la Ponència no va arribar a tractar, ni a aprovar, ni a desaprovar, ni a considerar. I, quant als aspectes polítics, jo no tinc coneixement que la Ponència hagués arribat a posar damunt la taula, preparada per quin grup o per qui, un document polític en aquest sentit. Ara, evidentment, l'esborrany jurídic hi era. Si algun grup va fer un esborrany polític, i jo no ho sé, també li ho accepto, però el que sí que li dic és que la Ponència no va fer una sola reunió per debatre —no ja per apro-

var, sinó per debatre— aquests documents. Per tant, van passar els quatre anys i la Ponència conjunta d'aquest Parlament no va prendre cap conclusió sobre el tema de l'organització territorial de Catalunya. És un precedent a tenir en compte, quan nosaltres hem agafat la divisió del 1936, per tirar aquest tema endavant, perquè tenim l'absoluta seguretat, nosaltres —i estic segur que, d'alguna manera, també altres grups en el seu interior—, que, o anàvem per aquest camí o aquest tema quedaria *ad kalendas graecas*.

Anem ara, concretament, a les esmenes del Grup del PSU. Esmena número 5, en primer lloc. L'esmena número 5, la votarem en contra, perquè pretén que iniciem aquest procés de consultes als ajuntaments..., ens fa treure l'expressió «abans de sis mesos»; pensin que aquests sis mesos són aquí en funció de la previsió d'eleccions municipals; som al mes de març, el mes de juny tenim unes eleccions municipals, constituïts els ajuntaments vindrà el mes de juliol i d'agost, que si ho volguéssim fer seriem acusats pels grups de l'oposició de fer-ho i que, lògicament, hem d'anar al mes de setembre per poder portar endavant aquest tema. Si suprimíssim això i diguéssim que ho hem de fer de seguida segur que aniríem igualment al mes de setembre.

Esmena número 7, del PSU. Aquí és tot un altre sistema; surt la comissió d'experts. Nosaltres estem d'acord que hi hagi aquesta comissió d'experts, en diem Comissió de Delimitació Territorial, i l'establim en la Llei municipal i de règim local. Com que preferim la denominació de Comissió de Delimitació Territorial que li hem donat, votarem en contra de l'esmena del PSU.

Esmena número 8, quant a la consulta, temps per a la consulta, demanen sis mesos perquè els ajuntaments siguin consultats. Abans ho he dit: em sembla que la majoria dels ajuntaments, després dels anys 30, tenen un coneixement d'aquest tema per saber si estan d'acord o no amb la divisió del 36 i que els dos mesos que preveu el treball de la Proposició de Llei de la ponència conjunta i de la Comissió és més que suficient.

Esmena número 10, del PSU; la constitució dels consells comarcals provisionals. Evidentment, nosaltres tenim un altre sistema i no els podem introduir això, ara, aquí, tot i que em permetrà el senyor Maties Vives que, amicalment, li digui que, fent un judici d'intencions, aquesta divisió del 36 i aquesta constitució dels consells comarcals també podria ser per a alguna cosa més que només, exclusivament, per variar les comarques, sinó que el fet d'establir-los podria anar... Com que, en aquest cas, aquesta presumpció d'intencions seria favorable a la nostra tesi, a mi ja m'està bé que fos així si és que passés, però fóra evidentment un judici intencions exclusius per la meua part, aquesta afirmació.

Esmena 16, del PSU. És clar, aquí tornem a tenir el mateix cas del procediment que estableix el PSU per fer el seu sistema d'establir comarques, que nosaltres entenem que fóra complicat que la sola oposició d'un municipi que no es volgués integrar l'obligaria a fer-se un estatut comarcal per a ell sol, o aquell municipi frenaria tot el procés de la comarca i que, evidentment, per tot aquest conjunt, no només per aquestes coses, sinó per les altres que hem anat dient del procediment proposat pel PSU, nosaltres creiem que és millor anar al text de la Proposició de Llei.

Esmena número 23. L'esmena número 23, del PSUC, es

tracta d'una addició, quan hi hagi dos o més projectes d'estatut en un mateix àmbit. És clar, jo li he de dir que hem de tornar al mateix : el nostre sistema pensem que és més adequat i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena, també.

Esmena número 30, del PSU. En aquest cas, gairebé els la votarem tota, perquè la major part d'aquest article 9 serà suprimit, o sigui, un bon tros de l'article 9 el suprimirem, atenent el dictamen del Consell Consultiu, però també atenent que el PSU, doncs, havia intuït ja que aquesta qüestió havia de ser modificada.

Esmena número 33. Sí, es tracta que parlava d'una referència a les capitals de comarca. Nosaltres entenem que tenim un altre procediment per a la qüestió de les capitals de comarca, i considerem que el nostre és millor.

Finalment, esmena número 34, que gairebé és la darrera, no és cap-i-cua, però sí que és una esmena que nosaltres votarem afirmativament per creure que és adequada aquesta supressió que ells proposen i que la iniciativa legislativa normal és la millor per a aquest tema.

I, aprofitant ja per acabar, sí que voldria demanar a la Mesa que tingués en compte la possibilitat, per una esmena tècnica, que si aquesta esmena 34, del PSU, fos aprovada, això representaria una considerable reducció de l'article número 12, i tenint en compte que l'article número 11 també és molt curt, i fan referència al mateix tema, i ara, en haver suprimit aquesta segona part, el nostre criteri, estrictament tècnic, seria que fóra millor que aquests dos articles fossin un sol article en la redacció definitiva de la Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : O sigui, que responia a l'article 12 i...

El Sr. PONT : 11 i 12, si s'aprovés.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Si s'aprovés...

El Sr. PONT : Si s'aprovés l'esmena del PSU...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : O sigui, que només quedaria : «el canvi de capitalitat de la comarca s'estableix per llei.»

El Sr. PONT : ...podria anar perfectament en un sol article 11 i 12.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. PONT : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, per aquest torn, que ha estat ja més curt, i que no és pas voluntat meua voler-los allargar aquest torn; l'anterior ha estat molt llarg, aquest ha estat més curt, confio que els pròxims puguin ser més curts.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Correspon ara l'esmena número 6, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marc Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Senyor President, de l'escó, simplement.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : La finalitat que es busca amb l'esmena que presentem és evitar de portar les actuacions a un ritme massa lent, com en el cas de cinc mesos, bo i fent que el ciutadà i les institucions, especialment les municipals, tinguin la sensació que s'actua, si bé sense precipitació, prou diligentment.

Aquests mesos que Esquerra Republicana de Catalunya proposa —el nostre Grup parlamentari—, el considerem prou suficient...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau!

El Sr. VILA I COMAPOSADA : ...tant més atenent el que prescriu l'article cinquè, que dóna dos mesos als ajuntaments per contestar.

Gràcies, President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT (*de l'escó estant*) : Senyor President, haig de tornar a fer una referència al mateix tema de les eleccions municipals previstes. Si acceptéssim aquesta esmena del Grup d'Esquerra Republicana, hauríem de fer-ho, aproximadament, doncs, si som a finals del mes de març, d'abril, de maig, de juny, just no els tindríem... o ho hauríem de fer amb els consistoris actuals o amb els altres sense constituir. Nosaltres entenem que és millor deixar aquests sis mesos per poder fer la consulta als ajuntaments.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Sotmetem ja a votació les esmenes corresponents a l'article quart.

Esmena número 4.

Vots a favor, es posin drets, si us plau. És del Grup Socialista.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Esmena número 5, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 5 ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions.

Esmena número 6, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 61 en contra i 23 abstencions.

Esmena número 7, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 7, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 23 abstencions.

Text del Dictamen de l'article quart.

(*Ll. Sr. Pont s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PONT : Senyor President, abans de votar el text del Dictamen de l'article quart, voldria fer notar al senyor President que a l'article quart, en Comissió, es va canviar «el procés», que deia inicialment; o sigui, en començar l'article quart, el 4.1 diu : «El procediment per establir la divisió comarcal...», abans deia : «El procés per establir la divisió comarcal...».

Això va ser canviat en Comissió, tothom hi va estar d'acord.

Ara bé, en el punt 2 d'aquest mateix article...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Diu «el procés» també, «aquest procés»...

El Sr. PONT : Diu «el procés». Aleshores, per coherència tècnica, si ningú hi té cap inconvenient, s'hauria d'entendre també que és «el procediment»... La segona vegada, digués...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ...en el punt 2. Aquest «procediment»...

El Sr. PONT : ...per coherència tècnica amb el primer.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per coherència crec que és acceptable, si cal...

El Sr. PONT : Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ...si no hi ha inconvenient. Es tractaria d'una esmena tècnica.

Per tant, se sotmet a votació, amb la incorporació d'aquesta consideració de caràcter tècnic... (*El M. H. Sr. Barrera s'aixeca per parlar*), digui, senyor...

El Sr. BARRERA : No... Em pensava que ja anava a passar-se a votació l'article i volíem demanar votació separada per a l'article 1, per a l'apartat 1 i per a l'apartat 2.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

Per tant, votarem en primer lloc l'apartat primer. Apartat primer de l'article quart.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat primer de l'article quart ha estat aprovat per 65 vots a favor, 29 en contra i 4 abstencions.

La resta de l'article, apartat segon.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta segona part de l'article ha estat aprovada per 69 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Correspon defensar ara l'esmena 15, única que queda encara corresponent a l'article cinquè, del Grup Mixt. El Grup Mixt desitja defensar aquesta esmena, o la dono per defensada? És l'esmena 15 a l'article cinquè.

El Sr. CASALS I PARRAL : Senyor President, és per retirar l'esmena 15 i 18 —números antics, 24 i 27.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Com ha dit? 15, 18...

El Sr. CASALS I PARRAL : 15 i 18.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 15 i 18. D'acord, moltes gràcies.

Per tant, ara sí que podem sotmetre a votació les esmenes defensades corresponents a aquest article.

Les esmenes 8, 9, 10, 12 es poden fer conjuntament? 8, 10, 12. No hi ha inconvenient? No? Separadament? (*Pausa*). Doncs, una per una.

Esmena número 8, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 8 ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Esmena número 9, del Grup Socialista, ara.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Esmena número 10, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 74 en contra i 26 abstencions.

Esmena número 11, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Silenci, si us plau! Aquesta esmena ha estat aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Esmena número 12, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 12 ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Esmena número 13, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Esmena número 14, també del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

L'esmena 15, com s'ha dit, ha estat retirada. Per tant, text del Dictamen de l'article cinquè.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article cinquè ha estat aprovat per 78 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

A l'article sisè resta encara una esmena, que és el vot particular de l'esmena número 21, que presenta el Diputat senyor Maties Vives, que alhora fa el torn de defensa. Té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, és un vot particular per retornar al text original, és a dir, al text que va sortir de Ponència.

Què diu l'article 6? L'article 6 diu que, després de l'aprovació d'aquesta Llei d'avui, es farà la consulta als municipis, i que, un cop feta la consulta, el Govern de la Generalitat ens enviarà al Parlament un nou projecte de llei d'aprovació definitiva de la divisió comarcal de Catalunya. En l'apartat segon fa referència a què passarà si s'oposen a la Llei que avui estem aprovat la meitat o més de les comarques que han d'integrar l'organització comarcal. És a dir, imaginem-nos que aquesta Llei surt avui del Parlament de Catalunya i que la meitat o més

de les comarques que dibuixarem s'oposin a la divisió comarcal que els plantegem. Doncs bé, el que deia el text original era que feta aquesta oposició de la meitat o més de les comarques, tornava de nou el tema al Parlament de Catalunya, reelaboràvem una nova proposta i tornàvem a iniciar el camí. I això era el normal, és a dir, el normal és que una llei en la qual dibuixem unes comarques, si no és acceptada per la meitat o més d'aquestes comarques, sigui el Parlament qui rectifiqui la seva decisió, més enllà de la petita bufetada política que representaria que la meitat o més de les comarques no hi estiguessin d'acord.

Doncs això és el que es deia en el text, i nosaltres hi estàvem d'acord. Ara una esmena del Grup Mixt —deu ser per allò dels conversos—, el que deia és que això no es faria així, és a dir, si la meitat o més de les comarques de Catalunya s'oposen a la Llei que avui aprovarem, no redactarem una nova llei al Parlament de Catalunya, és a dir, rebrem igual la bufetada política, i llavors se'ns diu: «Nois, és que sou uns babaus tots plegats, no n'heu sabut prou, i com que no en sabeu, ara que les comarques s'hi han oposat, el nou text el farà el Govern». I, sense passar pel Parlament, aquest text elaborat pel Govern es tornarà a enviar a les comarques i tornarà després, en tot cas, finalment al Parlament de Catalunya seguint el tràmit normal. És a dir, que si la Llei que avui aprovem, el conjunt de consells comarcals de Catalunya, el conjunt de municipis no l'accepten, la meitat o més d'aquestes comarques, es desautoritza per llei el Parlament de Catalunya a fer una nova proposta de divisió comarcal, i se'ns diu: «Com que no en sabeu, com que no ho feu bé, com que no sabeu per on va el tema, ara el Govern farà una proposta i després, en tot cas, ja us l'enviarem».

Jo crec que és una desautorització flagrant del Parlament de Catalunya, l'adopció d'aquesta esmena en Comissió. Jo crec que, si hem d'anar per aquest camí, segurament el millor que podem fer és establir un funcionament parlamentari en el qual el Govern vagi fent les coses que vulgui, i en el moment que tingui un conflicte més enllà del que cregui estrictament necessari que reuneixi aquesta Cambra. Aquest és un concepte absolutament —aquest sí, i a mi no m'agrada utilitzar aquests termes, però aquest sí—, és un concepte absolutament «martinvillista» del Parlament de Catalunya. És a dir: «Senyors, a vostès, als municipis, no els agrada el que hem fet; doncs bé, ara no els ho donem perquè ho refacin; ara rebaixem el rang del que estem fent, i ho farà el Govern d'ofici, i, en tot cas, vostès, al final ja se n'assabentaran».

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El que planteja el nostre Grup parlamentari és retornar al text original de Convergència i Unió, refer aquesta esmena del Grup Mixt i que, en el cas que la meitat o més de les comarques, dels municipis, no acceptin la proposta de divisió comarcal que els fem, sigui de nou el Parlament de Catalunya qui encaxi aquesta bufetada política i reelabori una nova llei per ser sotmesa a consideració dels municipis i segueixi el tràmit normal.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pont i Puntigam.

El Sr. PONT: Senyor President, per un profund respecte al Parlament de Catalunya és pel qual vam aprovar nosaltres, vam donar suport, nosaltres i altres grups, a aquesta esmena en Comissió. Certament que en una primera lectura d'aquest

tema l'explicació que ha donat el senyor Maties Vives podria ser adequada: aquest Parlament prendrà una decisió, aprovarà una llei, i si els ajuntaments no l'acceptessin, podria, d'alguna manera, semblar una desautorització del Parlament. Però tinguem en compte que la divisió comarcal de Catalunya que se sotmet a la consideració dels municipis —encara que és aprovada en aquest moment, o serà aprovada per aquest Parlament— és la divisió que havia fet la Generalitat republicana en els anys trenta, aprovada per decret l'any 1936, i em sembla que no se'n sentiria personalment al·ludit cap diputat —de la ratlla, una mica més amunt o més avall d'aquesta divisió—, cap diputat se n'hauria de sentir al·ludit.

Ara bé, si es produís aquesta hipòtesi, que els ajuntaments de Catalunya no acceptessin aquesta divisió i volguessin que el Parlament en fes una altra, aleshores només hi ha dues disjuntives: aquesta no podria anar a consulta dels municipis, perquè si aquesta que elaborés de nou el Parlament hagués d'anar a consulta dels ajuntaments i els ajuntaments no l'acceptessin, aquesta que sí que hauria elaborat el Parlament de Catalunya, sí que podria ser greu per a la dignitat del Parlament, aquesta qüestió. És en aquest sentit que vam creure que era molt millor que en aquesta hipòtesi improbable, que no creiem que passi, que els ajuntaments rebutgessin aquesta divisió de la Generalitat de l'època republicana, sigui el Govern qui assumeixi el risc de fer una nova divisió territorial, sotmetre-la a la consideració dels municipis, i un cop els municipis l'hagin aprovat, que torni a venir aquí, al Parlament, per a la seva sanció definitiva.

És per aquest profund sentit de respecte al Parlament de Catalunya que nosaltres hem inclòs aquest text en Comissió i el motiu pel qual, en aquest moment, Convergència i Unió no votarem el vot particular 21 del PSU.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, procedirem a la votació d'aquest vot particular..., de les esmenes, començant amb la 16.

Els qui siguin favorables a aquesta número 16, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 4 vots a favor, 69 en contra i 27 abstencions.

Ara votarem l'esmena 17.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

L'esmena 18 ha estat retirada. Passem a l'esmena 19.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Ara, l'esmena 20.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions.

Ara som a l'esmena número 21. El vot particular.

Els qui siguin favorables a aquest vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El vot particular ha estat refusat per 9 vots a favor, 60 en contra i 31 abstencions.

Ara l'esmena 22.

Els qui siguin favorables a l'esmena 22, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La votació ha donat el següent resultat : 27 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions.

Ara som a l'esmena 23... Ha decaigut. (*Pausa.*) Ara anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 6.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (*Ll. Sr. Vives s'absteca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Votació separada de l'apartat tercer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a posar a votació els apartats 1 i 2.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen pels apartats 1 i 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquests dos primers números ha estat aprovat per 69 vots a favor, 27 en contra i 4 abstencions.

Ara anem a la votació del punt tercer del text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt tercer del Dictamen ha estat aprovat per 70 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Bé, per avui deixarem aquest debat en aquest punt, per reprendre la nostra sessió demà a les deu.

Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de nou del vespre i dos minuts.*)

MANUAL PARLAMENTARI

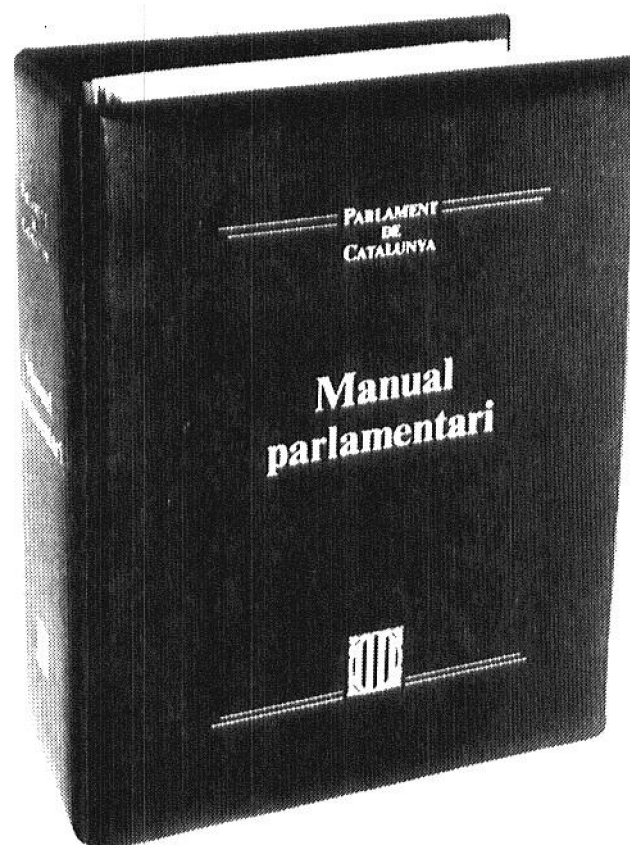
Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

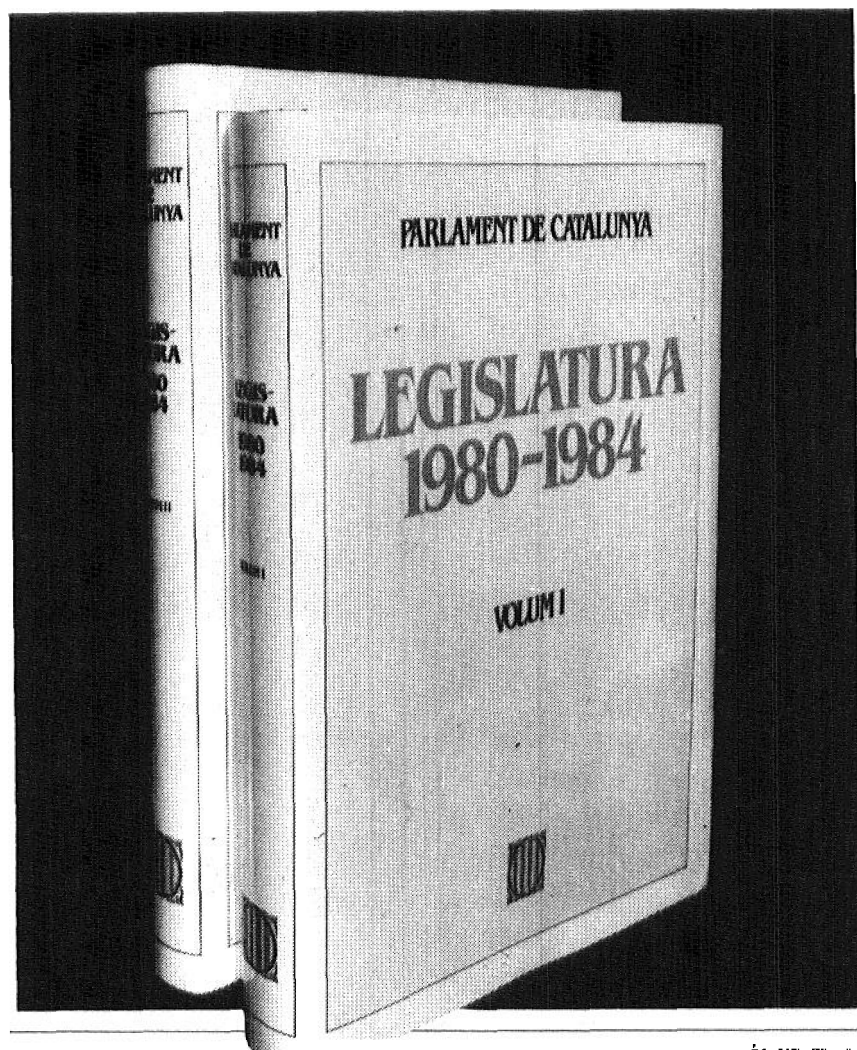
SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ódioria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Lleis aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIÓ D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona